JUDITH SMITH

Apus de soare

Traducerea şi adaptarea în limba română de CORNEL ROMOŞAN.

ALCRIS

Capitolul 1

Ceasul bătea ora când Frankie apăru în fața clădirii elegante de piatră albă. Ochii ei se opriră asupra numărului 5, gravat pe una din cele două coloane care încadrau intrarea principală. Chiar aici avea întâlnire. Impresionată de măreția edificiului, se opri o clipă să-l privească. La primul etaj, trei ferestre înalte, dreptunghiulare, fără perdele, reflectau razele soarelui. înăuntru nu se vedea nici un semn de viață si Frankie urcă treptele de la intrare cu sentimentul că intră într-un muzeu.

Pe căldura asta înăbuşitoare, se sufoca în taiorul ei alb de lână. De ce naiba o ascultase pe mătuşa Jeny? Să se prezinte la o întâlnire îmbrăcată în taior era bineînțeles mai convenabil, dar lui Frankie îi părea rău că nu-şi pusese rochia cu volane bleu-ciel, în care se simțea mult mai bine.

Ajunsă la capătul treptelor, Frankie îşi lăsă jos bagajele ca să se şteargă pe mâini cu o batistă. Ieşise de la Harold's, marele magazin londonez, de unde

cumpărase un cadou pen

tru mătuşa ei. Tânăra femeie se gândise prima dată să lase bagajul la magazin şi să-l ia mai târziu, dar asta ar fi întârziat-o. Aşa încât se resemnase să-l ia cu ea.

Frankie apăsă pe butonul soneriei cu o mână nesigură. înăuntru se auzi un clopoțel, apoi, din nou linişte. Să nu fi fost nimeni acasă? Totuşi Cal Fenton însuşi stabilise întâlnirea. Cu o săptămână înainte îi scrisese prezentându-se drept un prieten al tatălui ei. în scrisoarea lui făcea aluzie la o slujbă care ar fi putut s-o intereseze şi îi propunea să se întâlnească şi să stea de vorbă pe tema asta. De atunci tânăra numărase zilele, nerăbdătoare să afle despre ce era vorba. Această ofertă i se păruse providențială: era chiar pe punctul să accepte un post de secretară, care n-o încânta deloc. Cine ştie dacă acest Cal Fenton nu-i propunea o muncă mai interesantă?

Nici o mişcare, aşa încât Frankie se hotărî să mai sune o dată. în sfârşit, după o scurtă aşteptare, o femeie între două vârste deschise uşa.

- Bună ziua! Cu ce pot să te ajut?

- Sunt domnişoara O'Shea.

- Frankie O'Shea?! exclamă femeia surprinsă.

- Da. Am întâlnire cu domnul Fenton, spuse Frankie roşind uşor.

-Sunt la curent, răspunse interlocutoarea, cercetând-o cu privirea. Intră, te rog.

Frankie pătrunse într-un hol imens cu podeaua de marmură albă. Răcoarea de aici contrasta plăcut cu căldura sufocantă de pe stradă.

- Eu sunt Elaine Pye, secretara domnului Fenton. Avionul a plecat cu întârziere de la Paris, altfel n-ar fi întârziat. Urmează-mă, am să te conduc în salon, unde poți să-l aştepți.

Frankie traversă holul în urma ei, fără a îndrăzni să-i pună întrebarea care-i frigea buzele: cine era Cal Fenton? Şi cu ce se ocupa? Atitudinea rezervată a secretarei o intimida şi îşi spuse că era mai cuminte să aştepte sosirea lui Cal Fenton ca să afle mai multe.

Salonul părea cu atât mai mare cu cât era mobilat cu extremă sobrietate. Două canapele cu tapițeria verde-pal, o masă joasă din lemn de acaju pe un covor oriental în tonuri armonioase constituia esențialul mobilierului. Câteva acuarele olandeze ornau pereții roz-pal şi perdele groase de un albastru închis încadrau cele trei ferestre. în fața ei o oglindă dreptunghiulară, cu ramă aurie, era aşezată deasupra unui şemineu de marmură albă reflectându-i imaginea. Privindu-se în oglindă, Frankie văzu că era singură: Elaine Pye dispăruse discret.

Tânăra îşi scoase haina şi se duse spre o fereastră. De partea cealaltă a străzii, arborii din parc, îşi întindeau ramurile deasupra trotuarului. Copiii alergau zbenguindu-se pe peluze, dar geamurile duble nu-i permiteau să audă țipetele şi râsetele lor.

Deodată, un taxi intră pe stradă şi se opri în fața casei. Un bărbat înalt şi zvelt, cu păr negru, ieşi din maşină şi urcă în fugă cele câteva trepte din fața intrării. Cal Fenton? Frankie auzi uşa trântindu-se, apoi o voce bărbătească țipând autoritar:

- Elaine?

- Da, domnule Fenton. Sunt aici.

- La ce oră sunt aşteptat la Brighton?

- La ora şase. Un cocteil va preceda înmânarea premiilor.

- Parcă n-aş avea altceva mai bun de făcut!

- Frankie O'Shea vă aşteaptă în salon.

- Frankie O'Shea? A, da, avem întâlnire. Nu cred că am prea mult timp. Sună-l, te rog, pe Andrew Rowlins la New York.

- Domnule Fenton, apropo de Frankie O'Shea.

- Mi-ai spus acum o clipă, Elaine. Sunt grăbit.

Oare ce voia să-i spună despre ea? Pe măsură ce paşii se apropiau de salon, Frankie simțea că inima-i bate tot mai tare.

Cal Fenton intră brusc şi lăsă jos pe covor geanta de voiaj. Era îmbrăcat cu o geacă de piele neagră şi nişte blugi care-i confereau o alură dezinvoltă. Pe față i se citea oboseala, dar era totuşi foarte seducător. Părul negru, privirea deschisă, gura subțire, bărbia voluntară, totul părea să exprime o mare hotărâre. Când o zări pe tânăra femeie care stătea în picioare lângă fereastră, chipul i se crispă.

- Tu eşti Frankie O'Shea?

Cuvintele lui avură ecou în cameră.

- Da. Te surprinde?

Cal Fenton izbucni într-un hohot de râs care o puse pe tânăra femeie într-o situație stânjenitoare

- Păi... eram convins că am de-a face cu un bărbat! spuse el redevenind serios. Frankie nu e un prenume feminin, din câte ştiu eu.

- Este diminutiv de la Francesca. Acesta e adevăratul meu prenume. întotdeauna mi s-a spus Frankie. Mai puțin când am fost la şcoala catolică: acolo surorile preferau Francesca, e mai feminin!

- Surorile?

- Am stat în pension într-o şcoală de fete.

- Din ce în ce mai bine! Nu ştiam că Mike şi-a trimis fata la măicuțe.

La aceste cuvinte, Frankie tresări.

- L-ai cunoscut bine pe tata?

Cal Fenton se apropie de ea fără să răspundă. Avea ochii de o culoare extraordinară, un albastru-verde amestecat cu gri, foarte limpezi. Totuşi avea o privire gravă care reflecta o mare tristețe.

- Unde l-ai cunoscut? continuă Frankie.

- în Orientul Mijlociu.

- Şi tu eşti ziarist?

- Nu, fotograf. Am fost în acelaşi timp cu tatăl tău, dar nu făceam parte din aceeaşi echipă.

- Tata nu s-a mai întors din Beirut, remarcă Frankie cu amărăciune.

îi reveni în minte amintirea acelei după-amiezi de primăvară când telefonul sunase ca s-o anunțe despre moartea lui. De atunci trecuseră trei ani şi totuşi, de fiecare dată când se gândea la el o cuprindea o mare tristețe.

- Aşa a vrut soarta, reluă Cal Fenton cu emoție în glas. Mike a trecut pe stradă tocmai în clipa în care a explodat o maşină. A

murit pe loc.

- N-a fost chiar rodul întâmplării, replică Frankie. Când a lua hotărârea să meargă la Beirut ştia foarte bine că acolo explodau bombe în fiecare zi.

- Riscurile fac parte din meserie. Tatăl tău era cel mai bun ziarist pe care l-am cunoscut vreodată. îl admiram mult.

Cu inima strânsă, Frankie întoarse privirea. Făcea eforturi să nu plângă, dar nu-şi putu stăpâni o lacrimă care i se prelinse pe obraz.

- înţeleg ce simţi, reluă Cal Fenton. Tu şi mama ta cred că aţi suferit mult.

- Mama a murit într-un accident de maşină când aveam zece ani, murmură Frankie. Am fost crescută de mătuşa mea.

Cal Fenton rămase tăcut câteva clipe, mulţumindu-se s-o privească întristat pe tânăra din faţa lui.

- îmi pare rău, domnişoară O'Shea, spuse el în cele din urmă. Tatăl tău a fost un om deosebit, aş fi vrut să-ţi fac un serviciu în amintirea lui. Din păcate, munca pe care mă gândeam să ţi-o propun nu e potrivită pentru o femeie. Am obţinut datele tale de la agenţia de presă la care lucra tatăl tău, şi prenumele tău m-a indus în eroare.

- Dacă m-ai fi sunat în loc să-mi trimiţi o scrisoare, ai fi ştiut imediat că sunt femeie! răspunse Frankie tranşant.

- M-am gândit să te sun dar n-am avut timp. De când m-am întors la Londra, nu-mi văd capul de treburi. în realitate, angajasem pe cineva pentru treaba asta dar mi-a dat plasă în ultima clipă. Atunci m-am gândit la tine. Voiam să ştiu dacă băiatul lui

Mike i-a moştenit puternica personalitate.

El oftă.

- Acum, te rog să mă scuzi, trebuie să te părăsesc. Mai am încă multe formalităţi de pus la punct. Scuză-mă că te-am făcut să vii degeaba.

în timp ce el vorbea, tânăra femeie îşi reveni în fire. Perspectiva de a fi nevoită să accepte postul de secretară o făcu să se hotărască să-l mai întrebe ca să afle mai multe. în definitiv, de ce nu i s-ar fi potrivit? Cum el se îndrepta spre uşă, Frankie îl strigă:

- Domnule Fenton! în ce constă munca pe care voiai să mi-o propui? De ce ţii să angajezi un bărbat?

Cal Fenton se întoarse spre ea.

- Pentru că am nevoie de un şofer! Acum două săptămâni am fost rănit la umăr şi nu pot să conduc.

- Dar am permis! exclamă Frankie.

- Nu e vorba de condus pe drumuri asfaltate, ci pe drumuri neamenajate, în Africa. Plec să fac un reportaj în Kenia, într-o rezervaţie de animale. Cum plătesc din buzunarul meu, eu şi şoferul vom împărţi aceeaşi cameră de motel şi acelaşi cort... De asta prefer să iau un bărbat.

Dar Frankie nu-l mai asculta deja. Fusese de ajuns ca gazda ei să aducă vorba despre Africa, pentru ca tânăra să se simtă asaltată de o mulţime de senzaţii noi. Africa! Savana, baobabii, platourile aride străbătute de turmele de antilope; atâtea imagini îi treceau prin faţa ochilor, imagini de film sau din reviste care o făcuseră să viseze în copilărie. Parcă-şi simţea deja

pielea arsă de soare, praful acru intrându-i în toți porii, în timp ce un vânt de libertate îi sufla prin părul liber. Era ca o revelație. Da, voia să plece, întotdeauna voise! Cum de putuse să aştepte atâta timp?

- Ascultă, eu... eu nu văd de ce un bărbat ar fi mai potrivit să te însoțească decât o femeie! bâlbâi ea. Ba dimpotrivă! O femeie ar putea să-ți gătească, şi...

- Şi? o întrerupse el, fără s-o slăbească din ochi. Frankie, n-are rost să mai discutăm. Ştiu de ce sunt în stare femeile. Ăsta e unul dintre motivele pentru care prefer să angajez un bărbat.

- Te înşeli! Timpurile s-au schimbat! Astăzi, femeile fac exact aceleaşi lucruri ca bărbații.

- Unele lucruri nu se schimbă, spuse el, luându-şi geanta. în orice caz, n-o să mă faci să mă răzgândesc în problema asta. N-am să te iau cu mine.

- Când pleci? întrebă ea, ajungându-l în dreptul uşii.

- Vineri.

- N-o să ai timp să găseşti pe altcineva.

- Ba sunt sigur că da.

- Şi în caz contrar?

Stăteau amândoi în cadrul uşii, înfruntându-se din priviri.

- Atunci o să mă descurc singur.

- Nici nu se pune problema!

Frankie tresări auzind vocea Elainei Pye. Secretara stătea în hol, cu o agendă în mână, şi îl privea pe Cal Fenton cu o mină dezaprobatoare. întorcându-se spre Frankie, ea adăugă:

- Domnul Fenton abia şi-a revenit după accident. A fost

împuşcat în umăr. Nu trebuie să plece singur, ar fi o dovadă de inconştienţă!

- Elaine, te rog să nu mai faci pe infirmiera cu mine, protestă Cal Fenton. L-ai găsit pe Andy?

- O să sune el în câteva minute.

- Perfect, Elaine. Frankie, e timpul să ne părăseşti. Elaine te va conduce.

Furioasă, Frankie îşi înhăţă haina. Era atât de încăpăţânat! Cum putuse să se înţeleagă tatăl ei cu acest Cal Fenton?

Fără nici un cuvânt în plus, Cal Fenton se răsuci pe călcâie şi traversă holul, înainte de a dispărea pe o uşă.

- în ce împrejurări a fost împuşcat? o întrebă Frankie pe secretară.

- Făcea un reportaj în Haiti în timpul răzmeriţei.

Nevenindu-i să creadă, Frankie făcu ochii mari. Cum de nu înţelesese mai devreme? Fără să-şi dea seama de ce, numele lui i se păruse cunoscut. Deodată, toate piesele de puzzle se aşezară la locul lor: faptul că îl cunoscuse pe tatăl ei, rana de glonţ, mina aceasta tristă care nu-l părăsea niciodată... Nu putea fi decât el: Cal Fenton, fotograful ale cărui clişee se găseau în toate ziarele şi revistele de actualitate. Gânditoare, Frankie o urmă pe secretară până la intrare.

- Abia acum mi-am dat seama cine este domnul Fenton, murmură Frankie.

Elaine îi deschise uşa.

- Ei bine, cel puţin n-ai venit degeaba! spuse femeia cu un

ton înțelept. La revedere, domnişoară.

Uşa se închise, şi Frankie, dezamăgită, coborî încet treptele casei.

Capitolul 2

- Ei, s-a terminat cu bine întâlnirea? întrebă Alice, aşteptând ca Frankie să deschidă uşa.

Alice era cea mai bună prietenă a lui Frankie. De câteva luni cele două tinere împărţeau un apartament aproape de parcul Regent. Când ajunse Frankie, Alice, instalată la masa de lucru, pregătea paginarea unei reclame. Lucrând pe cont propriu ca tehnoredactor, ea îşi amenajase o masă de lucru într-un colţ al salonului.

- Munca m-ar fi interesat foarte mult, spuse Frankie. Dar nu i-am convenit domnului Fenton.

Alice se învârti cu scaunul şi ridică o sprânceană către prietena ei.

- Adevărat? Pentru ce motiv?

Pur şi simplu pentru că sunt femeie, răspunse Frankie înbufnată.

Un zâmbet dispreţuitor apăru pe faţa lui Alice.

- în cazul ăsta de ce te-a chemat?

- Prenumele meu l-a indus în eroare. Agenţia de presă la care a lucrat tata i-a dat adresa mea fără să-i precizeze că eram fiica, şi nu fiul lui Mike O'Shea.

- înţeleg. Şi ce slujbă voia să-ţi propună? Majordom sau grădinar?

Frankie izbucni în râs şi se prăbuşi într-un fotoliu.

- Caută un şofer care să-l însoţească în Kenya. Trebuie să ştii să conduci pe teren accidentat, de asta preferă Fenton să ia un bărbat.

- E tâmpit! Toată lumea ştie că femeile fac mai puţine accidente de circulaţie decât bărbaţii!

- Sunt de acord cu tine. Dar n-am putut face nimic să-l pot convinge.

Frankie îşi scoase pantofii oftând.

- Aş fi vrut atât de mult să plec în Africa!

- Când o să ai nişte bani, o să-ţi poţi cumpăra un bilet de avion!

- Da, poate, răspunse Frankie, fără convingere.

- Şi ce-o să facă în Kenya? Un safari-foto?

- Habar n-ai câtă dreptate ai. E Cal Fenton.

Stupefiată, Alice încetă să mai ronţăie capătul creionului.

- Celebrul fotograf? Ca să vezi! E chiar atât de seducător cum se spune? Se pare că are mult succes la femei!

- Cum aşa?

- Ar trebui să citeşti ziarele! Un articol i-a fost consacrat în Sunday Dispatch, nu mai departe de duminica trecută. Viaţa lui sentimentală pare tumultuoasă.

- Crezi toate bârfele? E ridicol! în orice caz degeaba e seducător, nu e genul meu de bărbat. Şi în plus, e mult prea arogant.

- Ei bine, în cazul ăsta, n-ai ce să regreţi! exclamă Alice. în orice caz, aşteptând ceva mai bun, poţi să accepţi postul de secretară care ţi s-a promis deunăzi!

- Mă enervează faptul că o să mă întrebe cu siguranţă de ce am demisionat din ultimul post. Ce să le răspund?

- Spune-le adevărul. Că patronul îţi făcea avansuri şi că ai

plecat pentru că devenise insuportabil.

Insuportabil era cuvântul potrivit! Frankie se cutremură la amintirea acestei triste experiențe. Plecase din Yorkshire unde trăise de când se născuse, ca să vină să lucreze la o agenție de publicitate din Londra. Postul părea foarte promițător. Şi totuşi, ce deziluzie! Patronul nu înceta nici o clipă să-i facă propuneri care o făceau să se simtă foarte prost. într-o zi, când se afla în biroul lui, a încercat chiar s-o sărute. Frankie plecase trântind uşa şi chiar a doua zi îi trimisese demisia.

- O să-mi râdă în nas!

- Nicidecum! replică Alice. Poveşti de felul ăsta se întâmplă frecvent.

Ochii verzi ai lui Frankie lansară scântei.

- în orice caz, povestea asta m-a dezgustat într-atât încât m-am lecuit pentru totdeauna de munca de birou!

- Atunci, ce te gândeşti să faci?

- Vreau să plec în Africa! răspunse Frankie oftând din toată inima.

Niciodată nu simțise un astfel de sentiment de frustrare. Era nedrept! Cal Fenton n-ar fi şovăit nici o clipă dac-ai fi fost bărbat. De ce nu voia să-i dea şi ei o şansă?

- Va trebui să te resemnezi, trase concluzia Alice, ca şi cum i-ar fi citit gândurile. în locul tău, aş lua neîntârziat o hotărâre în legătură cu această slujbă. Rişti să pierzi şi ocazia asta dacă nu dai nici un răspuns. Şi îți aduc aminte că joia viitoare trebuie să plătim chiria.

Alice se răsuci din nou cu scaunul ei şi se adânci în muncă,

lăsând-o pe Frankie să reflecteze.
***

Dimineaţa următoare, Frankie se trezi foarte bine dispusă. Când dădu la o parte perdelele, soarele pătrunse în valuri în camera mansardată. încă o zi frumoasă în perspectivă! Dar astăzi nu mai era nevoie de taior: Frankie se îmbrăcă cu rochia cu volane bleu-ciel în care se simţea atât de bine. Apoi îşi prinse cu grijă părul lung castaniu-roşcat şi şi-l prinse cu o panglică.

Apartamentul era gol: Alice trebuia să fi plecat deja la dentist. Frankie îşi pregăti o cafea, puse un disc cu muzică clasică şi se instală într-un fotoliu.

Alice avea dreptate, trebuia să ia o hotărâre în legătură cu postul de secretară. De fapt, chiar avea de ales? în câteva zile trebuia să plătească chiria şi economiile ei se vor topi precum zăpada la soare. Frankie închise ochii. Trecuseră deja şase luni de când, cu diploma de secretariat în buzunar, se apucase de lucru. Tânăra femeie fusese mai întâi angajată într-un birou de avocatură din Skipton, un mic orăşel din Yorkshire. Dar i se încredinţaseră puţine responsabilităţi şi, nu după mult timp, o lăsase baltă. Aşa încât, atunci când se ivise ocazia să lucreze la Londra, luase imediat legătura cu Alice, care căuta o colocatară. O lună mai târziu, Frankie se muta la prietena ei.

Se adaptase uşor la noul mediu. Din păcate, fericirea ei nu durase prea mult pentru că fusese nevoită să demisioneze ca să scape de avansurile patronului ei.

Mătuşa Jenny înţelesese imediat cum stăteau lucrurile şi îi trimisese un cec consistent care să-i permită să se întreţină mai mult timp. Draga de ea! îşi spuse Frankie. în ciuda ideilor ei

învechite era o femeie inimoasă. Peste trei zile urma să împlinească cincizeci de ani şi Frankie era nerăbdătoare să-i ofere o superbă vază de cristal de Boemia pe care o cumpărase de la Haroxd's.

Vaza! Dumnezeule! Uitase vaza la Fenton! Ce putea să facă? Cel mai simplu era să se ducă înapoi, dar gândul că trebuia să-şi ceară scuze că fusese zăpăcită, în fața lui Elaine Pye, nu-i plăcea deloc. Aceasta n-ar fi scăpat prilejul s-o dojenească! Cât despre Cal Fenton, nu-şi dorea să-l revadă pentru nimic în lume! De ce nu i-ar telefona secretarei să-i trimită pachetul? Nu, risca să ajungă la ea prea târziu şi Frankie nu voia să se prezinte la mătuşa ei cu mâinile goale. Şi dacă vaza se spărgea în timpul transportului, nu mai avea cu ce să cumpere altceva... Nu! Trebuia să se resemneze să meargă să-şi recupereze pachetul afurisit!

Când Frankie sună la uşă, menajera veni să deschidă cu aspiratorul în mână.

- Bună ziua! Aş vrea s-o văd pe doamna Pye dacă se poate.

- Intră, domnişoară. Doamna Pye e în salon, spuse femeia înainte să pornească din nou aspiratorul.

Frankie porni spre salon dar împietri în fața uşii între-deschise când recunoscuse vocea lui Cal Fenton.

- Haide, Elaine, ți-am spus deja că n-am timp! După-amiază trebuie să trec pe la Sunday Globe şi mâine trebuie să mă ocup de fotografiile din Malaezia.

- Domnule Fenton, dacă nu faceți vaccin împotriva holerei înainte de a pleca, eu îmi dau demisia.

- Bine, ai câştigat. Dar cu o condiţie: să chemi o infirmieră. Nici nu se pune problema să pierd o oră în aglomeraţie pentru o simplă injecţie!

- Foarte bine. A! Altceva... persoana cu care am luat legătura pentru postul de şofer nu e liberă în momentul de faţă. Nu puteţi amâna plecarea pentru luni?

- Imposibil, Elaine. Luna viitoare trebuie să fiu în Irak şi deja mi-a rămas foarte puţin timp.

- Şi dacă luăm legătura cu agenţia de presă? Poate ar fi interesat vreunul dintre stagiarii lor?

- Nu, acum am de lucru până peste cap.

- Poate angajaţi pe cineva acolo, la faţa locului?

- într-adevăr, se pare că nu există altă soluţie, dar asta nu-mi place deloc.

Din liniştea care se aşternu, Frankie bănui că fotoreporterul era perplex. Se hotărî să bată la uşă.

- Da? răspunse Cal Fenton.

- Bună ziua, domnule Fenton. Respectele mele, doamnă Pye.

- Domnişoară O'Shea! exclamă Cal Fenton zărind-o. Ce surpriză! Intră te rog.

Frankie înaintă câţiva paşi, la fel de intimidată ca în ajun. Cal Fenton o privea admirativ. Era drept că rochia i se potrivea de minune, subliniindu-i talia subţire şi bustul pro- porţionat.

- Ce schimbare! observă Cal Fenton clătinând din cap admirativ. îmi vine greu să te recunosc!

- Adevărat? se miră Frankie, uşor neliniştită.

- Bineînţeles! Ieri parcă erai o profesoară. Trebuie să-ţi spun că te prefer îmbrăcată aşa.

- Pot să te ajut? interveni Elaine Pye.

Secretara o privi pe noua-venită, cu un aer înţepat.

- Ieri am uitat un pachet aici, răspunse Frankie. L-am lăsat lângă fereastră. Aş vrea să-l iau înapoi, e un cadou pentru mătuşa mea.

Frankie se duse la fereastră unde gasi pachetul aşa cum îl lăsase. Grăbită să termine cu această poveste, se aplecă să-l ia. Când se întoarse, se trezi nas în nas cu Cal Fenton, ai cărui ochi verzi-cenuşii o priveau intens. Privirea lui luminoasă o făcu să simtă o furnicătură din cap până-n picioare. Rămaseră nemişcaţi câteva secunde, împietriţi, ca si cum ar fi fost singuri în cameră. In sfârşit, Cal Fenton rupse tăcerea.

- Frankie, semeni leit cu tatăl tău. Aceiaşi ochi, aceeaşi bărbie. Sunt sigur că şi tu ai simţul umorului.

- Sinceră să fiu, în clipa asta, n-am nici un chef de glume.

- De ce? Ai necazuri?

- Imi pun întrebări în legătură cu viitorul meu. Nu mă simt făcută pentru secretariat, e o munca prea de rutină pentru mine.

In clipa aceea, Elaine Pye tuşi ca să le aducă aminte de prezenţa ei. Frankie se întoarse spre ea şi-i întâlni privirea dezaprobatoare.

- Scuză-mă, doamnă Pye! spuse Frankie. Sunt sigură că e pasionant să lucrezi cu domnul Fenton. In ceea ce mă priveşte, eu suport cu greu să stau închisă într-un birou.

Frankie se întoarse din nou spre Cal Fenton.

- Aştept mai mult de la viaţă!

Cal Fenton schiţă un zâmbet.

- Elaine, aud telefonul sunând. Dacă e Max, spune-i că-l sun eu puţin mai târziu.

- Bineînţeles, domnule Fenton.

Secretara închise agenda şi ieşi din cameră fără să arunce o privire spre Frankie.

- Am jignit-o, nu-i aşa? întrebă Frankie de îndată ce uşa se închise.

- Aşa am impresia. Dar nu-ţi face griji. Elaine se supără uşor dar îi trece repede.

- Spun întotdeauna ce gândesc.

- E clar că eşti fata lui Mike.

Figura lui Frankie se lumină cu un zâmbet.

- îi datorez mult tatălui tău, continuă Cal Fenton. M-a învăţat extrem de multe lucruri despre meseria de ziarist. Mi-ar fi plăcut să am ocazia să-i dovedesc recunoştinţa mea.

- Dar poţi! exclamă Frankie vehementă. N-ai decât să mă angajezi ca şofer! Am surprins conversaţia pe care ai avut-o puţin mai devreme cu doamna Pye. Ştiu că n-ai găsit încă pe nimeni!

- Nu sunt cele mai potrivite condiţii pentru ca să angajez o femeie, ţi-am spus deja...

- în ziua de azi, femeile fac aceleaşi meserii ca bărbaţii!

- Tatălui tău nu i-ar fi plăcut să-ţi propun o asemenea muncă.

- Te înşeli. Era un om modern. Sunt sigură că mi-ar fi dat

ocazia să dovedesc ce sunt în stare.

Cal Fenton îşi încrucişă braţele şi o privi pe Frankie cu atenţie. Ochii mari ai tinerei scânteiau cu entuziasm.

- Ai mai condus pe drumuri accidentate?

- Da, cel puţin pe drum de ţară. Când locuiam în Yorkshire, îmi petreceam toate verile la o fermă, la nişte prieteni ai mătuşii mele.

- Şi dacă ar trebui să lipsesc o noapte şi să te las singură în plină savană?

Frankie ridică bărbia.

- Nu mi-ar fi frică, declară ea hotărâtă.

- încep să cred şi eu.

- Atunci, ia-mă.

Urmă o lungă tăcere. Cal Fenton făcu câţiva paşi gânditor. Plină de speranţă, Frankie îşi simţea inima bătându-i cu putere în piept.

- în definitiv, poate o să te descurci, răspunse el. Totuşi, n-aveam de gând să plec cu o tânără educată de surorile de la şcoala de fete!

- Nu e ce-ţi imaginezi! Şi pe urmă, mătuşa m-a crescut şi a vrut întotdeauna să devin secretară. Visul ei era să mă vadă măritată, ducând o viaţă liniştită într-un orăşel de provincie. Dar eu văd cu totul altfel viitorul meu. Eu vreau să călătoresc, să văd lumea!

Un licăr amuzat apăru în privirea cu Cal Fenton. începea să cedeze? Tânăra făcu un efort mare ca să nu-şi trădeze nervozitatea. Cal Fenton părea confuz şi continua s-o privească intens. Când el rupse în sfârşit tăcerea, Frankie tresări.

- De acord, te iau. Dar te previn că munca riscă să fie mult mai grea decât îți închipui. Dacă într-o bună zi o să-ți pară rău că ai venit, n-o să-ți poți reproşa decât ție însăți acest lucru.

Frankie nu-şi găsea cuvintele să-şi exprime fericirea.

- Vino, reluă Cal, să punem la punct împreună cu Elaine amănuntele călătoriei tale.

Capitolul 3

Taxiul o lăsă pe Frankie în faţa apartamentului. Cal stabilise întâlnirea în faţa ghişeelor de la Kenya Airways, de unde trebuiau să-şi ia biletele. Blocajele de circulaţie de la ieşirea din Londra o întârziaseră cu cel puţin zece minute! Ce-o să creadă Cal? Cu inima bătându-i puternic. Frankie îşi croi drum prin mulţimea de călători şi ajunse răsuflând greu. Cal era deja acolo, ocupat să completeze un formular la ghişeul companiei. Tânăra nu putu să nu-i admire alura dezinvoltă pe care i-o conferea costumul de jeans.

- Scuză-mă, Cal! exclamă Frankie ajungând lângă el. Circulaţia m-a făcut să întârzii!

Cal o privi în ochi, apoi privirea lui se opri asupra valizei mari de piele pe care fata o ţinea în mână.

- Ar fi trebuit să-ţi spun să-ţi iei o geantă de voiaj. N-or să te lase să urci în avion cu valiza asta. Va trebui s-o duci s-o înregistrezi la bagaje, spuse el sec.

- Sper că nu e prea târziu? întrebă ea timid.

- Nu, dacă te grăbeşti. Dar asta o să ne întârzie la Nairobi, unde durează mult descărcatul bagajelor.

Frankie îşi muşcă buzele. Cât despre Cal, el nu-şi luase decât strictul necesar: o mică geantă de voiaj şi geanta lui de piele neagră în care-şi ţinea probabil materialul fotografic. De ce naiba îşi luase ea atâtea lucruri? încercase să uşureze valiza, dar Cal nu-i făcuse nici o precizare în legătură cu durata sejurului lor şi îi fusese frică să nu rămână fără haine de schimb.

- îmi pare rau, Cal. Dar dacă mi-ai fi spus şi mie mai

multe...

- Am avut altceva de făcut! i-o tăie el. De când ne-am văzut, n-am avut nici o clipă liberă! Poftim, ăsta-i biletul tău, şi ăsta-i itinerariul. Elaine a adaugat câteva amănunte practice despre desfăşurarea călătoriei.

Frankie luă foaia pe care el i-o întindea.

- Acum, te las, reluă Cal. Am de dat un telefon important. Ne întâlnim în avion. Pe curând!

înciudată, Frankie îl urmări cu privirea în timp ce se îndepărta.

După o jumătate de oră se întâlniră în sala de îmbarcare.

- Totu-i OK?

- Da, răspunse ea încercând să zâmbească. Am citit planificarea. Sunt şi nişte „activităţi neprevăzute". Despre ce-i vorba?

Cal ridică o sprânceană.

- Elaine are o concepţie foarte personală despre aceste „foi de drum". Arată-mi şi mie!

Frankie îi întinse foaia arătându-i cu degetul ultimul paragraf.

- Priveşte, spuse ea. „Rezervaţia Marai Mara. Fotografii şi activităţi neprevăzute".

- Ei bine, asta vrea să însemne că am de asemenea misiunea să fotografiez tot ce mi se pare insolit. Un turist pe cale să aprindă un foc de tabără în plină junglă, de exemplu!

Cal vorbise cu un ton ostentativ detaşat şi Frankie bănui că-i ascundea ceva.

- Eşti sigur că despre aşa ceva este vorba, Cal?

- Ascultă, un lucru aş vrea să fie clar între noi, replică el puțin nervos. Te-am angajat să-mi conduci maşina, nimic mai mult. Atunci nu te amesteca în altceva şi totul o să fie foarte bine.

Pe Frankie o cuprinse furia. Cum îndrăznea să-i vorbească pe tonul ăsta?

- Credeam că formăm o echipă!

- Ei bine, într-o echipă, fiecare trebuie să stea la locul lui: treaba ta e să studiezi traseul şi mi se pare că acum ai toate datele necesare pentru asta.

Frankie era exasperată. în clipa aceea, călătorii fură invitați să mearga în sala de îmbarcare. Fără să-l aştepte pe Cal, tânăra se ridică să-şi ia locul în şirul de pasageri. Când prezentă biletul, se întoarse să vadă dacă el o urma. Dar Cal nici măcar nu se ridicase de pe fotoliu! Cu nasul în ziar, nu părea deloc grăbit.

O dată ajunsă în avion, Frankie se instală la mijloc şi-i pândi sosirea. Spre marea ei surpriză, Cal îşi rezervase loc în zona fumătorilor şi se instală acolo fără să-i arunce măcar o privire. Neîndrăznind să se apropie din proprie inițiativă, tânăra aşteptă în zadar ca el să-i facă vreun semn. Dar Cal nu părea deloc a avea de gând s-o invite să stea lângă el: de îndată ce-şi prinse centura, îşi deschise ziarul şi îşi continuă lectura ca şi când nu s-ar fi întâmplat nimic.

De ce o evita? Pentru că se dovedise puțin prea curioasă, după părerea lui? In cazul ăsta, nu era o dovadă clară că-i ascundea ceva? Nedumerită, Frankie îl privi cu atenție ca şi cum o examinare minuțioasă a înfățişării lui i-ar fi permis să

pătrundă misterul. Din locul ei, îl vedea doar din profil: nasul drept şi fin, pielea bronzată în recenta călătorie în Malaezia, părul negru creț pe frunte. Această figură impasibilă nu dezvăluia nici un secret!

Tânăra femeie oftă. Ştia atât de puține lucruri despre Cal! Weekendul trecut se dusese în Yorkshire pentru aniversarea mătuşii şi luase legătura cu prietena ei Hélène, care lucra la televiziunea regională, unde fusese transmis un documentar despre cei mai buni fotoreporteri din ultimii zece ani. Cal făcea parte dintre ei.

Avionul zbura acum la mare înălțime. Frankie închise ochii pentru a se lăsa legănată de torsul motoarelor. Curând adormi şi nu se trezi decât atunci când avionul începu să coboare la Nairobi. Luminițe scânteiau în întuneric: era Africa! Această imagine avea ceva magic. Totul se petrecuse atât de repede, abia avusese timp să se gândească! Stewardesa anunță că în Kenya era ora patru dimineața şi că temperatura era de douăzeci şi cinci de grade.

După ce coborâră din avion pătrunseră într-un aeroport pustiu. Aşa cum prevăzuse Cal, Frankie fu nevoită să piardă câtva timp până să-şi recupereze valiza de pe banda rulantă. în timp ce ea aştepta, Cal se duse să ia un taxi.

- Scuză-mă că te-am făcut să aştepți, Cal! spuse Frankie luând loc lângă el. Ai avut dreptate, n-ar fi trebuit să iau valiza asta! Dar n-am ştiut ce trebuia să-mi iau.

Cal ridică din umeri.

- Strictul necesar: un şort, câteva tricouri, nişte pantaloni, un

pulover şi nişte ochelari.

- Asta-i tot?

- Eventual, o carte. Alţii preferă să se înarmeze cu un tirbuşon!

- înţeleg. Fiecare are preferinţele lui. Ţin minte că tata nu pleca niciodată fără un briceag elveţian!

- Da, îmi amintesc.

După expresia lui bosumflată, Frankie bănui că interlocutorul ei n-avea nici un chef să vorbească despre tatăl ei. Taxiul demarase în forţă şi acum mergea cu viteză pe drumul către Nairobi. Tânăra se întoarse spre fereastră, tăcută. Afară, totul era înecat în întuneric.

- Nu-mi vine să cred că suntem în Africa, reluă ea.

- Periferia oraşului n-are nimic foarte exotic.

- Pentru mine, da! E începutul aventurii!

Neonul unui garaj lumină chipul lui Cal pentru câteva secunde. La ce se gândea oare? Privea drept înainte, fără să acorde nici o atenţie suburbiilor care defilau de o parte şi alta a drumului.

Taxiul se opri în sfârşit în faţa unui hotel de trei stele construit în stilul colonial în mijlocul unui mare parc. Cal plăti cursa şi lăsă un angajat al hotelului să se ocupe de bagaje.

- Doamna şi domnul Fenton, îl anunţă el pe recepţionerul adormit. Am rezervat o cameră.

- Dar... spuse Frankie în spatele lui.

Privirea lui Cal puse capăt protestelor.

- Nu-ţi face griji, draga mea. Au eu grijă de toate.

- Camera 205, anunță recepționerul. Vă rog să semnați aici, domnule Fenton. Vă conduc în camera dumneavoastră.

Recepționerul luă valiza lui Frankie şi îi conduse prin curtea interioară. Aerul era saturat de parfum de flori, dar Frankie era prea revoltată ca să remarce. Imediat ce rămaseră singuri în cameră, furia ei izbucni:

- De ce m-ai dat drept soția ta?

Cal o privi calm.

- N-aveam de ales.

- Ai fi putut să mă întrebi şi pe mine, nu-i aşa?

- Ascultă, Frankie. în țara asta e extrem de deplasat să împarți camera cu o femeie dacă nu e soția ta legitimă. Deci am hotărât să te prezint în această ipostază.

- Dar de ce n-ai rezervat două camere?

Cal îşi aruncă geaca pe un fotoliu, vizibil amuzat.

- Deci nu auzi nimic din ce-ți spun! Şi totuşi ți-am explicat totul înainte de plecare. Pentru reportajul ăsta sunt foarte prost plătit şi nu vreau să-mi cheltuiesc banii pe hotel. Iată de ce am vrut să angajez un bărbat: ca să evit acest gen de probleme! în orice caz, te asigur că n-am de gând să profit de situație.

Frankie văzu sclipind în ochii lui o undă de ironie.

- Sper că acest lucru e valabil şi pentru tine? insinuă Cal.

- Evident! se răsti Frankie, furioasă că fusese ridiculizată.

Ca să scape de privirea zeflemitoare a lui Cal, fata îşi luă valiza şi o puse pe unul dintre cele două paturi lipite.

- Va trebui să te obişnuieşti, Frankie, reluă Cal. O să petrecem mult timp împreună. Te-am prevenit că o să fie aşa!

Fără să ridice ochii, ea deschise valiza şi răspunse:

- Nu-ţi face griji pentru mine. Sunt în stare să mă adaptez la orice situaţie.

Cal se duse spre uşă.

- Mă duc să fac un tur. Poţi să te schimbi în timpul ăsta.

- Să nu te simţi obligat...

- Am nevoie să iau puţin aer! Pe mai târziu.

„Ce uşurare”, îşi spuse tânăra desfăcându-şi valiza.

Când se întoarse Cal, Frankie se culcase. De cum îl auzi închise ochii prefăcându-se că doarme. El se dezbrăcă în baie înainte să se bage în pat. Foşnetul cearşafului şi scârţâitul arcurilor o făcură pe Frankie să tresară: cât era de jenant să stea aşa, întinsă în pat în apropierea unui bărbat pe care abia îl cunoştea! Din fericire, Cal căzu repede într-un somn adânc. Frankie nu rezistă tentaţiei să-l privească dormind. îi contemplă îndelung chipul liniştit, întrebându-se, dacă va reuşi într-o bună zi şi să-i pătrundă misterul. Fără să ştie de ce, avea sentimentul c-o să reuşească.

Capitolul 4

în dimineața următoare, Frankie fu trezită de mângâierea unei raze de soare pe obraz. Era deja târziu. Fereastra camerei dădea într-o curte interioară şi, din patul ei, tânăra zărea frunzele unui palmier care se profilau pe fondul cerului albastru. Africa! Sunt aici în sfârşit! îşi spuse ea încântată.

Pe culoar răsunau glasuri de femei, dar Frankie nu înțelese un cuvânt din discuția lor aprinsă şi bănuia că vorbeau în swahili. Trebuiau să fie femeile de serviciu care făceau curățenie în camerele eliberate deja pentru că auzi clar zgomotul inconfundabil al unei găleți care se deplasa din când în când. Haide, era timpul să se scoale! Frankie se întoarse spre Cal şi fu cuprinsă de nesiguranță. Trebuia să-l trezească? Dormea atât de bine!

Fără a îndrăzni să se mişte, îi admiră chipul bronzat, încadrat de părul negru care se odihnea tihnit pe pernă. Trăsăturile lui erau destinse, buzele schițau un zâmbet uşor. Cuprins în brațele somnului, din Cal emana atâta blândețe şi senzualitate! Cearşaful alunecase, descoperindu-i pieptul musculos, acoperit cu fire de păr negru. Frankie remarcă o cicatrice pe umărul drept, în locul unde lovise glonțul. Fără cicatricea asta, eu n-aş fi aici îşi spuse ea visătoare.

Deodată, Cal se întinse ca un motan şi întredeschise ochii.

- Bună dimineața! spuse el zărind-o pe Frankie.

Fata simți că roşeşte. Ghicise că-l privise în timp ce dormea?

- Te-ai trezit de mult? întrebă el reprimându-şi un căscat.

- Nu. Abia de cinci minute.

Cal zâmbi.

- Retrag ce-am spus ieri. Ai făcut bine că ți-ai mai adus nişte lucruri în plus. Cămaşa ta de noapte e extrem de sexy.

Plecându-şi ochii, Frankie îşi dădu seama cu groază că transparența cămăşuței sale de noapte roz-pal lăsa să se întrevadă conturul sânilor ei. Ruşinată, îşi trase cearşaful pe ea, întâlnind stânjenită privirea amuzată a lui Cal. Acesta întinse mâna să-şi ia ceasul care rămăsese pe noptiera de la capul patului.

- Nu e decât opt. Dacă vrei, poți să mai rămâi în pat. Eu am să mă ocup de pregătiri.

- Nu, prefer să mă scol, răspunse Frankie. Abia aştept să descopăr oraşul.

- Sper că noul tău statut de femeie măritată nu te-a împiedicat să dormi?

Frankie pufni în râs.

- Nu, dar am adormit greu. Decalajul orar, fără îndoială. Eu nu sunt obişnuită cu călătoriile.

- Mai bine recunoaşte că nu eşti obişnuită să împarți camera cu un bărbat! exclamă el ironic.

- Asta nu te priveşte, răspunse Frankie, arogantă. Şi pe urmă, parcă înțelesesem că nu-ți plac discuțiile inutile.

- Chiar aşa! De altfel, hai să ne oprim aici. Vrei să închizi ochii? O să mă scol.

Frankie se conformă şi-l aşteptă să dispară în baie ca să deschidă ochii din nou. De ce lua tonul ăsta ironic de fiecare dată când i se adresa ea? Recunoştea că n-avea o mare expe-

rienţă de viaţă dar era adultă şi responsabilă, suficient ca să merite o oarecare consideraţie!

Zece minute mai târziu, Cal apăru din nou, îmbrăcat cu o cămaşă kaki şi nişte pantaloni de culoare bej. Lungită în pat, Frankie citea liniştită ghidul Kenyei.

- Am să fiu ocupat toată ziua, anunţă el scoţându-şi portofelul şi ochelarii din geanta de voiaj. Dacă nu ţi-e frică că te rătăceşti prin Nairobi, o să-ţi spun ce-ar trebui să faci.

- Bine. Te ascult.

- în primul rând, te duci să cauţi un Land Rover la un centru de închirieri. Adresa e pe formularul ăsta. Pe urmă te duci să faci cumpărături. Trebuie să iei mâncare cât să ne ajungă o săptămână. Uite banii. Ai grijă!

Cal puse câteva bancnote pe noptieră.

- în locul tău, reluă el, după-amiază mi-aş face siesta când căldura e în toi. în zilele următoare vom avea nevoie de toate forţele.

Privirea lui întârzie pe ochii mari şi albaştri ai tinerei.

- Crezi că o să te descurci singură?

- Bineînţeles! răspunse Frankie înţepată.

- în cazul ăsta, pe mai târziu!

Cal îşi luă geanta şi porni cu pas hotărât spre uşă.

- Cal! Pentru drum ce vrei...

Uşa se trânti în urma lui înainte ca Frankie să-şi termine întrebarea. Cu atât mai rău, îşi spuse tânăra femeie. O să fiu cu băgare de seamă! Curios, gândul că-şi va petrece singură prima zi în Nairobi n-o speria deloc.

Bine dispusă, făcu repede un duş şi coborî pe terasa unde se servea micul dejun. Era deja cald şi soarele care se reflecta pe dalele albe răspândea o lumină orbitoare. Din fericire, mai era o masă liberă la umbra unui palmier. Frankie se aşeză acolo şi începu să se gândească cum să-şi folosească timpul.

- Ai un plan al oraşului? îl întrebă ea pe bărbatul care servea.

- Da. Mă duc să-l caut, doamnă Fenton.

Frankie îi mulţumi cu un zâmbet amuzat. Uitase deja că tot personalul o credea soţia lui Cal Fenton! Studie harta în timpul micului dejun, apoi, părăsi hotelul.

Magazinul de închirieri auto se afla la cinci sute de metri distanţă. Funcţionarul îi întinse un formular să-l completeze şi-i ceru permisul.

- O'Shea? întrebă el copiindu-i numele.

- Da, abia m-am căsătorit şi n-am avut încă timp să-mi aduc la zi documentele, răspunse Frankie implorând Cerul să-i fie acceptată această explicaţie. îmi puteţi verifica identitatea la hotel, dacă vreţi.

Funcţionarul îi zâmbi complice.

- Nici vorbă, doamnă Fenton. Vă doresc s-aveţi o lună de miere cât mai plăcută în ţara noastră.

Frankie puse cu grijă cheile maşinii în geantă, apoi înainte de a pleca îl întrebă unde era supermarketul cel mai apropiat.

După câteva manevre şovăitoare, ea reuşi să stăpânească Land Roverul. Dar indicaţiile angajatului nefiind prea clare, se pierdu de mai multe ori în labirintul străzilor până să găsească

supermarketul. Magazinul nu era prea mare şi raioanele prost aprovizionate. Totuşi Frankie reuşi să cumpere cele necesare. După ce şi-a încărcat sacii în maşină, se îndreptă spre o mică piaţă care se afla pe cealaltă parte a străzii. Pentru prima oară de la sosirea ei aici, se trezea într-un univers complet diferit de al ei.

Fără să şovăie, Frankie se amestecă în mulţimea pestriţă care se agita în jurul tarabelor pline cu grămezi de fructe, legume şi mirodenii. în jurul tarabelor plutea un freamăt vesel; vânzătoarele, îmbrăcate în cămăşi largi de pânză viu colorate îi agăţau pe trecători târguindu-se cu ei printre râsete şi exclamaţii. După ce observase cum decurgeau lucrurile, Frankie îşi încercă şansa cu o vânzătoare de fructe şi spre marea ei mândrie, obţinu o reducere importantă faţă de preţul iniţial. Puţin mai departe, cumpără un sac de rafie, ca să-şi poată lua pe drum doar haine de schimb pentru o săptămână şi să-şi lase valiza la Nairobi.

Frankie se opri după aceea la un garaj pe care-l văzuse nu departe de supermarket. O baterie de rezervă şi o trusă de scule le puteau fi de mare ajutor în savană. Bineînţeles, era posibil ca „soţul ei ” să se fi gândit deja, fără îndoială, dar Frankie preferă să-şi ia toate măsurile de prevedere. Patronul garajului îi dăduse de asemenea adresa unui magazin cu materiale de camping. Tânăra se duse pe jos până acolo, bucurându-se în fiecare clipă de spectacolul insolit pe care i-l oferea oraşul Nairobi. O dată cumpărăturile încheiate, Frankie se întoarse la maşină. Trotuoarele erau invadate de o mulţime de vânzători

ambulanți care-şi prezentau marfa etalată pe un petec de pânză pus pe pământ: ustensile de bucătărie, şampon, săpunuri, măşti şi statuete de lemn... Negustorii de porumb şi banane se certau cu vâzătorii de mango şi nuci de cocos pentru a atrage atenția trecătorilor.Toată această animație o încânta pe tânără: Nairobi era atât de diferit față de tot ce văzuse până acum!

Totuşi, o surpriză neplăcută o aştepta la maşină: cauciucul din dreapta față era dezumflat. Din fericire, n-o speria ideea de a schimba o roată. Deja exersase pe maşina bunicii şi se descurcase. Se apucă de treabă imediat, refuzând oferta unui tânăr care-i propunea s-o ajute. După aceea trebui să treacă din nou pe la magazinul de unde închiriase maşina pentru o noă roată de rezervă. Astfel încât nu reuşi să se întoarcă la hotel decât puțin înainte de ora şase.

Intrând în cameră, Frankie se lovi de o grămadă de cutii de carton. Cal le adusese după-amiază, de bună seamă. Tânăra profită că era singură ca să se spele pe îndelete şi să se schimbe în linişte. Se îmbrăcă cu o rochie neagră fără mâneci, simplă şi elegantă, apoi se machie discret.

Când tocmai termina, recepționerul o sună la telefon s-o anunțe că domnul Fenton o aştepta să cineze pe terasă. Frankie îşi puse o pereche de pantofi uşori şi coborî să-l întâlnească. Spre marea ei surprindere, Cal nu era singur: doi bărbați erau aşezați cu el la masă şi discuția părea foarte aprinsă. Când o văzu venind, Cal o privi admirativ.

- Frankie, eşti superbă! exclamă el.

Şi întorcându-se spre cei doi comeseni, adăugă cu

subînţeles:

- Şi mă antrebaţi ce fac în Kenya?

Frankie îl privi uimită. Ce însemna această subită familiaritate faţă de ea? Era beat? Cei doi tovarăşi de masă o contemplau cu un viu interes, cu zâmbetul pe buze. Să fi insinuat Cal ceva pe seama ei? Luând-o de mână, el se ridică să facă prezentările:

- Geoff Peters, corespondent al serviciului de presă american. Murray Boulters, de la agenţia Reuter. Am reuşit cu greu să-i conving că suntem aici pentru un reportaj despre rezervaţia de la Masai Mara.

- Cal, te cunosc prea bine, interveni Peters, un bărbat de patruzeci de ani, cu o figură binevoitoare. Ăsta e genul de reportaj pe care l-ai accepta la vârsta pensionării.

- Am hotărât să-mi iau concediu, declară Cal aruncându-i o privire complice lui Frankie.

Aplecându-se spre tânăra femeie, el adăugă:

- îmi făceam griji pentru tine. E târziu.

Frankie încercă să-şi ascundă stânjeneala, dar atingerea mâini lui calde şi blânde îi provoca senzaţii tulburătoare. îi răspunse nervoasă la întrebare:

- Am găsit maşina pe jantă. A trebuit să schimb un cauciuc.

- Singură? se miră Cal.

- Da, bineînţeles. Pe urmă, m-am întors la magazin şi le-am cerut să-mi dea o nouă roată de rezervă.

Cal o privea cu o admiraţie amestecată cu neîncredere. Jenată, Frankie îşi desprinse mâna dintr-a lui şi se depărtă puţin

de el.

- Asistenta mea este în acelaşi timp şi un bun mecanic auto! le spuse Cal tovarăşilor săi. După ani de căutări, am găsit în sfârşit o perlă rară.

- Da, aşa s-ar zice! exclamă Murray Boulters, un omuleţ chel cu o faţă rubicondă.

El se întoarse spre Frankie şi îi spuse pe un ton conspirativ:

- E prima oară când Cal ne-o prezintă pe una din asistentele lui.

Furioasă, Frankie îi aruncă o privire glacială interlocutorului său.

- Ce insinuezi? Nu mă aflu aici decât pentru scopuri profesionale.

- Cal a ştiut întotdeauna să îmbine plăcutul cu utilul, remarcă Peters, cu o mutră poznaşă.

Cu obrajii în flăcări, Frankie îl privi dispreţuitoare.

- Bine că nu toţi ziariştii sunt ca voi. Tatălui meu i-ar fi fost ruşine să audă asemenea aluzii.

- Tatăl tău? se miră Boulters.

- Sunt fiica lui Mike O'Shea!

Cu lacrimi în ochi, se răsuci pe călcâie şi traversă terasa fără să arunce o privire înapoi.

- Frankie, întoarce-te! strigă Cal după ea.

Iuţi pasul, aproape alergând de-a lungul culoarului. Ajunsă în cameră, se aruncă pe pat şi izbucni în hohote de plâns.

De ce o umilise Cal în faţa confraţilor lui? Se folosise de ea fără să-i pese ce simţea! Avea atâta nevoie să-şi menţină repu-

tația de seducător?

Mult mai târziu, atunci când aproape se liniștise, Frankie auzi răsucindu-se clanța ușii Cal intră fără să facă zgomot și se apropie încet. Lungită în pat, Frankie era cu spatele la el.

- Frankie, știu că nu dormi.

- Cum aș putea să dorm după tot ce mi s-a întâmplat? răspunse ea fără să se întoarcă.

Cal era în picioare, lângă ea.

- Mă urăști?

- Sunt furioasă. Ai vorbit despre mine ca despre ultima ta cucerire.

Cal întinse mâna să aprindă lampa de pe noptieră și se așeză lângă ea.

- N-aveam de ales.

întorcându-se în sfârșit către el, Frankie îi aruncă o privire dezaprobatoare.

- Ai băut prea mult.

- Nicidecum! Tot ce-am spus astă-seară a fost pentru ca să alung bănuielile confraților mei.

- I-ai făcut să creadă că sunt prietena ta?

- Erau bănuitori. Povestea reportajului despre rezervație nu i-a convins. A trebuit deci să inventez altceva: o poveste de dragoste.

Uimită, Frankie privi chipul lui Cal. Părea sincer.

- Dar de ce ai avut nevoie să-i convingi? Cal, sunt sigură că-mi ascunzi ceva. Ce urmează să facem la Masai Mara? Nu mergi acolo ca să fotografiezi lei, nu-i așa?

Cal oftă şi-şi întoarse privirile de la ea. Când o privi din nou, avea chipul înnegurat.

- Nu te mai gândi la asta, Frankie. Şi nu te supăra prea tare pentru astă-seară. Când le-am spus că eşti încântătoare, într-adevăr credeam ce spun.

La aceste cuvinte, Frankie simţi un val de căldură străbătându-i trupul şi roşi până în vârful nasului. Din fericire, Cal, care se ridicase să-şi descheie cămaşa, părea pierdut în gândurile sale. Tânăra nu se putu abţine să nu arunce o privire discretă spre pieptul lui bronzat. Aproape că-i venea să-l atingă. N-avusese niciodată ocazia să admire un corp atât de perfect! Vocea lui Cal o trezi din reveria care o cuprinsese.

- La ce te gândeşti, Frankie?

- Mă întrebam ce le-ai fi spus ziariştilor ălora dacă aş fi fost bărbat, răspunse ea tulburată.

- Ei bine, i-aş fi făcut fără îndoială să creadă că eşti băiatul meu şi că ţi-am promis că te iau într-un safari-foto, de exemplu.

- Atunci de ce nu le-ai spus că sunt fiica ta?

Figura lui Cal se întunecă.

- Ar fi înţeles imediat că le spuneam baliverne! Frankie, nu te mai gândi la asta, îţi faci griji degeaba! N-o să ne mai întâlnim cu ei.

- Nu asta-i problema! se indignă tânăra femeie. M-am săturat să fiu pusă în acest gen de situaţii. înainte să vin aici, am lucrat la Londra, într-o agenţie de publicitate. Dar directorul s-a arătat atât de insistent încât a trebuit să-mi dau demisia ca să scap de avansurile lui. Ţi se pare normal?

- Nu, dar nu mă miră deloc. Ai farmec, eşti inteligentă... îmi închipui că mulţi bărbaţi nu-ţi rezistă.

Frankie oftă.

- în concluzie, dacă vreau să evit neplăcerile, n-am decât să-mi găsesc o slujbă unde să n-am de-a face decât cu femei!

Cal se crispă şi o privi în ochi.

- Sper că nu vrei să insinuezi că-ţi fac avansuri?

- Nu, nu asta vreau să spun! exclamă Frankie, cuprinsă brusc de stânjeneală.

- Bine. Atunci să ne oprim aici! spuse el aruncându-şi cămaşa pe un scaun.

Cal se aplecă să-şi desfacă şireturile, în timp ce Frankie rămase tăcută, rănită de reacţia lui. Când ridică din nou capul, Cal îi zâmbi deschis.

- Nu ţi-a fost greu să schimbi roata?

- Nu.

- Nu te-a ajutat nimeni?

- N-am avut nevoie de ajutor.

Cal o privi admirativ înainte de a porni către baie. Ajuns în pragul uşii, se întoarse.

- Frankie, încearcă să mă-nţelegi. Sunt obişnuit să lucrez singur, dar împrejurările m-au obligat să te aduc aici. Orice-ai crede, să ştii că fac mari eforturi ca să mă adaptez la această situaţie nouă. Şi aşa aş vrea să faci şi tu, şi mai ales să nu te mai înfurii de fiecare dată când îţi fac vreo remarcă.

- Vreau foarte mult să fac efortul ăsta, Cal, dar cu o condiţie: să mă consideri într-adevăr coechipiera ta.

Frankie îi înfruntă privirea lui Cal. Acesta privi cu atenție chipul fetei. în sfârşit, figura i se destinse şi ieşi din muțenia lui.

- îți promit să încerc. Şi-ți promit c-am să mă străduiesc, OK?

Frankie îi răspunse cu un zâmbet radios, şi Cal dispăru în baie. Lucrurile începeau să meargă.

Capitolul 5

O voce groasă o trezi pe Frankie dintr-un somn adânc.

- Frankie, trezeşte-te!

- Cât e ceasul? întrebă ea căscând.

- E ora cinci!

Frankie deschise ochii pe jumătate. O rază de lumină răzbătea prin uşa întredeschisă a băii. Cal era deja îmbrăcat. Se învârtea în jurul bagajelor, triind cutiile şi verificând dacă nu uitase nimic.

- E timpul să te trezeşti, o anunţă el. Eu mă duc să încarc lucrurile în maşină.

Frankie profită de absenţa lui ca să facă un duş rapid. Apa călduţă o trezi de-a binelea şi îi dădu o stare de bună-dispoziţie. Când reveni, în cameră, înfăşurată într-un prosop, Cal nu se întorsese încă. Poate că se dusese să bea o cafea? Frankie se hotărî să se îmbrace repede şi să ducă ultimele cutii. Nerăbdătoare să se apuce de treabă, tânăra se debarasă de prosopul pe care-l puse pe pat şi îmbrăcă un slip alb de dantelă, înainte de a răscoli prin valiză în căutarea unui tricou.

în clipa aceea, uşa se deschise brusc şi Cal dădu buzna în cameră, cu o cutie goală în mână. Luată prin surprindere, Frankie se grăbi să-şi recupereze prosopul ca să-şi acopere goliciunea. Cal se mărginea s-o privească zâmbind. Nonşalanţa lui îi stârni indignarea tinerei. De ce intrase fără să bată la uşă? Trebuia să-şi dea seama că ea tocmai se îmbrăca! Fără măcar să-şi dea osteneala să-şi ceară scuze pentru intrarea lui inoportună, Cal puse jos cutia goală, luă alta din grămadă şi ieşi.

Furioasă, Frankie se duse grăbită la uşă s-o încuie cu cheia. Bădăranul! Ar fi putut să-şi ceară scuze! Dar era clar că, departe de a-l jena faptul că o surprinsese pe jumătate goală, îl amuzase! Obişnuia oare să-şi vadă des asistentele aşa sumar îmbrăcate? Gândul acesta o făcu pe Frankie să turbeze de furie. Lui Cal puţin îi păsase de jena ei, de disperarea pe care i-o citise în priviri. Fără îndoială că-şi dăduse seama că nu se dezbrăcase încă niciodată în faţa unui bărbat! Cum putea de acum înainte să-i întâlnească privirea fără să roşească? Se simţea cu atât mai umilită cu cât o privise dezbrăcată, cu o totală indiferenţă! O examinase ca un amator de artă descoperind o statuie drăguţă într-un magazin de antichităţi, fără nici o emoţie, nici un fel de dorinţă! Era atât de blazat? Ce concluzie putea să tragă despre omul ăsta?

Frankie oftă. La ce bun să-şi pună toate întrebările astea? în definitiv, nu ţinea s-o placă. Un singur lucru conta: să-şi facă bine treaba. Călătoria abia începea, ar fi fost o prostie s-o lase baltă din cauza acestui incident! Cal Fenton era poate un mojic, dar ea hotărâse să-l însoţească. Acum, trebuia să-şi asume această hotărâre.

Oarecum liniştită de aceste reflecţii, Frankie se îmbrăcă şi începu să-şi adune lucrurile. Se auzi o bătaie în uşă.

- Bună ziua! V-am adus micul dejun, spuse un glas de bărbat.

Cal comandase, de bună seamă, două porţii de mic dejun când trecuse pe la recepţie. Femeia îi deschise bărbatului care intră şi puse tava pe masă. Atunci intră şi Cal.

- Micul dejun este servit? Ce devreme! exclamă el închizând uşa. N-am ştiut dacă vrei ceai sau cafea, aşa încât am comandat şi una şi alta.

- Eu beau cafea, spuse Frankie aşezându-se.

Cal se aşeză lângă ea şi turnă cafeaua.

- Cal, începu Frankie, apropo de ce s-a-ntâmplat adineauri...

- Da, scuză-mă c-am intrat fără să bat la uşă, mă gândeam la altceva, spuse el dezinvolt.

Cal puse ceaşca lui pe tavă şi îşi unse o felie de pâine prăjită cu dulceață. Blocată de reacția lui, Frankie îl privea fără să scoată o vorbă amestecând ca hipnotizată cu lingurița în ceaşca ei. Nici măcar n-o lăsase să vorbească! Cum putuse oare să-şi închipuie c-o s-o asculte? Ceea ce simțea ea, lui îi era indiferent! Când ridică ochii, Cal văzu că aşa nu mergea. Puse mâna delicat pe mâna tinerei femei şi îi spuse cu o voce blândă:

- Ascultă, Frankie. Acolo unde plecăm, n-or să fie nici uşi, nici băi, nici ziduri. Dacă ideea ți se pare insuportabilă, mai poți să te răzgândeşti şi să te urci într-un avion pentru Anglia.

- Nici vorbă! O să mă adaptez condițiilor. Aş vrea doar să bați la uşă, atunci când ai una în fața ta. E un minim de politețe!

- Ti-am spus, mă gândeam la altceva. Şi pe urmă, am fotografiat multe modele nud în viața mea. Nu mai sunt uşor de şocat!

Indignată, Frankie se ridică de pe scaun.

- Ti-e uşor să vorbeşti! Tu eşti poate obişnuit să vezi femei goale, dar eu nu sunt obişnuită să pozez pentru fotografi!

Privirea lui Cal se înnegură.

- Bine. îţi cer scuze. Am să încerc să fiu mai atent pe viitor.

- Cât despre mine, am să fiu atentă să nu mă etalez într-o ţinută indecentă, completă ea cu un ton mai domol.

Incidentul era încheiat. încărcară restul bagajelor şi plecară din Nairobi o dată cu primele raze de soare. După ce străbătură kilometri întregi prin suburbiile oraşului, se treziră în sfârşit în câmp deschis. Dealuri mici urmau după câmpurile cu porumb şi bananieri. Cu cât avansau către vest, pământul era mai arid. Câmpurile cultivate erau înlocuite de o câmpie nesfârşită, ale cărei mici denivelări erau subliniate de tufişuri de mărăcini. Călătoria se desfăşurase în linişte. Cal părea să doarmă ascuns de ochelarii de soare. Deodată, Frankie tresări auzindu-l cum exclamă:

- Am uitat să cumpăr o lanternă!

- Am cumpărat eu una, spuse Frankie. Am mai cumpărat şi o baterie de rezervă pentru maşină.

- Bravo! Ai nişte iniţiative excelente!

Tânăra roşi de plăcere auzind complimentul.

- Am încercat să mă gândesc la tot ce-am avea nevoie în timpul căloătoriei, reluă Frankie, dar cu siguranţă am uitat ceva.

- Am să-ţi spun eu ce-ai uitat, zise Cal răutăcios.

- Ce?

- Ai cumpărat bere?

- Nu, la asta nu m-am gândit, recunoscu tânăra zâmbind. Eu beau foarte rar.

- Nu-i nimic, o să găsim la Narok. O să vezi că nimic nu-i

mai bun decât o bere rece după o zi întreagă de mers.

După vreo două ore, se opriră la intrarea în Narok în fața unui mic magazin. Câteva minute mai târziu, Cal ieşea din butic cu un carton de bere în brațe. Frankie îl ajută să aranjeze sticlele în răcitor şi puse două deoparte pentru consumul imediat. Se aşeză pe un gărduleț la umbra unui copac.

- N-ar fi trebuit să cari sticlele! remarcă Frankie. Umărul tău încă se resimte.

- Ştiu. Dar dac-aş vrea să fiu un om rezonabil n-aş fi acum aici!

Cal tăcu pentru a contempla pământul arid care se întindea până în zare, sub un cer azuriu.

- Iubesc Africa! declară el. E singurul continent de pe pământ care mă face să simt că am un suflet!

Un suflet? Cal Fenton era un romantic? Frankie îşi spuse că era momentul oportun să-i pună întrebarea care-i ardea buzele de sosire:

- Răspunde-mi cinstit, Cal. Mergem la Masai Mara doar pentru ca să fotografiezi nişte animale?

Surprins, Cal o privi pieziş.

- Sper să fotografiez câteva.

- Nu asta te-am întrebat.

- N-am nici un alt răspuns să-ți dau.

- Văd.

Aşadar intuiția n-o înşelase! Cal îi ascundea ceva de la bun început.

- Mai e încă mult până la Masai Mara? întrebă Frankie.

- Da, încă cel mult optzeci de kilometri. După-amiază ajungem acolo.

Frankie rămase gânditoare câteva clipe, înainte să-l întrebe pe nepusă masă:

- De ce practici meseria asta, Cal?

- Pentru că-mi place! Şi de asemenea pentru că consider necesar să-i informez pe oameni ce se-ntâmplă în lume, fie că e vorba despre un război sau un cutremur de pământ.

- Ti se-ntâmplă să-ţi fie frică?

- Bineînţeles! în meseria asta înfrunţi de multe ori riscuri. Dar asta-i viaţa pe care mi-am ales-o şi nu-mi închipui c-aş putea trăi altfel!

- Parcă-l aud pe tata. De fiecare dată când pleca, jura c-o să fie ultima oară. Voia să ceară un post de corespondent de presă într-o capitală. Eu şi el am fi locuit în sfârşit împreună. Dar până la urmă, mă întreb dac-ar fi putut să se resemneze, să abandoneze reportajul.

- Poate. Atunci când ai familie, viaţa de reporter prezintă multe inconveniente.

- Şi tu, dac-ai avea o familie, ai fi gata să-ţi schimbi viaţa?

Cal oftă şi-şi trecu degetele prin păr.

- Nu-ţi pot răspunde. N-am fost legat niciodată de cineva.

Pe urmă, cum nu voia să se mai întindă la vorbă pe tema asta, Cal se ridică şi se duse la maşină.

Pe drumul din ce în ce mai accidentat, Frankie trebuia să fie în permanenţă atentă să evite făgaşurile. în căldura sufocantă din miezul zilei, kilometrii îi părură interminabili. După-amiaza

era pe sfârşite când ajunseră la Masai Mara. îşi continuară drumul şi, în mai multe rânduri, zăriră de departe câte o turmă de zebre sau de gazele pe care zgomotul motorului le făcea să se îndepărteze. Frankie era în culmea bucuriei, fermecată de spectacolul grandios al naturii. Toată oboseala dispăruse. Aşezat lângă ea, Cal se mulțumea să zâmbească, fericit de entuziasmul ei.

- Cal, e extraordinar! Până acum n-am văzut niciodată animale sălbatice în libertate! exclamă ea.

- Din păcate, nu suntem singurii veniți să le admire! spuse el arătând cu degetul undeva peste câmp.

Mai multe jeep-uri formau un cerc în jurul unei leoaice şi a puiului ei.

- Asta înseamnă un safari-foto. în zilele noastre sărmanele animale nu mai au un pic de linişte! exclamă Cal. Ar fi mai bine să plecăm de-aici dacă ținem la liniştea noastră!

Cal îi arătă o pistă care se pierdea în spatele dealurilor. După jumătate de oră de mers, se treziră într-o câmpie largă, absolut pustie.

- E perfect! spuse Cal. Să ne oprim.

Parcară la umbra unui baobab şi începură să scoată lucrurile din maşină.

- Putem să ne punem cortul oriunde, aici în rezervație? întrebă Frankie.

- Nu. Pentru vizitatori sunt prevăzute nişte campinguri speciale. Dar eu am o autorizație specială. Tânăra îşi puse mâna streaşină la ochi ca să poată privi peisajul fără să fie stânjenită

de soare. în jurul lor, câmpia se întindea până la orizont. Erau singuri, absolut singuri.

- Evident, aici nu e apă curentă, nici bufet, reluă Cal, ca şi cum i-ar fi citit gândurile. Dar o să te obişnuieşti repede!

Frankie îl ajută să ridice cortul şi să construiască o vatră din pietre. Apoi, în timp ce Cal îşi inspecta materialele fotografice, ea luă binoclul şi îndepărtă.

Un pic mai departe, fata escaladă o colină mică şi se instală pe o stâncă destul de plată. Câmpia se întindea la picioarele ei, o întindere aridă, acoperită din loc în loc cu tufişuri mici şi arbuşti ţepoşi. Fascinată de peisajul insolit, Frankie îl contemplă îndelung, bucurându-se de sentimentul profund de libertate pe care i-l prilejuia acest ţinut sălbatic.

Când se întoarse în „tabără”, Cal dispăruse. Scrutând orizontul cu binoclul reuşi până la urmă să-l repereze în spatele unor tufişuri, ocupat să fotografieze ceva ce ea nu vedea. Se deplasa cu spatele şi cu o rapiditate uimitoare, rămânând uneori nemişcat minute întregi, în poziţii nu prea confortabile. Frankie nu putu să nu-i admire agerimea şi precizia mişcărilor. Cum putea să se mişte atât de precis şi dezinvolt, cu un umăr încă nevindecat? se întrebă ea. Răspunsul era simplu: când fotografia, Cal părea să uite de toate, inclusiv de el însuşi.

Când începu să se însereze, el reveni în tabără.

- Ce-ai fotografiat? întrebă Frankie.

- Un fluture, şopârle şi scarabei. Am vrut doar să mă antrenez. Mâine ne vom duce să ne aşezăm lângă un lac indicat pe hartă. Fără îndoială, ne vom petrece ziua aşteptând ani-

malele să vină să se adape. Sper să nu te plictiseşti prea tare.

Frankie scutură vehement din cap.

- Nu, cu siguranță nu! Aici sunt atât de multe lucruri noi de văzut!

Cal desfăcu şi-i întinse o sticlă de bere.

- Ei, ce părere ai despre Kenya?

- E o țară minunată. Sunt încântată că mă aflu aici!

- Iubeşti Africa aşa cum iubeşti o femeie. O dată ce te-a fermecat, nu te mai poți lecui, continuă Cal fără s-o scape din ochi.

Stânjenită de privirea lui insistentă, Frankie întoarse capul. O tulburare nedefinită puse stăpânire pe ea: un frison prelungit, însoțit de o senzație de amețeală... Hotărât lucru, Cal exercita o ciudată putere asupra ei. Era de ajuns s-o privească în ochi pentru ca s-o tulbure. Totuşi, Frankie lupta din toate puterile împotriva acestei atracții. Nici nu se punea problema să sendrăgostească de el! Cal Fenton era întradevăr un bărbat seducător, dar nu era în stare să se ataşeze de o femeie. Nu, trebuia cu orice preț să se tempereze!

- Ti-e foame? întrebă ea pe neaşteptate. Am copt ouă şi am făcut o salată de roşii.

- Iată o ofertă în fața căreia nu pot să rezist!

Se aşezară pe o pătură şi Cal aprinse focul în timp ce Frankie scotea proviziile. Se lăsase noaptea. în timpul mesei, abia schimbară câteva cuvinte, mulțumindu-se să se uite la focul în jurul căruia zburătăceau insecte, şi să asculte răgetele animalelor în depărtare.

- Vorbeşte-mi despre tata, spuse Frankie după ce-şi termină

ceaşca de cafea. Eraţi buni prieteni?

Chipul lui Cal se întunecă. Trecu un pic până să răspundă.

- Da. îl admiram mult. Era unul dintre cei mai buni ziarişti pe care i-am cunoscut. Şi fără îndoială era singurul pe care succesul nu-l făcuse arogant.

Cal făcu o pauză, cu privirea pierdută în contemplarea flăcărilor. Când vorbi din nou, glasul lui purta amprenta emoţiei.

- Tatăl tău a fost formidabil cu mine. Abia debutasem în meserie când l-am cunoscut. M-a învăţat o mulţime de lucruri despre meseria de reporter. îi datorez mult, şi totuşi...

Fraza rămase în suspensie. Se făcuse răcoare şi Frankie se cutremură înfrigurată. Cal se apropie de ea ca să-i pună o pătură pe umeri şi mai puse câteva lemne pe foc.

- Nu ţi-ai terminat fraza, remarcă Frankie. Ce voiai să mai adaugi?

- Nimic. Spuneam că-i datorez mult tatălui tău.

- Şi accidentul? Cum s-a-ntâmplat? Erai la Beirut în momentul acela, nu-i aşa?

- Vrei să-ţi mai spun o dată ceea ce ştii deja? răspunse Cal agasat. Crede-mă, să răscoleşti trecutul nu ajută la nimic. Trebuie să ştii să întorci pagina.

Frankie simţi că n-are rost să mai insiste. Cal nu mai avea să-i spună nimic despre asta. Apucă un băţ şi răscoli în foc.

- Moartea tatei m-a revoltat, reluă ea încet. L-am cunoscut atât de puţin.

- Totuşi, din când în când se întorcea în Anglia?

- Da, între două reportaje. Rămânea câteva zile acasă apoi pleca din nou. Locuiam la mătuşa mea, cea care m-a crescut după moartea mamei. Când venea, aveam impresia că trăiesc într-o poveste. Venea cu braţele pline de cadouri şi mă striga de cum intra în curte. Uneori, ne făcea surpriza să sune la uşă în toiul nopţii!

- Mike era imprevizibil. Din când în când dispărea să lămurească vreo afacere. Nimeni nu ştia unde mergea, nici chiar redacţia. Am impresia că se baza pe intuiţia lui şi nu ezita să-şi asume riscul. O zi două mai târziu, Mike revenea cu un reportaj senzaţional! Era ziaristul cel mai înzestrat din generaţia lui.

- întotdeauna a vrut să facă meseria asta, spuse Frankie. Era vocaţia lui.

Tânăra oftă.

- E formidabil să ştii ce vrei să faci în viaţă, continuă ea. Aş fi vrut să am şi eu acest noroc.

Cal rămase tăcut, privind gânditor flăcările. Umbrele jucau pe chipul lui cu trăsături drepte, de o frumuseţe aproape sculpturală, şi dădeau o sclipire aurie ochilor lui. Când o privi pe Frankie expresia lui senzuală o făcu să tresară. Nici un alt bărbat nu putea fi mai seducător decât Cal Fenton în clipa asta!

- într-o bună zi o să-ţi descoperi şi tu vocaţia, reîncepu Cal cu frumoasa lui voce de bariton. Nu e decât o chestiune de timp.

- în orice caz, de un singur lucru sunt sigură, remarcă Frankie. Nu sunt făcută pentru munca de birou.

- Ei bine, eşti pe drumul cel bun, răspunse Cal ridicându-se. Nu-ţi face griji pentru viitor. Eşti tânără, ai tot timpul înaintea ta!

Cal îşi înăbuşi un căscat.

- Mă duc să mă culc, Frankie. Sunt obosit şi mâine avem o zi grea. Noapte bună!

Cal luă o pătură şi dispăru în întuneric. Liniştea savanei îmbia la reverie. Frankie se lungi pe spate, să privească stelele. Simţea nedesluşit că viitorul ei depindea de săptămânile acestea petrecute în Kenya împreună cu Cal Fenton. După o experienţă atât de exaltantă, i-ar fi imposibil să revină la rutina vieţii ei londoneze fără să moară de plictiseală. Prinsese prea mult

gustul aventurii. Frankie prelungi mult timp reveria, până când, ruptă de oboseală, se hotărî să meargă în cort.

Pe la trei dimineața, fu trezită de un foşnet în iarbă. Cal o lăsase să doarmă singură, preferând să-şi petreacă noaptea sub cerul liber. Trăgând cu urechea, desluşi un fel de mormăit surd. Ceva se mişca aproape de ea, un animal... şi dacă era un leu? Zgomotul se apropia. Cu inima bătându-i cu putere, Frankie îşi ținu răsuflarea ca să audă mai bine. Era bine să aprindă lanterna? Nu, risca să atragă atenția animalului! Nu trebuia să facă nici un zgomot. Poate pleca până la urmă? Se gândi cu spaimă că afară Cal dormea fără nici o protecție. Şi dacă era atacat de un animal sălbatic?

Deodată, o umbră să profila pe pânza cortului ei.

- Cal! țipă Frankie îngrozită.

- Nu te teme, Frankie! Sunt eu!

Un tropăit urmat de un galop se auzi imediat: animalul fugea! Pe Frankie o cuprinse o imensă uşurare când silueta lui Cal apăru în fața ei.

- Ce s-a întâmplat? întrebă ea cu voce tremurătoare. Am auzit zgomot şi am crezut că un leu dă târcoale pe-aici.

Trăgând-o afară, Cal o cuprinse de umeri ca s-o liniştească.

- Linişteşte-te, Frankie. N-a fost decât o antilopă gnu, un animal absolut inofensiv. în fiecare an, turme întregi migrează la Masai Mora. Sunt câteva zeci, acolo. Priveşte!

Frankie scrută orizontul şi întrezări animalele în depărtare, trecând încet sub clarul de lună.

- Sunt proastă! îmi închipuiam ce-i mai rău...

Cal o privi tandru şi o mângâie pe părul lung.

- Nu-ţi mai e frică?

- Nu, deloc.

Era adevărat! Fusese de ajuns ca bărbatul să-şi petreacă braţul pe după umerii ei pentru ca toată tensiunea să dispară instantaneu. Fără să se gândească, Frankie îşi sprijini capul pe pieptul lui gol. Mirosul senzual al pielii arse de soare, atingerea părului fin de pe piept cu obrazul ei, treziseră în ea o dorinţă ciudată, aşa cum nu mai simţise niciodată. Fata ar fi vrut s-o ia în braţe, s-o strângă cu pasiune, să pună stăpânire pe buzele ei... Dumnezeule, ce se-ntâmpla cu ea?

Brusc, ridică ochii şi-l privi pe Cal, uşor neliniştită. îi simţise dorinţa? I se păru că distinge o lucire ciudată în adâncul ochilor lui verzi.

- Nu mai ai de ce să te temi, Frankie, murmură el încet.

- Ştiu.

- Vrei să dorm cu tine în cort?

Frankie lăsă ochii-n jos. Cât de mult i-ar fi plăcut să-şi petreacă noaptea în braţele lui, cu trupul lipit de al lui! Niciodată nu simţise o dorinţă atât de imperioasă. Dar trebuia să reziste ispitei. Nici vorbă să se îndrăgostească de Cal Fenton!

- Nu, Cal, nu-mi mai e frică, reuşi ea să articuleze.

Expresia lui Cal se înăspri şi se depărtă de ea.

- Cum vrei tu, spuse el răguşit. Noapte bună.

Fără să mai adauge un cuvânt, ieşi din cort lăsând-o pe Frankie singură cu tristeţea ei.

Capitolul 6

- Dă-mi teleobiectivul de 200, şopti Cal.

Frankie strecură mâna în geantă şi îi întinse obiectivul. La cel puţin o sută de metri de ei o femelă elefant şi puiul ei mergeau pe malul micului lac. Fără un zgomot, Cal făcu câţiva paşi înainte şi se întinse în iarbă să-i fotografieze. Abia îndrăznind să respire, Frankie privea cele două animale cu încântare. Având abia o săptămână, după părerea lui Cal, micuţul elefant păşea cuminte în urma mamei, cu acelaşi mers solemn.

Deodată, cei doi elefanţi părăsiră malul lacului îndreptându-se spre apă. Cal îi făcu un semn tinerei să se ascundă după maşină şi veni şi el lângă ea după câteva secunde. Frankie îl privi pieziş, impresionată de calmul şi concentrarea lui. Era emoţia de a vedea elefanţii apropiindu-se sau prezenţa lui Cal care-i accelera bătăile inimii? încet, Cal îşi aruncă aparatul şi fu gata de acţiune.

Femela se oprise la vreo patruzeci de metri de maşină şi părea că şovăie. De bună seamă că remarcase prezenţa oamenilor. Deodată se întoarse şi, urmată de micuţul ei, porni legănându-se în direcţia opusă. Decepţionat, Cal îi privii depărtându-se într-un nor de praf, înainte de a se întoarce spre Frankie. Aceasta văzuse o minunată pasăre cu penajul bălţat într-un salcâm şi o viza cu aparatul pe care el i-l împrumutase. într-adevăr, dându-şi seama de spiritul de observaţie de care dădea dovadă tânăra şi de interesul ei în creştere pentru fotografie, Cal o încurajase să exerseze.

Ea învățase foarte repede principiile de bază ale fotografiei şi, datorită sfaturilor pe care Cal nu se zgârcise să i le dea, avea impresia că progresează cu rapiditate. Trebuie spus că sursele de inspirație nu lipseau! în câteva zile, străbătuseră peisaje unul mai frumos decât celălalt şi văzuseră multe animale: câțiva hipopotami care lâncezeau în apa mocirloasă, gazele cu blană arămie, turme de zebre care se adăpau în apele râului Talek. De fiecare dată, Frankie încerca să pună în aceste fotografii toată emoția pe care i-o provoca minunatul spectacol al naturii. Din păcate, nu putea să vadă rezultatul decât la întoarcerea la Londra, Cal considerând că era de preferat să developeze acolo filmele.

Pasiunea ei în creştere pentru fotografie şi dragostea pentru Africa o apropiaseră de Cal. Acest lucru era de netăgăduit. Independența lui de care dădea dovadă în fiecare clipă, înclinația către solitudine, nu-i mai păreau ciudate, ci necesare, lui Frankie. Ea însăşi avea uneori un sentiment minunat de libertate atunci când, dispărând după vreo stâncă pentru ca să facă nişte fotografii, o lăsa singură în mijlocul peisajului deşertic.

Totuşi sentimentele ei pentru Cal erau încă confuze. Cu cât îl vedea mai mult lucrând, cu atât îi admira mai mult profesionalismul, capacitatea de adaptare şi înclinația spre fotografia artistică. Dar de cele mai multe ori, atracția pe care o simțea pentru el o aducea într-o stare de confuzie totală. Amintirea acelei prime nopți petrecute în savană, când el o ținuse în brațe, o chinuia. De fiecare dată când se atingeau întâmplător, dorința o cuprindea din nou, o dorință din ce în ce mai puternică,

împotriva căreia nu-i folosea la nimic să lupte.

- La ce te gândeşti, Frankie?

Vocea lui Cal o trezi din reflecţiile ei. Pusese geanta foto pe capota maşinii şi curăţa obiectivul pe care tocmai îl folosise.

- îmi spuneam c-ai fi mai liniştit să lucrezi dacă n-aş fi aici, se hazardă ea.

Cal îi aruncă o privire surprinsă, aproape chinuită, şi lui Frankie îi păru imediat rău că abordase subiectul atât de brutal.

- De ce spui asta? Sunt foarte mulţumit de serviciile tale. Eşti o asistentă excelentă!

La aceste cuvinte, tânăra simţi că roşeşte de plăcere.

- Mulţumesc, Cal. Dar nu asta voiam să spun. Uneori, am impresia că prezenţa mea te stânjeneşte, că mă eviţi... mă înşel?

Cal o privi ciudat şi îşi aranjă meticulos obiectivul în geanta foto înainte de a-i răspunde, ca şi cum i-ar fi trebuit timp ca să-şi aleagă cuvintele.

- Ascultă, Frankie. Nu vreau să existe nici o ambiguitate în privinţa relaţiilor noastre. Ele sunt şi vor rămâne strict profesionale.

Frankie rămase fără glas un timp, până să găsească curajul să-i răspundă.

- De ce spui asta?

Cal oftă. Deodată părea foarte iritat.

- Ştii foarte bine de ce, răspunse el sec. Nu încerca să mă faci să cred că nu se întâmplă nimic între noi. Orice-ar fi, am să fiu atent ca lucrurile să nu meargă mai departe. în orice caz, sunt mult prea bătrân pentru tine.

Frankie simţi sângele fierbându-i în vene.

- Când o să-ncetezi să mă tratezi ca pe o puştoaică? Am douăzeci de ani şi sunt o persoană respectabilă.

- Ai douăzeci de ani şi trăieşti într-o lume a iluziilor tale. Nu vreau să ţi le pierzi din cauza mea.

- Ce încerci să insinuezi, Cal? Nu-ţi cer nimic! Ba dimpotrivă, încerc să mă fac neobservată ca să nu te deranjez în munca ta.

Cal îşi şterse cu dosul palmei broboanele de sudoare care-i apăruseră pe frunte. Un licăr ironic apăru în ochii lui.

- în orice caz, îmbrăcându-te aşa n-o să reuşeşti să treci neobservată.

Cal aruncă o privire ostentativă asupra şortului şi tricoului mulat al tinerei femei.

- Să ştii că sunt bărbat!

- E problema ta, nu a mea! ţipă Frankie ieşindu-şi din fire. Cum vrei să mă îmbrac la patruzeci de grade? Cu rochie lungă?

Cal îi zâmbi conciliant.

- Nu, ar fi păcat. Hai să nu ne mai certăm. Discuţia asta n-are nici un rost. Să încercăm pur şi simplu să ne vedem de treburile noastre cât se poate de serios, de acord?

- Bineînţeles, răspunse Frankie ridicând din umeri.

-Bine. E târziu, n-are rost să mai rămânem aici, reluă Cal pe un ton detaşat. O să ne petrecem noaptea la Mara Serena. O să vezi că e un loc foarte plăcut. Bungalourile au tot confortul şi o să poţi profita şi de piscină. Eu voi lipsi câteva zile. Ai să mă aştepţi acolo.

- Ce? O să lipseşti? De ce?

- Trebuie să merg să văd un prieten care locuieşte la câţiva kilometri de aici. N-o să am nevoie de tine.

- Nu poţi să te duci singur, protestă Frankie. Nu eşti în stare să conduci!

- Ba da, o să mă descurc.

- De ce nu vrei să vin şi eu? Ce se-ntâmplă? Nu mai ai încredere în mine?

Mişcat de reacţia ei, Cal dădu la o parte o şuviţă de păr care cădea pe fruntea fetei.

- O să-ţi povestesc totul la întoarcere.

- E periculos?

- Ascultă, e o problemă pe care trebuie s-o rezolv singur, spuse el pe un ton care nu admitea replică. Şi acum încetează cu întrebările. Hai să ne facem bagajele şi să mergem la Mara Serena. De acord?

- Foarte bine, şopti Frankie strângând din dinţi ca să nu plângă.

Fără un cuvânt în plus, ea trecu la volan şi răsuci cheia în contact. Maşina demară într-un nor de praf.

Capitolul 1

- Opreşte-te, spuse Cal punând mâna pe braţul lui Frankie. Avem o vizită.

Frankie îl întrebă din priviri. Chipul lui era încordat şi o licărire neliniştită îi sclipea în ochi. Ce putea să se-ntâmple? Privind în depărtare distinse, la câteva sute de metri de locul unde se aflau, o camionetă gri, oprită în faţa cortului lor.

- Poate sunt gardienii rezervaţiei? Mi-ai spus că nu e voie să faci camping oriunde. Vor să ştie dacă ai o autorizaţie specială.
Cal luă binoclul şi cercetă locul cu atenţie.

- Văd mai mulţi oameni în jurul cortului. S-ar părea că ei caută ceva... nu sunt gardieni, nu poartă uniformă.
Cal o privi pe Frankie cu o expresie îngrijorată.
- întoarce şi opreşte dincolo de arbuştii ăia. Să nu ambalezi motorul. înţelegând că se petrecea ceva anormal, Frankie se execută
fără a pune întrebări. Dar în timp ce ea manevra Land Roverul, camioneta gri demară îndreptându-se exact către ei.

- Ne-au reperat! strigă Cal privind din nou prin binoclu. Repede! întoarce şi dă-i bătaie!

- Cine sunt oamenii ăştia şi ce vor? întrebă Frankie cu o voce temătoare.

- Habar n-am, dar nu par prea prietenoşi. Sunt înarmaţi.

- Ce?

înnebunită, tânăra nu reuşi să se concentreze asupra manevrei pe care voia s-o facă şi îi trebui un moment să înţeleagă că maşina era împotmolită în nisip.

- Cal! Nu-i nimic de făcut, maşina nu înaintează!

Lăsând binoclul, Cal privi prin geamul portierei. Roata din spate era pe jumătate îngropată în nisip. Singura soluție era să împingă maşina, dar era prea târziu, camioneta o să fie lângă ei dintr-o clipă în alta!

- Ascultă-mă bine, Frankie! exclamă Cal. Din clipa asta o să faci exact ce-ți spun. Eu mă duc să vorbesc cu ei. Tu rămâi în maşină şi nu faci nici o mişcare. De acord?

Frankie încuviință dând din cap. Urmăritorii lor rulau acum cu toată viteza pe drumul accidentat. Când trecuseră deja de jumătatea distanței, Cal ieşi din maşină şi rămase în mijlocul drumului, cu mâinile pe lângă corp. Voia să le arate că nu era înarmat? Camioneta se opri cu un scrâşnet de roți la câțiva metri de el şi cinci oameni coborâră precipitați. Cel care părea a fi şeful țipa ordine în swahili. Imediat, doi dintre acoliții lui îl împinseră pe Cal către spatele maşinii.

- Cal! țipă Frankie înspăimântată.

în aceeaşi clipă, unul dintre oameni deschise portiera şi-i făcu semn să coboare. De cum puse piciorul pe pământ, el o împinse fără menajamente înspre camionetă. Cal, şezând în spate, o văzu sosind cu o expresie înfricoşată. Cel care o însoțise pe Frankie vru s-o ajute să urce dar tânăra femeie se împotrivi.

- Sunt destul de înaltă ca să urc singură!

Se cățără în maşină şi se aşeză lângă Cal.

- Ce brute! remarcă ea indignată.

Şeful bandei dădu ordin oamenilor lui să se îndepărteze de camionetă şi rosti câteva cuvinte, îndreptându-şi puşca spre

Frankie.

- Vrea să-i dai cheile Land Rover-ului, traduse Cal.

Nehotărâtă, Frankie îl privi cu ochii mari.

- Pentru numele lui Dumnezeu, Frankie, dă-i cheile!

Fata căută în buzunarul şortului şi-i întinse cheile şefului bandei. Satisfăcut, bărbatul le înhăţă imediat şi dispăru din raza lor vizuală. Câteva minute mai târziu, Land Rover-ul demară.

- Cal! Aparatele, filmele tale! Or să le ia pe toate! ţipă Frankie.

- Nu asta-i cel mai important, răspunse Cal. în orice caz, suntem prizonierii lor.

Un frison o străbătu pe Frankie la auzul acestor cuvinte. Cal avea dreptate: erau la mâna lor. Nimeni nu venea să-i salveze în plină savană!

Doi tipi urcară în spate şi se aşezară în faţa prizonierilor, cu câte o carabină pe genunchi. Câteva clipe mai târziu, camioneta demară în trombă. Frankie trebui să se ţină bine de banchetă ca să nu cadă.

Călătoria a fost un adevărat calvar. De fiecare dată când treceau printr-o groapă, Cal şi Frankie erau proiectaţi unul în altul sau se izbeau de pereţii metalici ai camionetei.

- Ăsta habar n-are să conducă! se adresă Frankie celor doi bărbaţi din faţa ei.

Reacţia lor nu se lăsă aşteptată. Cel mai tânăr aţinti arma spre ea, în timp ce celălalt ţipa ceva, cu un aer ameninţător. Cal îi puse o mână pe umăr tinerei femei şi-i spuse la ureche:

- Nu-i provoca, Frankie. Fii calmă!

în ciuda privirii lui aparent liniştite, glasul îi trăda neliniştea. Cal se adresă pe urmă celui care avea arma îndreptată înspre Frankie. După un scurt schimb de cuvinte, acesta lăsă arma jos.

- Ce i-ai spus? întrebă Frankie.

- Nu vorbesc prea bine swahili, dar am reuşit să-l fac să înțeleagă. I-am spus că nevasta mea e însărcinată şi că suportă greu călătoria cu maşina asta!

Un licăr amuzat sclipi în ochii albaştri ai fetei.

- N-ai mințit decât pe jumătate! Voiajul ăsta e un coşmar!

Cal o cuprinse tandru cu brațul pe după umeri.

- Trebuie să dăm puțină credibilitate scornelii mele!

Moartă de oboseală, Frankie puse capul pe umărul lui Cal. îşi dădea seama puțin câte puțin cât de reconfortantă era odihna la pieptul lui.

- Fii atentă ce le spui. Sunt nervoşi.

- Dar ce au cu noi?

Camioneta urca o pantă, şi motorul ambalat le acoperea glasurile.

- Ce?

- Cine sunt oamenii ăştia? îi țipă Frankie la ureche.

Cal îi făcu semn că n-o auzea. N-are nici un rost să-şi scuipe plămânii într-un asemenea vacarm, îşi spuse Frankie. Aşa încât se sprijini din nou de umărul lui Cal şi închise ochii.

Când îi deschise, soarele deja coborâse mult către linia orizontului. în ciuda hârtoapelor drumului, oboseala o doborâse şi dormise câteva ore fără întrerupere. Camioneta mergea acum

mai încet. Savana se întindea până la orizont şi pământul părea aproape roşu, sub lumina soarelui la asfinţit.

- Unde suntem? întrebă Frankie întinzându-şi mâinile şi picioarele amorţite.

- Nu ştiu, răspunse Cal. Au luat-o pe un drum care nu e marcat pe hărţi.

Deodată, camioneta se opri. Cel mai tânăr dintre gardieni sări jos şi le făcu semn să coboare. Când Frankie puse piciorul pe pământ, era atât de slăbită încât Cal trebui s-o susţină ca să nu cadă. Epuizarea şi frica o aduseseră cu nervii la pământ, şi avea lacrimi în ochi. Cal observă şi o strânse lângă el.

- Nu-ţi face griji, Frankie, ne descurcăm noi.

- Să ştii că nu mi-e frică. Dar sunt atât de obosită...

- E normal. N-am mâncat nimic de azi-dimineaţă.

Ochii lui exprimau o tandreţe nemărginită şi Frankie simţi cum o copleşeşte emoţia. Prezenţa lui era atât de liniştitoare! Lipită de el, se simţea protejată ca şi cum braţele lui Cal formau un zid de apărare împotriva tuturor.

Dar răgazul lor fu brusc întrerupt de ordinele lansate de şeful bandei.

- Ne-a spus să-l urmăm, traduse Cal.

Gardienii îi duseră în tabăra lor care era formată doar din două corturi înconjurate de mormane de resturi, cutii de bere şi hârtii. îi împinseră în primul cort şi închiseră pătratul de pânză care folosea drept intrare. Cal şi Frankie se treziră singuri în întuneric. Zgomote de paşi ajunseră până la ei, însoţite de cuvinte care abia se auzeau. Restul trupei se îndreptă către

celălalt cort. Apoi se aşternu liniştea. Poate că răpitorii lor erau pe punctul de a le stabili soarta? Un miros de țigară se simți la intrarea cortului: cum era de aşteptat, rămăsese cineva să-i păzească.

Descurajată, Frankie se aşeză pe o pătură.

- Presupun că ceea ce ni se întâmplă nouă acum face parte din „activitățile neprevăzute” de care vorbea Elaine Pye? întrebă ea.

Cal nu-i răspunse. Frankie auzi un zgomot de pânză care se destramă şi simți imediat o pală de aer pe obraz.

- Nu mi-au umblat prin buzunare, explică el. Şi la fel ca tatăl tău, am deprins obiceiul să am asupra mea briceagul meu elvețian.

Prin tăietura pe care-o făcuse în pânza cortului, bărbatul scrută împrejurimile.

- Cal, ce vor de la noi?

- St! Gândesc.

- Şi eu ce trebuie să fac în timpul ăsta? Să aştept liniştită continuarea de la sine a evenimentelor?

în obscuritatea din cort, nesiguranța situației lor începea s-o apese. Aşezată lângă Cal, îşi răsucea cu un gest automat o şuviță de păr în jurul degetului.

- Foarte bine, am să-ți spun ce se-ntâmplă, zise încet Cal luând loc lângă ea. Oamenii ăştia sunt braconieri. Draghează zona de mai mulți ani. Cineva mi-a spus că erau pe punctul să pună la cale o operație de mare avengură la Masai Mara. De asta am venit aici. Speram să-i întâlnesc şi să-i fotografiez, cu

scopul de a-i alerta pe cei îndreptăţiţi să facă ordine. Dar ei ne-au găsit primii.

- Fac trafic cu fildeş?

- în primul rând.

- Cum de ţi-au ghicit intenţiile? Oficial, erai aici ca să faci nişte fotografii ale animalelor din rezervaţie.

Ochii lui Cal sclipiră în penumbră.

- Fără îndoială că informatorul meu a vrut să facă un joc dublu şi le-a spus de venirea mea.

- Şi acum ce or să ne facă?

Acum, când ştia cine erau răpitorii, situaţia i se părea mult mai alarmantă. Nişte oameni care nu şovăiau să împuşte animale ocrotite de lege, să se împiedice de cei doi martori stânjenitori?

- După părerea mea, vor doar să ne sperie ca să ne descurajeze să ne mai întoarcem. Cred că mâine or să ne abandoneze într-un loc izolat.

Pe Frankie o trecură fiorii. Rezervaţia era foarte întinsă şi drumurile, aşa accidentate cum erau, erau foarte puţin circulate; era posibil să nu întâlnească pe nimeni câteva zile!

Deodată, Cal se ridică.

- Bine, mă duc să vorbesc cu ei.

- Fii prudent! îi spuse Frankie speriată.

- Nu-ţi face griji, nu-i nici un pericol. Au tot interesul să cadă la o înţelegere cu noi. Cu doi ostatici în mână îşi asumă nişte riscuri.

Aşezată în întunericul cortului, Frankie aşteptă întoarcerea

lui Cal, făcând mii de planuri de evadare. Dar chiar dacă reuşeau să evadeze, până unde puteau să ajungă? Cu siguranță că ar fi fost prinşi, dacă nu cumva se rătăceau prin savană. Şi ar fi fost şi mai rău. Atunci ar fi riscat să fie găsiți de vreun leu, sau de un leopard! La gândul acesta, pe Frankie o trecură fiorii. Tânăra se gândi la prietenii ei şi la mătuşa Jenny, din Anglia. Ei habar n-aveau de trista lor soartă. Şi-o închipuiau descoperind peisaje grandioase alături de un fotograf de prestigiu.

Dar femeie făcu un efort să se linişească. în ciuda a tot ce putea să li se întâmple, nu simțea nici un pic de regret. Călătoria în Africa fusese o adevărată revelație şi pentru nimic în lume n-ar fi dat timpul înapoi. Acum, un singur lucru conta: să scape de braconieri. Numai să obțină Cal eliberarea!

în clipa aceea Frankie auzi un zgomot de paşi şi Cal apăru cu un bol în mână.

- Or să ne dea drumul mâine dimineață în schimbul Land Roveru-lui şi al materialului foto.

- Ne vor lăsa în mijlocul savanei? întrebă Frankie alarmată.

- Nu, pe marginea unui drum, spuse Cal întinzându-i bolul în care era şi o lingură. Ține, asta-i pentru tine. Orez cu legume.

- Şi tu?

- Eu am mâncat puțin cu ei.

Când luă bolul cu orez, Frankie îşi dădu seama că era moartă de foame. Pe măsură ce mânca, îşi recăpăta puterile parcă văzând cu ochii.

- Frankie, poate că există un mijloc să scăpăm, reluă Cal.

Fata lăsă lingura din mână şi ridică ochii spre el.

- Am ascuns câteva sticle cu whisky în maşina noastră pe care le-am făcut cadou în semn de bunăvoinţă. Sticlele astea au fost un adevărat catalizator pentru discuţie.

Se apropie de ea şi-i spuse încet.

- S-au îmbătat deja. într-o oră sau două or să doarmă buştean.

- Să profităm şi să fugim?

- Exact! spuse Cal, legănându-i o cheie pe sub nas.

- E cheia maşinii?

- Pentru siguranţă, las întotdeauna dublura sub tabloul de bord. Când le-am arătat unde erau sticlele, am preluat cheia discret.

- Bravo! exclamă Frankie entuziasmată.

Cal îi puse un deget pe buze, stăvilindu-i frenezia.

- Să nu le atragem atenţia. Dacă n-o să facem zgomot, vor uita de noi.

Cal se apropie de tăietură ca să supravegheze împrejurimile.

- Merge! Gardianul nostru s-a dus lângă foc, alături de ceilalţi. Eram sigur că n-o să reziste mult timp tentaţiei.

Exclamaţii şi hohote de râs răsunau în liniştea nopţii.

- Aşteptând momentul prielnic, n-ar fi rău să ne odihnim, spuse Cal. O să avem nevoie de toate puterile. Să ne întindem pe pătură şi să încercăm să dormim.

Desfăcură împreună pătura şi se întinseră unul lângă altul pe ea, fiecare încercând să găsească o poziţie confortabilă. Frankie îşi încrucişase braţele pe piept ca să se mai încălzească,

dar tremura totuşi. Cal era atât de aproape încât îi simţea mângâierea respiraţiei pe ceafă. La orice mişcare, trupurile lor se atingeau şi Frankie simţea cum bătăile inimii i se accelează. Ce se-ntâmpla cu ea? Pericolul şi teama o făcuseră să uite de atracţia pe care o simţea pentru el, dar acum, în calmul şi liniştea cortului, dorinţa îşi reintra în drepturi.

Frankie închise ochii şi se lăsă cuprinsă de această senzaţie plăcută. în ultimele zile nu încetase să se gândească la Cal. Tânăra îi ştia pe de rost trăsăturile fine ale feţei, felul cum părul negru se cârlionţa pe ceafă, expresia din ochii lui când era fericit... Cu toate astea, nu ştia nimic despre el. Deseori, când îl simţea preocupat, Frankie încerca să pătrundă în adâncul gândurilor lui. Dar Cal rămânea o redută inexpugnabilă: nici un bărbat n-o intrigase niciodată atât de mult! Prin ce trecuse la viaţa lui ca să aibă o privire atât de misterioasă? Ce gândea despre ea? Uneori, Frankie avea impresia că în ochii lui, ea nu era decât un obiect de decor. Dar în clipa următoare, Cal îi zâmbea tandru şi neliniştile ei dispăreau.

Neputând să-şi găsească somnul, Frankie şopti în întuneric.

- Cal, şi dacă n-o să ne trezim?

Cal, nici el nu dormea, şi-i răspunse cu siguranţă în glas:

- Dormi liniştită. O să mă trezesc eu, sunt obişnuit. Nu ţi-e frig?

- Ba da, puţin. Puloverul meu a rămas în cortul nostru.

- Vino mai aproape. Dacă stăm lipiţi unul de altul, o să ne fie mai puţin frig.

Frankie tresări. Nu se îndoia că însoţitorul ei fusese sincer, dar ştia el oare ce senzaţii trezea în ea? Doar la gândul că va

dormi în brațele lui, o cuprinse o emoție puternică.

- Sper că nu te deranjează ce ți-am propus? în definitiv, eşti soția mea! sublinie el cu ironie.

Frankie era prea tulburată ca să-i răspundă, şi Cal trebuia să ia tăcerea ei drept o încuviințare pentru că o cuprinse cu brațul de mijloc şi o trase lângă el. Femeia îşi ținu răsuflarea, dar Cal nu mai făcu nici o mişcare. Puțin câte puțin, teama ei făcu loc unei delicioase senzații de bine. Lipită de el, se simțea la adăpost. Mirosul lui, cald şi liniştitor răsuflarea, lui regulată pe gâtul ei, contactul cu acest corp suplu şi viguros îi dădeau susținerea de care avea nevoie.

Fără îndoială, epuizat de tensiunea zilei, Cal părea că adormise. Frankie închise ochii şi aşteptă ca somnul s-o cuprindă şi pe ea. De acum înainte, o certitudine se înfiripase în inima ei: că voia sau nu, destinul ei era alături de Cal.

Capitolul 8

Cal puse mâna încet pe umărul tinerei ca s-o trezească.

- Haide, să mergem! îi şopti el la ureche.

Fără să facă vreun zgomot se strecurară unul după altul afară din cort. Răpitorii lor dormeau buştean în jurul a ceea ce mai rămăsese din foc, şi doar sforăiturile lor sonore tulburau liniştea nopţii.

Cei doi fugari se îndreptară în linişte către Land Rover, trăgând însă cu coada ochiului la trupurile înfăşurate în pături, ale bandiţilor care dormeau.

Pe când se apropiau de maşină, tânăra zări geanta foto a lui Cal lângă unul dintre cei care dormeau. Aparatele şi filmele! Fără nici o şovăire, se duse direct să recupereze geanta cu materiale. Cu infinită precauţie, ea apucă cureaua genţii implorând Cerul ca omul care-o păzea să nu se trezească. Dar acesta continua să sforăie liniştit, aşa încât Frankie putu să ajungă nestingherită la maşină. Se lăsă să cadă greu pe scaun strângând la piept preţioasa captură.

- Ce faci? şopti Cal exasperat. Se pot trezi dintr-o clipă în alta!

- Să mergem, răspunse simplu Frankie.

Motorul porni la sfert. Femeia aruncă o privire îngrijorată spre cei care dormeau, dar toropiţi de băutură, aceştia nu schiţară nici un gest. Cu luminile stinse, maşina se îndepărtă de tabără mai încet. De îndată ce ajunseră pe drum, Cal apăsă cu nădejde pe accelerator, făcând să scârţâie cauciucurile pe pietre. Cu inima strânsă, Frankie se întoarse temându-se ca acest

demaraj brusc al maşinii să nu-i trezească pe beţivi. Dar nici o mişcare.

- Am reuşit! exclamă ea cu entuziasm.

- Nu te grăbi să te bucuri! încă pot să ne prindă.

Frankie bănui, din felul cum vorbea, că-i reproşa faptul că întârziase. Cu mâinile încleştate pe volan, Cal privea atent drumul, făcând cu mare dexteritate slalom printre gropi.

- Eu ar trebui să conduc, remarcă Frankie.

- Ai noroc că eşti în maşină. Aş fi putut să plec fără tine, îi reproşă Cal fără s-o privească. Ce-ai făcut?

- Am recuperat geanta foto.

- N-a meritat riscul! exclamă el. Tot materialul meu este asigurat!

- Am vrut să recuperez filmele.

- N-au cine ştie ce valoare.

- Ale mele au! Pentru mine! Am de gând să aflu cum sunt fotografiile făcute de mine.

- Sunt sigur c-or să fie foarte reuşite, răspunse Cal zâmbindu-i complice. Ai ochiul format şi înveţi repede. Ai putea să devii fotograf de meserie.

Frankie nu-şi mai încăpea în piele de bucurie. Era cel mai frumos compliment pe care i-l putea face!

- O să vezi, continuă Cal. Când vrei într-adevăr ceva, până la urmă reuşeşti.

Tulburată, Frankie întoarse privirea şi contemplă linia orizontului unde începea să se crape de ziuă. Din noaptea care era pe punctul să se termine ştia ce voia: îl voia pe Cal. Voia să-l

iubească şi să fie iubită de el.

Cuvântul iubire o lovi ca o revelaţie. Era prima oară când spunea pe nume acestui sentiment inefabil care o stăpânea de câteva zile şi o menţinea într-o dispoziţie incertă, oscilând pe rând între euforie şi confuzie totală. Pentru că această iubire pe cale să se nască era din start sortită eşecului: Cal nu era bărbatul care să se ataşeze vreodată de o femeie pentru toată viaţa.

Cal întrezărise tristeţea fetei pentru că se întoarse spre ea şi o întrebă blând:

- Totu-i OK, Frankie?

- Da, răspunse ea cu o voce neutră, cu faţa întoarsă spre fereastră.

Ce putea să-i spună? Că-l iubea cum nu mai iubise pe nimeni, niciodată? N-ar fi folosit la nimic să-şi deschidă inima în faţa lui Cal. Dacă ar fi aflat ce simţea pentru el, ar fi acceptat s-o păstreze aproape?

Cal conducea de mai multe ore în şir, fără să fi făcut vreo oprire. Reflexele arămii ale pământului se confundau acum cu razele aurii ale soarelui. încet-încet, peisajul se schimbă. în locul câmpiei uscate şi monocrome, apăru un pământ umed, mocirlos, acoperit cu ierburi înalte şi tufe pitice. Mergeau de-a lungul râului Mara, mărginiţi de eucalipţi şi palmieri, şi văzură în depărtare gazele cu blană arămie şi alb pe burtă, care se adăpau în apele liniştite.

- Să ne oprim aici, propuse Cal după un timp. Trebuie să mai pun nişte benzină în rezervor. Şi pe urmă, am chef să-mi dezmorţesc picioarele! Opri maşina sub un copac şi deschise

răcitorul.

- A mai rămas o bere! anunță el. S-o împărțim.

Tânăra bău câteva înghițituri cu plăcere îndepărtându-se câțiva paşi de maşină. După tensiunea din ultimele ore, pietrele şi praful de pe drum, liniştea care domnea acum în jurul lor era un dar neaşteptat. Erau salvați, braconierii nu-i urmăriseră! Liniştită de acest gând, Frankie admiră întinderea sălbatică ce se desfăşura până în zare. Amintindu-şi de frica pe care i-o inspiraseră bandiții, simți că i s-a luat o piatră de pe inimă. Totul era atât de liniştit în jurul lor! Cum puteai să-ți închipui că în această lume paradisiacă se pot întâmpla asemenea grozăvii? O lacrimă i se rostogoli pe obraz, apoi a doua, şi deodată, nemaiputându-se stăpâni, Frankie izbucni în hohote de plâns.

Văzând-o aşa, Cal veni lângă ea şi îi cuprinse umerii cu palmele.

- Linişteşte-te, Frankie. Acum, totul e bine. Coşmarul s-a sfârşit!

- Nu-mi mai e frică! Nu ştiu ce se-ntâmplă cu mine, bombăni ea.

- E o reacție perfect normală, şopti Cal cu o voce mângâietoare. Să nu-ți fie ruşine să plângi.

Cal îi cuprinse fața mâini şi îi şterse lacrimile din ochii înroşiți.

- Ai dovedit mult curaj, să ştii. Tatăl tău ar fi fost mândru de tine. Frankie schiță un zâmbet palid, simțind un nod în gât din cauza emoției. Privirea lui Cal exprima un amestec de tandrețe şi admirație. Cu multă blândețe, o mângâie pe obrazul

încă umed, trăgând-o lângă el. Acest gest simplu fu de ajuns să-i învingă orice dorință de a-i rezista. Frankie îşi sprijini docilă obrazul de pieptul lui şi închise ochii, abandonându-i-se în brațe.

La atingerea acestui trup puternic şi cald, tânăra femeie fu imediat asaltată de o mie de senzații noi, care-i trezeau în acelaşi timp culpabilitatea şi o dorință oarbă. Era Cal conştient de tulburarea ei? Apăsarea degetelor lui în jurul coapselor ei o înnebunea pe Frankie, stârnindu-i fiori pe şira spinării. Ar fi vrut ca acest moment de fericire să se prelungească la infinit, dar glasul lui Cal o readuse brusc la realitate.

- Scuză-mă, Frankie, şopti el slăbind strânsoarea. Cred că am rămas împreună prea mult timp! Nu mai ştiu ce-i cu mine.

Cu privirea umbrită dintr-o dată, Cal se depărtă de ea. Ce era cu el? Rănită, Frankie îl întrebă din priviri dar expresia lui rămânea impenetrabilă.

- Toate astea nu duc la nimic, reîncepu el. îți dai seama de asta? Cred că nu!

Frankie citi în privirea lui o neaşteptată animozitate şi inima i se tulbură profund. Cal n-o iubea, asta voia s-o facă să-nțeleagă. Fără îndoială că regreta deja că o strânse în brațe într-un moment de rătăcire.

Dar probabil că în primul rând se temea ca ea să nu se îndrăgostească de el! Dar răul era deja făcut, îşi spuse Frankie oftând. Prima ei iubire adevărată era o iubire imposibilă. Cal şi ea erau prea diferiți unul de celălalt. El era un bărbat remarcabil, care nu făcea concesii, care avea obiceiul să

bulverseze inimile, şi ea o tânără fără experienţă, puţin naivă, care cedase farmecului lui, ca multe altele înaintea ei.

Stânjenită, Frankie lăsă ochii-n jos şi simţi cum îi iau foc obrajii. Era chiar atât de naivă încât crezuse că o să-l poată schimba pe aventurierul Cal Fenton într-un îndrăgostit? Faptul că ştia că şi el o dorea îi sporea şi mai mult tristeţea. Dar ce mai putea spera în afară de cele câteva zile care-i mai rămăseseră de petrecut cu el? Frankie trebuia să recunoască dovada de mare sinceritate al lui Cal. în locul lui, mulţi n-ar fi rezistat s-o facă să creadă că o iubeau pentru a le ceda, în timp ce Cal îi lăsase clar să înţeleagă că nu era în stare să se lege stabil de o femeie.

Când fata ridică ochii, Cal era deja instalat la volanul maşinii şi se uita pe hartă. Frankie se aşeză la locul ei, hotărâtă să-şi ascundă tristeţea. Din fericire, Cal nu făcu nici o aluzie la conversaţia lor şi se mărgini să-i explice traseul pe care aveau să-l urmeze.

- O să mergem în continuare spre vest. La doisprezece kilometri de aici e o bifurcaţie, unde o s-o luăm pe drumul principal care o să ne ducă la Mara Serena. Vei vedea, o să fie foarte bine. E tot confortul: restaurant, camere cu duş, şi chiar o piscină. Şi pe urmă, vederea spre vale e splendidă.

Porniră la drum şi curând se instală o tăcerea apăsătoare. Frankie pierdută în gândurile ei, avea o mutră bosumflată pe care Cal o remarcă imediat.

- Ce-i cu tine, Frankie? La ce te gândeşti?

- Ştii foarte bine, răspunse tânăra fără chef.

Cal se încruntă.

- Scuză-mă pentru adineauri, reluă el. Discuția era prostească.

Uimită, Frankie se uită cu atenție la figura lui Cal. îi cerea scuze?

- Ai avut dreptate, m-am purtat ca o proastă, recunoscu ea cu jumătate de glas.

- Nu spune asta, Frankie. Eu cred dimpotrivă, că ai mult caracter şi că eşti plină de resurse.

Frankie savură complimentul în linişte, cu ochii ațintiți asupra peisajului care defila de o parte şi de alta a drumului.

Abia după o oră ajunseră în sfârşit la Mara Serena. Complexul hotelier era alcătuit din mai multe bungalouri răspândite într-un parc cu vegetație luxuriantă. De data asta, chiar dacă se prezentaseră drept doamna şi domnul Fenton, luară două camere alăturate în acelaşi bungalou. Camera lui Frankie era simplă. Un pat de lemn natur ocupa centrul, şi restul mobilierului era constituit dintr-un mic dulap de sticlă, o masă şi un scaun. Pereții erau albi şi unica fereastră era încadrată de perdelele bleumarin. Cal retrăgându-se în camera lui să-şi facă siesta, Frankie se hotărî să facă o baie. în timp ce se destindea în apa călduță, gândurile ei reveniră asupra evenimentelor din ultimele zile.

Relațiile cu Cal se schimbaseră. Acum amândoi manifestau încredere şi respect unul față de celălalt. Dar deşi o dorea, Cal părea hotărât să nu meargă mai departe. Atunci, un nou gând îi veni în minte lui Frankie. Dar dacă se înşelase. încă de la început fusese convinsă că însoțitorul ei nu avea pe „cineva”.

Doar faptul că nu făcuse aluzie la vreo femeie nu dovedea nimic! Poate că avea pur şi simplu pudoarea să nu vorbească despre viaţa lui amoroasă?

După ce ieşi din baie, Frankie se şterse, îmbrăcă un tricou larg şi se lungi în pat. Să se culce pe o saltea adevărată i se păru divin! Nu era decât ora trei, aşa încât avea timp berechet pentru siestă. De altfel, avea toată după-amiaza liberă, căci Cal o anunţase că o să-şi petreacă o oră sau două redactând un raport pentru Societatea internaţională pentru protecţia animalelor. Diseară, vor cina la lumina lumânărilor şi ea va purta rochia de mătase albastră. Cine ştie, poate Cal îi va face confidenţe...

Când se trezi, era deja întuneric. Cal nu venise s-o trezească! Frankie se ridică să aprindă lumina şi zări un bilet strecurat pe sub uşă. Recunoscu imediat scrisul lui Cal.

„Frankie, plec după braconieri. Sper ca de data asta să nu-mi mai scape. Trebuie să le surprind activitatea în nişte poze. Scuză-mă că nu te-am anunţat mai devreme. Iau maşina şi o să lipsesc două sau trei zile. Trece toate cheltuielile în contul meu. Cal."

Frankie citi mesajul de două ori, apoi se întoarse să se aşeze în pat cu ochii în lacrimi. Cal plecase! Neliniştea îi puse un nod în gât. îşi risca viaţa înfruntându-i pe braconieri care de data asta aveau să fie nemiloşi. Frankie lăsă să-i cadă hârtia pe jos. Lacrimile i se rostogoleau pe obraji.

în urmă cu câteva ore îşi dăduse seama că-l iubea pe Cal, dar acum, înţelegea că sentimentul era mult mai profund decât îşi închipuise. Durerea pe care i-o pricinuise despărţirea aceasta n-avea nimic în comun cu ce cunoscuse până acum. Fără el,

viața ei nu mai avea sens!

Până s-o ia el în brațe, nu avusese niciodată un asemenea sentiment de împlinire, de desăvârşire. acum ştia că el era partenerul pe care-l visase întotdeauna şi că pasiunea pentru el n-avea să se stingă niciodată. Orice-ar fi fost, Cal era şi rămânea bărbatul vieții ei!

Capitolul 9

Două zile se scurseră, interminabile. Frankie parcă se-nvârtea în jurul cozii, neputând să se concentreze asupra nici unei activităţi. De îndată ce deschidea o carte sau începea să scrie
o carte poştală, gândul o purta spre Cal. Atunci se întrerupea, cuprinsă de o nelinişte subită. Unde era el acum? Şi dacă braconierii îl făcuseră prizonier... o să se mai întoarcă vreodată? Exasperată să-şi petreacă timpul în starea asta de încordare, Frankie se hotărî în cele din urmă să participe la o excursie în rezervaţie, organizată de hotel. N-avea nici un chef să se amestece cu ceilalţi turişti, dar măcar îşi găsea o ocupaţie care să-i distragă atenţia în timpul zilei.

Experienţa se dovedi o decepţie. Minibuzul care plecă foarte devreme, plin cu cincisprezece participanţi, se înfundă în savană fără să le lase răgazul să admire peisajele. Ghidul cunoştea bine locurile, dar de îndată ce în raza vizuală apărea vreun leu sau o girafă, maşina se îndrepta direct spre animal, făcându-l să dispară imediat. Lucrând cu Cal, Frankie înţelesese că trebuia să te apropii de animale încet şi să ai răbdare. Cal! Unde era el acum? De ce o lăsase singură?

Nopţile erau şi mai interminabile decât zilele. Era atât de cald încât Frankie adormea cu greu şi când, epuizată, reuşea în sfârşit să adoarmă, coşmarurile o hărţuiau. în a treia noapte îl visă pe Cal că era în pericol şi o chema în ajutor. Alerga spre el din toate puterile, dar cu cât alerga mai mult cu atât Cal se depărta parcă. Deodată o prăpastie se deschise sub paşii ei într-

un zgomot de tunet şi fata scoase un urlet.

Frankie se întinse în pat şi îşi înfundă capul în pernă, cuprinsă de o profundă disperare. O să-l mai revadă vreodată pe Cal? Şi dacă mâine or să vină să-i spună că i-au găsit trupul în mijlocul savanei? Cum putea să trăiască mai departe?

Dar visa oare, sau chiar auzea nişte gemete? Frankie ciuli urechea. Nu, nu visa, gemete înfundate îi parveneau prin perete. Tânăra se grăbi să se dea jos din pat şi deschise brusc uşa dintre camere.

Ise păru că distinge în întuneric forma unui corp lungit în pat şi se opri. Era Cal. Vorbea în somn, dar prea încet ca ea să-şi poată da seama ce zicea. Podeaua era plină de lucruri împrăştiate pe jos. Cal probabil că venise în toiul nopții, îşi aruncase gențile şi se dezbrăcase în grabă ca să se bage mai repede în pat.

Se agita, zbătându-se, delirând în somn.

- Ajută-l repede! țipă el gâfâind. E acolo! Grăbeşte-te! Frankie aprinse lampa de pe noptieră şi se aşeză pe marginea patului. îmbrăcat doar în chiloți, Cal era întins în fața ei, agitându-se. îi puse o mână pe frunte. Avea febră.

- Calmează-te, Cal, acum totul e bine, spuse ea cu voce liniştită.

Cal o apucă de mână şi se ridică brusc.

- A explodat! strigă el. N-am putut să fac nimic!

- Cal! Trezeşte-te! îl imploră Frankie, speriată de violența lui.

Cal deschise ochii şi privi drept în faţa lui, ca hipnotizat.

- S-a terminat, Cal, reluă fata. Ai avut un coşmar.

Frankie îi vorbi cu blândeţe, ştergându-i cu o batistă broboanele de sudoare de pe frunte. Epuizat, Cal se lăsă să cadă pe pernă şi închise ochii.

Tânăra simţi cum o cuprinde disperarea. Cal era bolnav. Avea o febră mare care-l făcea să delireze. Nici măcar n-o recunoscuse! Trebuia să treacă la acţiune şi încă repede! încercând să-şi păstreze calmul, Frankie formă numărul de telefon de la recepţie. Un bărbat cu un glas somnoros îi răspunse că trebuia să aştepte până a doua zi dimineaţă. Erau la câţiva kilometri de cea mai apropiată aşezare şi nici un medic n-ar accepta să se deplaseze la o oră atât de târzie.

- Dar nu pot să aştept! Domnul Fenton are febră mare. Vă rog să daţi telefon unui doctor ca să-mi spună ce pot să fac!

Frankie închise. Cal respira din ce în ce mai greu. Avea fruntea scăldată de sudoare şi părea agitat de un nou coşmar. Frankie încercă să-şi păstreze calmul. Se simţea complet dezarmată în faţa bolii lui Cal. Fără îndoială că se îmbolnăvise de o febră tropicală cât stătuse în savană. Putea fi chiar mortală, dacă nu era îngrijit la timp!

înnebunită, Frankie alergă în baie să caute un prosop ca să-l şteargă pe bolnav. Dar abia îi tampona fruntea cu prosopul, că transpira din nou cu picături mari. Cearşafurile erau ude. Cal se răsucea pe toate părţile, într-un nou delir.

- Maşina! strigă el. Atenţie, Mike!

Frankie împietri. Mike, maşina, explozia... coşmarul lui avea legătură cu accidentul tatălui ei de la Beirut? Cal era deci împreună cu tatăl ei în momentul exploziei? De ce, dacă n-ar fi fost obsedat de ceea ce se-ntâmplase cu trei ani în urmă? în definitiv, după acea tristă zi de toamnă când tatăl ei îşi găsise moartea, Cal mai fusese martor la alte drame teribile... Frankie se întrebă dacă nu cumva simplul fapt că se cunoscuseră, ea şi Cal, îi reactivase acestuia penibila amintire a celor petrecute în Beirut. Tânăra era uluită. Pe de altă parte, Cal cunoscând bine Beirutul, ar fi putut doar să-şi imagineze fără dificultate împrejurările atentatului.

Dar cum bolnavul se agita din ce în ce mai tare, Frankie se smulse din reflecțiile ei pentru ceea ce părea mai urgent. Răscoli prin trusa farmaceutică în căutarea unui eventual medicament. Trusa conținea creme antiseptice, pansamente şi o cutie cu comprimate, cu etichetă. Era chinină. Când începu să citească hârtia cu recomandările de folosire, sună telefonul, Frankie răspunse grăbită.

- Doamna Fenton? întrebă o voce masculină.

- Da, vă ascult.

în ultimele zile se obişnuise să răspundă la numele de doamna Fenton peste tot pe unde mergea.

- Sunt doctorul Morton şi vă sun din Nairobi. Recepționerul hotelului mi-a spus că soțul dumneavoastră are febră mare. îmi puteți descrie simptomele?

Vocea doctorului, calmă şi cumpătată, o linişti pe Frankie,

care începu să-i descrie starea lui Cal: febră, agitaţie, delir.

- Soţul dumneavoastră a mai avut malarie?

- Nu ştiu, recunoscu Frankie stânjenită. De fapt, nu ne-am căsătorit de prea mult timp! Oricum, el călătoreşte des în ţări tropicale şi n-a luat în trusa cu medicamete decât pastile de chinină.

- Da? Asta confirmă presupunerile mele. Chinina este un medicament pentru malarie. Ascultaţi, doamnă Fenton, mi-e foarte greu să stabilesc un diagnostic de la distanţă. Dar după simptomele pe care mi le-aţi descris, soţul dumneavoastră e pe cale să facă o criză de malarie. Daţi-i trei pastile, chinina trebuie să-i scadă temperatura. Am să trec dimineaţa să văd dacă starea lui s-a mai ameliorat.

Frankie îl făcu pe Cal să ia cele trei pastile, pe urmă îl sună pe recepţioner să trimită nişte cearşafuri şi prosoape curate. Apoi făcu patul aşa cum putu şi şterse de mai multe ori fruntea lui Cal. Medicamentele începeau să lucreze: bolnavul părea mai puţin agitat, în timp ce trăsăturile feţei i se destin- deau.

Fata se aşeză pe pat şi îl privi cum doarme. Gura lui parcă schiţa acum un zâmbet. Ce visa oare? Era şi ea în visul lui? Ce ciudată era viaţa! De trei zile nu se gândise la altceva decât la reîntâlnirea cu Cal. Era destul să închidă ochii ca să apară în faţa ei. Frankie cunoştea pe de rost liniile perfecte ale corpului lui de atlet: umerii laţi, pieptul puternic, pulpele musculoase. Dar nu-şi închipuise niciodată că o să-l poată contempla după pofta inimii în asemenea împrejurări! Un gând îi trecu prin minte.

Mâine sau poimâine, imediat ce se va vindeca, Cal va şti că ea a fost asistenta care i-a schimbat cearşafurile. Cum va putea atunci să-l privească în ochi fără să roşească?

Ca să se smulgă din gândurile acestea tulburătoare, tânăra se hotărî să facă puţină ordine în cameră. Cal îşi lăsase geanta mare deschisă, lucrurile răvăşite alături. Frankie luă de jos o agendă mare de piele şi rezistă tentaţiei s-o deschidă. Viaţa privată a lui Cal n-o privea. Luă pe urmă? o carte a cărei copertă o citi. Era vorba de un roman a cărui acţiune se petrecea în India şi care fusese bine primit de critica engleză. Pregătindu-se s-o pună pe masă, din carte căzu o scrisoare. Timbrul arăta că scrisoarea provenea din India. De ce păstra cu atâta grijă o scrisoare care fusese trimisă cu mai multe luni în urmă. Era o scrisoare de dragoste? Nemaiputându-se abţine, Frankie o desfăcu.

„Dragul meu Cal,

Cum am putea să-ţi mulţumim vreodată pentru generozitatea ta? Fără tine, orfelinatul şi-ar fi închis porţile cu siguranţă. Toţi copiii şi surorile se roagă pentru tine şi-ţi transmit toată afecţiunea lor. O să fii bucuros să afli că sora Frances este acum ajutată de o infirmieră calificată care vine de trei ori pe săptămână. Altă veste bună: Jalan s-a întors de săptămâna trecută, după ce a bătut străzile două luni. Mă temeam de mai rău, pentru că am aflat c-a fost văzut în compania unor persoane dubioase. Slavă Domnului, s-a întors sănătos...”

Scrisoarea continua pe două pagini, relatând amănunţit transformările orfelinatului.

După ce o citi, Frankie puse scrisoarea la loc şi aranjă cartea, cât şi agenda, pe fundul genţii de voiaj. La orizont începea să se crape de ziuă. Femeia se instală cât se putea de confortabil pe un fotoliu de răchită şi privi cu tandreţe chipul adormit al lui Cal. Pentru prima oară avea impresia că-l cunoştea pe adevăratul Cal Fenton!

Capitolul 10

Cal dormi toată ziua. Se trezi de două-trei ori să ceară apă, dar Frankie avu impresia că n-o recunoaşte. După ce-şi potolea setea, cădea imediat într-un somn adânc. Doctorul Morton trecu dimineaţa pentru a consulta bolnavul şi o linişti pe tânără. Cal era pe cale să se vindece: febra cobora şi încetase să mai delireze. Orele se scurgeau încet. Frankie, care dormise foarte puţin, bea cafea după cafea ca să rămână trează. Atunci când Cal îşi veni în simţiri, ea citea într-un fotoliu, aproape de pat.

- Ce s-a întâmplat? întrebă el încet, privind-o uimit.

- Ai fost bolnav, răspunse Frankie închizând cartea. Ai delirat, ai avut febră.

- Când s-a-ntâmplat asta?

- Noaptea trecută. Din fericire, te-am auzit din camera mea.

- Şi ai stat tot timpul cu mine? Pari epuizată.

- Nu prea am dormit, dar n-am vrut să te las singur. Mi-a fost teamă ca starea ta să nu se înrăutăţească.

- N-ar fi trebuit să te osteneşti atât, Frankie. N-a fost decât un acces de febră. M-am îmbolnăvit de malarie în urmă cu câţiva ani. De atunci, mă îmbolnăvesc o dată sau de două ori pe an, dar nu durează niciodată mai mult de-o zi.

- Asta mi-a spus şi doctorul.

- Ai chemat un doctor?

- A trecut pe-aici de dimineaţă. I-am telefonat astă-noapte, dar n-a putut să se deplaseze atunci. Ai avut cel puţin patruzeci de grade, Cal. Nu ştiam ce să fac. Doctorul Morton s-a gândit

imediat la malarie şi mi-a dat sfaturi cum să te îngrijesc. Când a venit azi dimineaţă, a confirmat că e malarie dar m-a liniştit spunându-mi c-o să-ţi revii repede.

- Eşti într-adevăr formidabilă! N-aş fi putut găsi o asistentă mai bună ca tine.

- N-am făcut mare lucru, răspunse Frankie roşind. Ti-am dat chinină şi am schimbat cearşafurile. Cum te simţi acum?

- Puţin obosit, dar deja mult mai bine, remarcă el aruncându-i o privire plină de tandreţe. Şi sunt sigur că în mare parte ţie-ţi datorez această rapidă revenire în formă! Un duş rece şi o să fiu bun de treabă.

- Tu n-ai minte? Trebuie să rămâi în pat cel puţin două zile, ordinul doctorului!

- Dacă m-ar vedea acum, şi-ar schimba părerea. Nu-ţi face griji, Frankie, sunt obişnuit. Fii liniştită, n-o să depăşesc măsura, dacă de asta ţi-e teamă. Ar trebui să te întorci în camera ta şi să te odihneşti puţin.

- Bine, pe curând.

Fata se ridică cu părere de rău, îşi luă lucrurile şi ieşi din cameră.

Puţin mai târziu, Frankie auzi o bătaie în uşa ei.

- Pot să intru? întrebă Cal.

- Bineînţeles!

Cal apăru, doar cu un prosop înfăşurat în jurul mijlocului, cu părul încă ud. Când îl văzu, Frankie nu putu să nu-i admire silueta atletică, bronzată de soare. Prosopul se mula pe coapsele

înguste şi pulpele musculoase. Pieptul lucios părea şi mai bronzat în contrast cu albul orbitor al prosopului. Un parfum de after shave, puţin condimentat, plutea în cameră.

- Ei? întrebă ea. Povesteşte-mi ce s-a întâmplat? I-ai găsit pe braconieri?

închise cartea despre fauna Kenyei, pe care tocmai o răsfoia.

- Da, răspunse Cal aşezându-se pe pervazul ferestrei. De data asta nu m-au reperat şi am putut să-i fotografiez în plină acţiune! Sper că aceste fotografii vor pune capăt activităţii lor.

- Ce-o să facem acum?

- Misiunea noastră s-a terminat, Frankie. Cât despre mine, o să merg să-mi petrec câteva zile pe malul oceanului. Am nevoie de odihnă.

Frankie crezu c-o să-i stea inima-n loc. Cal pleca şi ea era din nou exclusă din planurile lui! Lui nici măcar nu-i păsa de planurile ei.

- Şi eu? întrebă ea cu o voce schimbată de emoţie. Mă trimiţi înapoi în Anglia?

Cal o privea impasibil, cu braţele încrucişate la piept. După o clipă se hotărî să vorbească.

- Poţi să rămâi în Kenya ca turistă, dar eu n-o să te însoţesc. Trebuie să fiu singur, ca să mă gândesc la câteva proiecte.

- Vrei să scapi de mine, în primul rând! strigă Frankie gata să izbucnească în lacrimi.

- Nu, haide! De ce vezi lucrurile aşa? Sunt foarte mulţumit de munca ta, Frankie. M-ai secondat foarte bine şi ai dat dovadă

de mult curaj. Dacă vrei, am să-ți dau o scrisoare de recomandare.

- Perfect! răspunse tânăra cu o ironie amară.

- Ascultă, nu pot să te iau cu mine, reluă Cal cu blândețe. Ştiu cum s-ar sfârşi dacă am rămâne mai mult timp împreună.

Frankie înțelese că şi Cal lupta împotriva dorinței lui. întoarse capul strângând din dinți să nu plângă.

- Ultimele zile au fost foarte solicitante pentru mine, continuă el. Am nevoie să fiu singur ca să reflectez la ce va urma. Mâine dimineață o să-ți cumpăr un bilet de întoarcere şi o să plecăm la Nairobi. De acord?

Frankie încuviință dând din cap, incapabilă să vorbească. Simți mâna lui Cal pe umăr şi întoarse ochii spre el.

- Crede-mă, e mai bine aşa.

Cal se ridică şi porni încet spre uşă.

- Pe mâine, adăugă el aruncându-i o ultimă privire.

De îndată ce rămase singură, Frankie se întinse în pat şi izbucni în hohote de plâns. Visul se terminase. Mâine va fi înapoi în Anglia, unde o să se întâlnească din nou cu universul ei cotidian, prietenii săi, mătuşa Jenny. Cal ieşise din existența ei, poate pentru totdeauna. O să plece din nou în aventuri îndepărtate, despre care ea se va mulțumi să citească în ziare. îi reveni în minte discuția cu Alice. Şi dacă într-o bună zi va afla din ziare că şi-a găsit în sfârşit femeia vieții lui? în fond era destul de bine cunoscut pentru ca această veste să apară în ziare! La gândul acesta, Frankie simți că-i îngheață sângele în

vene. Gelozia luă locul disperării. Ca o altă femeie să cucerească inima lui Cal, era de-a dreptul insuportabil. Şi totuşi, ce altceva putea să spere?

A doua zi, era deja ora unsprezece când Cal veni să-i bată la uşă.

- Frankie! Eşti gata?

Tânăra îi deschise imediat. Era îmbrăcată cu o cămaşă cu mâneci scurte şi jeanşi. Geanta, închisă, aştepta la capătul patului.

- Să mergem! spuse ea energic.

Cal încuviinţă. îţi puteai da seama după paloarea lui, după faţa trasă că nu-şi revenise încă după criza de malarie. Dar Frankie îl ura prea mult în clipa asta pentru ca să mai aibă vreun pic de compasiune pentru el. I-o luă înainte pe culoar şi porni spre ieşire cu paşi hotărâţi.

- Ai luat micul dejun? întrebă Cal. Nu uita că avem de făcut un drum de câteva ore.

- O să rezist cât va fi nevoie, răspunse scurt Frankie.

Cal o privi uimit.

- Să ştii că n-o să întâlnim restaurante pe drum, reluă el. Dacă ţi-e foame ar fi mai bine să mănânci ceva înainte de a pleca.

- Nu mi-e foame deloc, replică Frankie. Şi nu-ţi mai face griji pentru mine, sunt destul de mare ca să ştiu ce am de făcut!

Exasperată, Frankie traversă holul de la intrare cu paşi mari şi ieşi fără să întoarcă măcar capul să vadă dacă el o urma.

Bărbatul ajunse la maşină în momentul în care ea se aşeza pe locul pasagerului.

- Ce faci? exclamă Cal.

- Mă duc la Nairobi. S-ar părea că trebuie să iau un avion.

- Nu treci la volan?

- Nu. Ieri mi-ai spus că nu mai ai nevoie de mine! Deci că poţi să conduci!

- Ascultă, Frankie, treaba noastră de la Masai Mara s-a terminat. Acum, singurul lucru pe care ţi-l mai cer e să conduci până la Nairobi. Pe urmă, eu mai am încă mult drum de făcut până la Mombasa.

- Da? Ei bine, îmi pare rău să-ţi spun, dar o să te lipseşti de serviciile mele. E ultima mea zi în Africa şi m-am hotărât să profit de ea. O să mă mulţumesc să admir perisajul de pe locul pasagerului.

Cal o privi furios.

- Văd. în cazul ăsta, să mergem!

Frankie se cutremură. Deodată o cuprinseră remuşcările. De ce fusese încăpăţânată? Ca să se răzbune pe el? Era o prostie, cu atât mai mult cu cât părea într-adevăr epuizat. Avea cearcăne la ochi şi picături de sudoare pe frunte ca şi cum ar fi avut încă febră. Cine ştie dacă era într-adevăr în stare să conducă?

- Dac-ai fi ascultat de sfatul medicului, n-am fi acum aici, remarcă ea.

- Ştiu eu ce fac, răspunse Cal scurt. N-aş conduce dacă n-aş şti că sunt în stare s-o fac. în orice caz, nu-ţi face speranţe c-o să

revin asupra hotărârii mele: nici nu se pune problema să mă-nsoţeşti pe ţărmul oceanului!

- N-am nici un chef să te-nsoţesc! ţipă Frankie.

Era adevărat! Atitudinea lui Cal faţă de ea o surprinsese şi o îndurerase atât de mult încât nu mai spera la nimic, decât la singurătate. Trebuia să uite totul, să tragă o linie peste trecut... o să se mulţumească să privească defilarea peisajului până la Nairobi, apoi o să se urce în avion, surghiunind amintirea acestui sejur african într-un colţ al memoriei sale.

După o oră de mers, Cal trase pe dreapta să se odihnească. Dădu capul pe spate şi rămase câteva clipe fără să se mişte, cu ochii închişi. Pe frunte avea picături de sudoare şi cămaşa-i era udă. „Dumnezeule, îşi spuse Frankie, e pe punctul să-şi piardă cunoştinţa!" De când porniseră la drum, aproape că nu întorsese capul spre el. Privise peisajul cu o încăpăţânare diabolică. Şi Cal, concentrat asupra drumului, nu scosese o vorbă. Trebuia să fie la capătul puterilor! Deodată, lui Frankie i se făcu ruşine de purtarea ei. Ar fi putut foarte bine să aibă un accident şi asta ar fi fost doar din cauza ei. Era timpul să-şi bage minţile-n cap!

- Trec eu la volan, spuse Frankie hotărâtă.

Cal deschise ochii şi-i mulţumi cu un zâmbet palid. Frankie nu-l văzuse niciodată atât de resemnat. Tânăra se dădu jos din maşină şi se duse să se instaleze în locul lui Cal, în timp ce acesta trecu direct pe locul pasagerului.

- încotro s-o apuc? întrebă Frankie. Spre Nairobi sau

Mombasa?

înfundat în locul lui, Cal răspunse fără s-o privească:

- Cum vrei. Hai la Mombasa, dacă ai curaj să înfrunți tot drumul.

Frankie îşi simți inima tresăltând de bucurie. Avionul o să plece fără ea! Cal acceptase până la urmă, împotriva voinței lui, dar ce mai conta... Curând or să facă plajă, la umbra palmierilor. Cearta lor o să fie repede uitată.

Tânăra femeie conduse aproape fără nici o oprire până la Mombasa. în ultima parte drumul era asfaltat, ceea ce-i permitea să meargă cu viteză. După ce traversase întinderi de pământ arid cu arbuşti arşi de soare, văzu peisajul metamorfozându-se încet, pe măsură ce se îndreptau spre sud. Intrară într-adevăr într-o zonă ecuatorială unde câmpurile cu trestie de zahăr alternau cu pâlcuri de arbori cu frunze groase. Cal, care dormise tot drumul, se trezi în momentul în care Frankie opri lângă un magazin de pe marginea drumului.

***

- Cum te simți? întrebă Frankie.

- Mult mai bine. Siesta asta m-a făcut să-mi recapăt puterile, răspunse Cal zâmbind.

- Suntem la câțiva kilometri de Mombasa, îl informă ea.

- Da, văd unde suntem. De aici putem să evităm centrul oraşului. Ştiu un drum care ocoleşte Mombasa şi ne scoate direct pe coasta de nord. Este destul de accidentat, dar am câştiga timp.

După ce rulară vreo zece kilometri pe un mic drum de țară,

ajunseră în sfârşit la ţărm. Frankie descoperi cu încântare plaja largă cu nisip alb, mărginită de palmieri, care se întindea până în zare sub un soare orbitor. O mare verde ca smaraldul completa acest tablou idilic.

- E minunat! exclamă Frankie.

Cal îi arătă drumul până la bungaloul lui, situat la marginea plajei. Mica locuinţă dreptunghiulară era făcută din pereţi de argilă şi acoperită cu frunze de palmier. O terasă de lemn prelungea faţada dinspre plajă.

- Am ajuns! spuse Cal schiţând primul lui zâmbet din acea zi.

Tânăra parcă maşina în faţa bungaloului, la umbra cocotierilor, şi îl urmă pe Cal până la intrare.

Un vestibul despărţea baia de un salon mare dotat cu un bar şi o chicinetă. Acest bungalou era mai mult decât o simplă casă de vacanţă: era un refugiu. Fără îndoială, Cal venea aici între două reportaje ca să uite tot, chiar şi numai pentru câteva zile. Simplu şi funcţional, salonul nu era lipsit de farmec, cu pereţii albi acoperiţi cu pânze africane multicolore, baticuri de mătase indiană cu desene rafinate. Deasupra barului erau agăţate fotografii alb-negru, portrete de copii zâmbitori, în ciuda hainelor rupte şi încălţărilor găurite. Cărţi şi casete se înghesuiau pe rafturile unei biblioteci, alături de obiecte pe care le adunase în timpul călătoriilor prin lume: o mască japoneză, statuete de abanos, o tolbă cu săgeţi... Fiecare din aceste obiecte trebuie că-i evoca o amintire.

Curios, nu era nici măcar o fotografie de femeie. Poate că fotografiile personale le păstra într-un album? Asta n-ar fi mirat-o pe Frankie. Un bărbat care nu vorbea niciodată despre trecutul lui păstra cu siguranță acest gen de fotografii la adăpost de privirea indiscreților. Tânăra se gândi cu tristeşe că pe ea n-o fotografiase niciodată. Dar de ce ar fi făcut-o? Cal n-avea de gând să păstreze nici o amintire despre ea! De altfel, dacă nu s-ar fi simțit rău, ar fi condus-o fără nici un regret la aeroporul din Nairobi.

Ar fi fost poate mai bine? Ar fi fost deja în avion, gândindu-se cu nostalgie la clipele magice petrecute cu Cal în savană. Deodată, fata regretă că cedase dorinței de a rămâne lângă el. Cal avea chef să fie singur. De ce să-i impună prezența ei mai mult? Putea foarte bine să găsească un hotel în Mombasa şi mâine să plece la Nairobi. N-avea rost să prelungească această situație care-i stânjenea pe amândoi.

- Mă duc să iau bagajele, spuse Cal. Fă-ți un ceai dacă vrei.

Ochii lui gri-verzui exprimau o blândețe neobişnuită.

- Pe ale mele să nu le dai jos, răspunse Frankie.

Surprins, Cal o privi.

- Ce vrei să spui cu asta? Ti-e teamă să nu-mi forțez umărul?

- Te-am însoțit până aici pentru că erai prea slăbit ca să conduci. Chiar mâine am să iau avionul spre Londra. Astă-seară prefer să mă culc la un hotel. Tu n-ai decât să-mi arăți unul din Mombasa.

Frankie se întoarse spre uşa de sticlă care dădea pe terasă. O plajă cu nisip fin, absolut pustie, se întindea sub ochii ei până la mare. Acest loc era un adevărat paradis terestru, o oază încântătoare unde i-ar fi plăcut să petreacă zile întregi fără să facă nimic... dar trebuie să plece de-aici cât mai repede. Cal avea dreptate, era imposibil să rezişti tentației într-un loc atât de divin!

- Nu eşti obligată să pleci, reluă Cal.

- Ba da, trebuie!

- Şi cum ai de gând să ajungi la Nairobi, dacă nu sunt indiscret?

- Nu ştiu. Cu un taxi, de exemplu, sau un autobuz.

- Nu, nu e prudent pentru o femeie singură. Mai bine iei avionul. Am să-ți cumpăr un bilet.

Cal se întrerupse, privindu-şi interlocutoarea.

- Amână-ți plecarea pentru mâine, continuă el. Eşti obosită, trebuie să te odihneşti. Şi ar fi păcat să nu profiți de plajă! Mâine dimineață o să te duc la o agenție de voiaj. Ce părere ai?

Frankie oftă.

- E frumos din partea ta, dar ştiu cât îți doreşti să fii singur. E tot la fel de simplu să iau o cameră la hotel, aş putea să mă odihnesc liniştită în aşteptarea plecării.

Deodată, Cal se apropie de ea şi îi puse mâinile pe umeri. Această atingere o înfioră, aşa încât trebui să lase repede ochii în jos ca să nu i se citească tulburarea.

- Nu mai sunt foarte sigur că vreau să fiu singur, Frankie.

Mi-ar plăcea să rămâi, măcar până mâine dimineață.

Tânăra ridică ochii timidă.

- Chiar ți-ar plăcea?

Cal zâmbea.

- Da. Eşti binevenită aici. Să nu mai vorbim despre Nairobi până mâine, de acord?

Sufocată de emoție, femeia clătină din cap în semn de încuviințare. îi cerea să rămână! O singură frază fusese de ajuns pentru ca dorința ei de a pleca să dispară. Cum să interpreteze această invitație? Dorea pur şi simplu să-i mulțumească pentru că-l condusese până aici, sau ținea puțin la ea?

Cal dispăru în vestibul, ca să revină în clipa următoare cu o saltea în mână.

- Noaptea asta, o să dorm pe terasă, anunță el. Canapeaua îți aparține!

Frankie se duse să-şi ia geanta din maşină. Când se întoarse, Cal se schimbase deja. Acum purta un tricou şi un şort de bumbac alb care-i evidențiau pielea bronzată.

- Ar trebui să te duci să faci o baie! îi sugeră el pe un ton glumeț. Nimic nu e mai potrivit pentru destinderea după atâtea ore de drum!

- N-am costum!

- Nu contează! îți garantez că nimeni nu vine niciodată pe plaja asta...

- Dar eu...

- Eu am să profit ca să-mi fac siesta! îți promit că n-am să

deschid ochii.

Frankie pufni în râs.

- Bine. Recunosc că mor de poftă să fac o baie.

Tânăra se duse în baie să se dezbrace. Ieşi înfăşurată într-un prosop, cu părul lung fluturându-i pe umeri. Podeaua de lemn mângâiată de soare îi încălzea uşor tălpile. Când traversă terasa, Cal dispăruse. Marea strălucea sub soare invitând-o la scăldat. Frankie trase adânc aer în piept, exaltată de frumuseţea naturii înconjurătoare. Coborî repede până la apă. Nisipul ardea. Lăsând prosopul să cadă, plonjă imediat în apa călduţă. înotă mult timp de-a lungul ţărmului, uitând dintr-o dată toate neplăcerile zilei. Când se întoarse pe nisip, se simţea relaxată şi plină de entuziasm. Cum de putea să se gândească să plece din locul ăsta minunat? Ziua aceasta la Mombasa promitea să fie una dintre cele mai frumoase din viaţa ei!

Când ajunse la bungalou, Cal era pe terasă. Aşezat pe un şezlong, el îşi curăţa cu minuţiozitate materialul foto. Era atât de concentrat la ceea ce făcea încât n-o auzi apropiindu-se.

Frankie încetini pasul, admirându-i pe furiş corpul musculos, bronzat de soare. Văzându-i pieptul gol, simţi un fior amintindu-şi de ceasurile petrecute la căpătâiul lui. Contururile acestui corp superb nu mai aveau nici un secret pentru ea. Tânăra femeie îşi dădu seama că iminenta lor despărţire îi aţâţase sentimentele faţă de Cal şi că-l dorea mai mult decât oricând. Doar el putea să stingă flacăra care-i incendia corpul...

în clipa aceea, Cal ridică privirea şi o văzu.

- Ei, ai făcut o baie bună? întrebă el plimbându-şi privirea pe rotunjimile ei feminine.

- Da, răspunse Frankie roşind.

Insistenţa privirii lui o tulbura atât de mult încât gândurile i se îmbulzeau în cap. Pusese la îndoială emoţia ei? O trădaseră ochii prin strălucirea lor prea vie? Citise în ei dorinţa care o mistuia chiar când îi vorbea?

- Temperatura apei nu coboară niciodată sub douăzeci şi cinci de grade, reluă Cal. Ai timp să mai faci o baie înainte de cină, dacă vrei.

- Nu, o să fac un duş şi mă schimb, răspunse Frankie intrând în bungalou.

Nu se grăbi sub duş, reuşind sub moment să alunge toate necazurile din minte. De ce-şi punea atâtea întrebări pe seama lui Cal din moment ce a doua zi pleca la Londra? Nu trebuie să se mai frământe: dorinţa care o mistuia n-avea sens! Cal, nu era omul care să se lase antrenat de dezvăluirea pasiunii. îl bănuia chiar că era blazat faţă de femei şi incapabil să se îndrăgostească cu adevărat.

Când să se şteargă, Frankie văzu că prosopul era ud. De ce să nu împrumute unul al lui Cal? Cu siguranţă că mai lăsa unul în bungalou. Frankie deschise pe rând toate dulapurile din baie dar nu găsi decât produse de toaletă şi câteva haine de vară. Unde putea să-şi ţină prosoapele? Singurul loc unde nu căutase era o valiză. Ridicând capacul, descoperi încântată o întreagă colecţie de ţesături africane de culori aprinse. Asta era! Frankie

scoase o bucată mare, mătăsoasă, cu dominantă de roşu, pe care şi-o înfăşură ca pe un sari. O încântă imaginea pe care i-o reflecta oglinda şi se hotărî să păstreze ţinuta pentru seară, cu acordul lui Cal.

Când îl întâlni din nou în salon, el pusese două pahare pe o măsuţă, şi un vas de arahide. Uimirea se întipări pe chipul lui când o văzu venind.

- Căutam un prosop! Mi-am permis să-ţi deschid valiza, spuse timid Frankie. N-am putut rezista tentaţiei să încerc unul dintre acele „pareos". Sunt minunate.

- Bine-ai făcut. Scuză-mi surprinderea. Acesta a aparţinut unei femei pe care am cunoscut-o cu mult timp în urmă şi m-a şocat să-l văd pe tine!

Frankie simţi că îi îngheaţă sângele în vene. O iubise pe femeia aceea? O gelozie cumplită o copleşea.

- îl dau jos, spuse ea scurt.

- Nu, te rog!

Frankie se opri nehotărâtă.

- E o poveste veche, continuă el. în orice caz, ţie ţi se potriveşte roşul mai bine ca ei.

Frankie luă paharul pe care i-l întindea el şi se aşeză pe canapea.

- în orice caz, poate că nu sunt singura care l-am purtat deatunci, remarcă ea sfidătoare.

Cal se încruntă.

- De ce spui asta?

- în ziare apari mereu în compania unor femei drăguțe... mă întrebam dacă bungaloul ăsta nu e cumva un „cuibuşor de nebunii”.

- E o mare diferență între a însoți o femeie la un cocteil şi a avea o idilă cu ea.

- Doar nu vrei să-mi spui că întreții relații strict profesionale cu toate femeile care-ți dau roată?

Cal o privi surprins.

- Ascultă, Frankie. Când sunt la Londra am multe ieşiri. Asist deseori la vernisaje şi la cocteiluri un pic prea mondene după gustul meu. Acolo am ocazia să întâlnesc multe femei încântătoare şi să mă fotografiez la brațul lor. Asta nu înseamnă că se întâmplă ceva între noi!

Roşie de ruşine, Frankie lăsă ochii în jos.

- Sunt o proastă, Cal. Nu ştiu ce m-a apucat.

- înțeleg reacția ta. Mulți oameni sunt impresionați de profesia de fotoreporter şi-mi cer să le povestesc experiențele mele de pe teren. De cele mai multe ori, realitatea îi decepționează.

- Care realitate? întrebă Frankie privindu-l cu atenție. Aceea pe care o ascunzi față de toată lumea?

- Ce vrei să spui?

- Am citit din întâmplare o scrisoare care-ți era adresată, aranjându-ți lucrurile când erai bolnav. Am aflat că eşti binefăcătorul unui orfelinat din India!

Cal ridică din umeri.

- E prea mult spus. De fapt, i-am susținut financiar în

momentul în care au avut nevoie. Pentru mine n-a însemnat o sumă considerabilă, dar pentru ei a fost mult. Aceşti bani i-au ajutat să supravieţuiască până la următorul ajutor guvernamental. Nu văd de ce m-aş fi lăudat că le-am făcut un dar. Sunt alţi oameni mult mai generoşi ca mine, care nu dau bani ci îşi oferă disponibilităţile, viaţa. Ei sunt adevăraţii binefăcători.

Frankie zâmbi.

- Sunt liniştită să ştiu că eşti un om obişnuit, Cal!

Acesta îşi plimbă privirea pe formele senzuale pe care ţesătura fină de mătase le lăsa să se întrevadă.

- în locul tău, nu m-aş simţi atât de liniştită să fiu în compania unui om obişnuit, încheie Cal cu ironie.

îşi termină paharul şi se ridică.

- Te las să-ţi termini liniştită aperitivul. Am de dat urgent un telefon. E o cabină într-un hotel din apropiere. Dau o fugă până acolo şi cu ocazia asta iau şi ceva pentru cina de diseară.

Frankie se pregătea să se ridice.

- Stai jos, ordonă el. Astă-seară nu faci nimic. Eşti invitata mea, de acord?

- De acord, răspunse ea cu un zâmbet larg.

Gânditoare, ea îl privi plecând. Trebuia să recunoască un lucru

clar: era îndrăgostită de Cal Fenton. îndrăgostită nebuneşte.

Capitolul 11

în noaptea aceea, epuizată de drumul lung, Frankie dormi adânc şi fără vise. Când se trezi, auzi foşnetul îndepărtat al marii şi îşi aminti că era în bungaloul lui Cal.

în ajun, petrecuseră o seară minunată pe terasă, mâncând creveți prăjiți, sub cerul înstelat. Cal îi vorbise mult despre reportajele lui, şi tânăra îi pusese întrebări în legătura cu un documentar pe care-l văzuse în Yorkshire.

- N-am fost de acord să mă filmeze, remarcase el simplu, dar n-au ținut seama de părerea mea.

Pentru prima oară de când se cunoşteau, Cal i se destăinuia, vorbind cu simplitate despre lucruri care ei nu-i dădeau pace să doarmă: boala, moartea, suferințele războiului. Val nu era un om fără inimă, îşi spuse ea, ci unul extrem de pudic, care păstra în adâncul sufletului suferințele şi regretele lui.

Frankie se dădu jos din pat şi se înfăşură în pare-ul ei. Soarele era aproapre de zenit, dar o uşoară briză răcorea atmosefera. Tânăra ieşi pe terasă şi contemplă marea turcoaz, care strălucea în mii de sclipiri sub cerul radios. Cal dormea încă, întins pe salteaua lui de lână. Expresia lui calmă o linişti pe Frankie: înseamnă că în noaptea aceea nu avusese coşmaruri!

Fără să facă vreun zgomot, ea coborî pe plajă. Astăzi o să înceapă ziua cu o baie în valuri.

Când se întoarse înspre bungalou, îl zări pe Cal, cu un prosop legat în jurul coapselor, în picioare pe terasă. El îi zâmbi şi coborî spre ea.

- Ei, apa e bună?

- Minunată! exclamă Frankie.

Pânza lipită de piele luase formele ei voluptuoase, făcând-o extrem de sexy. Când ochii lui Cal zăboviră asupra trupului ei, Frankie se simți brusc cuprinsă de un val de căldură, în timp ce dogoarea îi urca în obraji. Cal o dorea, era sigură de acest lucru. Tot la fel de sigură că trebuia să plece înainte ca inevitabilul să se producă!

Dar Cal îi întrerupse şirul gândurilor.

- Mă duc să fac baie! spuse el. Pe curând.

Frankie îl privi depărtându-se în pas alergător. încet, ea urcă până la bungalou. Când se întoarse, îl văzu departe, aruncând prosopul pe nisip, plonjând în apă. Inima i se strânse. Trebuia să plece, să plece cât mai departe şi cât mai curând posibil. Ar suferi să nu-l mai vadă pe Cal, dar fiecare zi petrecută lângă el făcea şi mai grea despărțirea.

De cum se întoarse la bungalou, Cal începu să meşterească şi Frankie plecă să se aşeze pe plajă după ce luase o carte despre fotografie. Hotărâtă să capete ceva culoare înainte de întoarcerea în Anglia, îşi lăsă în jos pare-ul, descoperindu-şi sânii rotunzi şi frumos conturați.

- Ei, înveți multe lucruri, nu-i aşa? întrebă deodată Cal care tocmai apăruse în spatele ei.

Frankie tresări. Preocupată de articolul pe care-l citea, nu-l auzise apropiindu-se. Cal o privi fără nici o stânjeneală, ca şi cum ar fi admirat o operă de artă. Luată prin surprindere, tânăra îşi ridică în grabă pare-ul şi-i aruncă o privire plină de reproş.

- Fii atentă cum te expui la soare, spuse el pe un ton dezinvolt. în baie e o cremă de protecție. Te sfătuiesc să te ungi cu ea, ai pielea foarte albă.

- Mulțumesc pentru sfaturi dar tocmai eram pe punctul să mă întorc, răspunse Frankie ridicându-se. Trebuie să-mi fac bagajele.

- Bagajele? întrebă Cal uimit urmând-o.

- Ai uitat că astăzi plec la Nairobi? Tu n-ai decât să mă laşi în Mombasa la autobuz, dacă vrei.

Cal scutură din cap.

- Ce s-a-ntâmplat? Nimeni nu te obligă să pleci azi!

Frankie îi aruncă o privire severă.

- Haide, Cal, gândeşte-te. Ştii foarte bine ce-o să se-ntâmple dacă rămân.

- Bineînțeles, Frankie. Dar adu-ți aminte c-am vrut să vin singur şi că tu ai insistat să mă urmezi! Dacă am cedat, a fost doar pentru ca să-ți fac plăcere. îți datoram asta după ajutorul pe care mi l-ai dat.

- Nu-mi datorezi nimic, răspunse tânăra. Te-am îngrijit aşa cum aş fi îngrijit pe oricine.

- Eu n-am înțeles lucrurile în felul ăsta! remarcă el privind-o cu atenție.

Tulburată, Frankie îşi întoarse privirea.

- Mă dus să-mi fac bagajele. Când putem pleca?

- Am o întâlnire la Mombasa la ora trei. Te las unde vrei.

- Perfect!

Frankie intră cu pas hotărât în salon, în timp ce Cal începea

să trieze hărțile rutiere pe care le etalase pe jos, pe terasă.

Călătoria până în centrul oraşului se desfăşură în linişte. Fiecare era cufundat în gândurile lui. Cal opri maşina într-o piață mică.

- M-am gândit din nou la fotografiile tale. Mă întâlnesc cu un prieten fotograf care o să-mi developeze primele filme făcute la Masai Mara. Dacă vrei, îi dau şi filmele tale şi o să le ai în două ore.

- Aş vrea mult să le văd.

Frankie îl privi surprinsă.

- Şi eu aş fi încântată! Poftim, ține rolele.

Frankie scoase din geantă şase role înfăşurate cu grijă în hârtie.

- Unde pot găsi o agenție de voiaj?

- O să ne ocupăm imediat şi de asta. Profită de timpul pe care-l ai ca să te plimbi prin oraşul vechi, e destul de pitoresc.

Fata îl privi bănuitoare.

- Haide, ai încredere-n mine. N-am de gând să-ți fac vreo farsă de prost gust, spuse Cal pe un ton sec.

- Bine. La ce oră ne putem întâlni?

Cal făcu un semn cu capul în direcția unui hotel care se înălța în mica piață.

- Pe terasa hotelului Saint Georges. Să zicem pe la ora cinci. îți convine?

- Da, foarte bine, spuse Frankie coborând din maşină. Pe mai târziu.

Tânăra plecă fără să întoarcă privirea. Cal o lăsase la mar-

ginea oraşului vechi şi ea se plimbă la întâmplare pe străzi, admirând în trecere vechile case în stil portughez, cu balcoane din fier forjat şi porțile cu stâlpi sculptați. O străduță o conduse până în vechiul port unde erau ancorate dhouri, acele corăbii arabe cu un catarg şi pânza triunghiulară care asigurau altădată comerțul cu Arabia. De-a lungul cheiului, arome de mirodenii necunoscute se împrăştiau pe uşile deschise ale magazinelor, se amestecau cu parfumul de fructe de mango coapte, aşezate în coşuri pe acelaşi trotuar.

Dar Frankie nu era deloc sensibilă la exotismul oraşului vechi. Nu se putea gândi decât la plecarea ei. Când veni ora întâlnirii cu Cal, se simți uşurată: totul se va termina curând.

Frankie se aşeză sub o umbrelă pe terasa hotelului Saint Georges şi comandă o oranjadă, în aşteptarea lui Cal. Linştea locului era tulburată de explicațiile şi râsetele unor marinari englezi, instalați la celălalt capăt al terasei în comapnia a trei femei îmbrăcate european. După câteva minute, unul dintre marinari, un tip solid cu părul roşu şi cu fața plină de pistrui, părăsi grupul ca să vină spre Frankie. Ochii umezi şi mersul nesigur te făceau să te gândeşti că nu era la primul pahar pe ziua de azi.

- Pot să iau loc? o întrebă el pe tânără.

- Nu. Aştept pe cineva.

- Mă cheamă Shane. Sunt cu treburi pe-aici. Pe tine cum te cheamă?

Exasperată, Frankie răspunse fără să ridice ochii.

- Jeanne.

- încântat, Jeanne, spuse marinarul. Tu cel puțin nu ești ca femeile de la masa noastră. Ele nu se uită decât la portofelele noastre!

în timp ce vorbea, Frankie îl căuta disperată cu ochii pe Cal. Dar el nu mai venea. Deodată, simți mâna umedă a marinarului pe umărul ei gol.

- Nu m-atinge! exclamă ea dându-i mâna la o parte. Lasă-mă-n pace, vreau să fiu singură.

Ea spera să-l descurajeze pe marinar, dar vorbele ei avură efectul contrar. Acesta o apucă cu mâinile de umeri şi se apleacă spre ea s-o sărute.

- Nu! țipă Frankie, respingându-l cu toate puterile.

Marinarul fu proiectat înapoi şi ea se miră că reuşise să împingă un bărbat cu un asemenea fizic. Dar când îl văzu pe Cal luându-l de gât şi dându-l afară de pe terasă, înțelese că nu era chiar atât de puternică. însoțitorul ei venise pe la spate şi-l luase pe marinar prin surprindere. Marinarul luă o mutră vinovată şi se întoarse la masă în fluierăturile tovarăşilor săi care nu pierduseră nimic din cele întâmplate.

- Hai să mergem! spuse Cal apucând-o de mână.

El o conduse la maşină şi o împinse înăuntru.

- încet, Cal! protestă Frankie. Ce-i cu tine?

Fără să piardă timp să-i răspundă, Cal demară şi se angajă în circulația intensă a orei de după-amiază.

- Şi agenția? întrebă Frankie. Trebuie să-mi cumpăr bilet de avion.

- Lasă-mă-n pace! Ne întoarcem acasă.

- Ce? strigă fata ieşindu-şi din fire. Mi-ai promis să mă duci la o agenţie de voiaj.

- N-ar fi trebuit să te las să te plimbi singură prin Mombasa. E un oraş-port cu lume pestriţă.

- N-am avut nici un fel de probleme. Doar când am ajuns la hotel, marinarul ăla s-a luat de mine. în orice caz, nu trebuie să faci o dramă din asta!

Doncolo de figura crispată a lui Cal, Frankie îi ghicea frământarea. Oare incidentul cu marinarul îl înfuriase atât de tare?

- Cal, îţi repet, n-am păţit nimic. încetineşte, te rog.

- Lasă-mă te rog în pace! spuse el furios.

Frankie se ghemui pe locul ei şi îşi frecă încheietura mâinii de care o apucase Cal. Ea nu mai deschise gura deloc, lăsându-l pe şofer să se concentreze asupra drumului. Când ajunseră la bungalou, sări din maşină şi trânti portiera în urma ei. Furioasă la culme, intră în salon fără să-l mai aştepte pe Cal şi se aruncă în pat gata să izbucnească în plâns.

Cal intră în urma ei şi puse pe masă fotografiile abia developate.

- Nu vrei să ştii dacă fotografiile sunt bune? întrebă el calm.

- Nu! răspunse Frankie fără să se întoarcă.

- Ei bine, am să-ţi spun ce cred eu despre ele. Sunt excelente. Ai un dar, Frankie, cu siguranţă.

Frankie ridică din umeri. în clipa aceea, furia îi sufoca orice alt sentiment.

- Prietenul meu John crede exact acelaşi lucru. Fotografiile

pe care le-ai făcut acelor turişti japonezi în excursie sunt cele mai interesante. Vrei să ştii ce-am făcut?

Cal aştepta un răspuns, dar Frankie rămase încordată în tăcerea ei.

- Le-am trimis lui Doug Mac Arthur, responsabilul serviciului foto de la Sunday Globe. sunt sigur c-or să-i placă.

Frankie oftă şi îşi încrucişă braţele.

- Ei bine, uite o veste care nu prea are darul să te înveselească!

Frankie se ridică şi se aşeză în faţa lui pe pat. Soarele, foarte jos la orizont, scălda salonul cu lumina lui roşie.

- Şi vrei să-ţi mulţumesc în genunchi?

- Mă aşteptam la mai mult entuziasm din partea ta, asta-i tot. Când am venit să mă-ntâlnesc cu tine, voiam să te duc la John, să-ţi repete ce-mi spusese mie!

- Şi în loc de asta, m-ai târât până la maşină în faţa tuturor, fără să-ţi pese ce gândeam eu! în orice caz, te porţi ca şi cum sentimentele celorlalţi n-ar avea nici o importanţă. Ştiai foarte bine că voiam să plec în după-amiaza asta şi totuşi, ai făcut cum ai vrut tu!

- Ai dreptate! recunoscu Cal. Eram furios. N-aveam nici un chef să părăsesc Mombasa pe fugă.

- Eu nu voiam decât un lucru: să iau autobuzul spre Nairobi! Ar fi fost de ajuns să mă laşi în faţa unei agenţii de voiaj şi m-aş fi descurcat singură.

- începe să-mi pară rău că n-am procedat aşa, declara el iritat. Dar nu-ţi face griji, o să poţi plecă mâine. N-am să te

împiedic, ba dimpotrivă.

- O să scapi de mine în sfârşit, asta vrei să spui?

- Nu. Mi-ar fi plăcut ca lucrurile să se desfăşoare altfel.

- N-ar fi putut să se petreacă altfel, Cal. Te fereşti atât de mult de mine încât eşti inaccesibil. Războiul şi catastrofele naturale nu te sperie însă dragostea te îngrozeşte.

- Ce ştii tu despre dragoste ca să spui asta, Frankie?

Ochii albaştri ai tinerei lansau săgeţi.

- Te cunosc pe tine, şi ştiu ce rol joci tu. Acela al frumosului misterios şi inaccesibil, care face inimile femeilor să se scufunde!

Din doi paşi Cal veni lângă ea. O privi cu asemenea intensitate încât Frankie avu impresia că pielea îi arde sub privirea lui. Deodată, o prinse de mâini şi o trase lângă el.

- Nu sunt insensibil la orice, Frankie, te înşeli. De câte ori am luptat cu mine însumi ca să nu te strâng în braţe! Mi-era de ajuns să-ţi întâlnesc privirea, să-ţi zăresc silueta, să-ţi simt parfumul, pentru ca dorinţa să-şi ceară drepturile!

Frankie îi simţea răsuflarea caldă pe faţă. Furia ei se risipi pentru a lăsa loc unei profunde disperări. îi venea să se cuibărească la pieptul lui şi să se abandoneze în îmbrăţişarea lui! Dar în acelaşi timp, tânăra femeie era perfect conştientă de ce-o aştepta dacă i-ar fi cedat: în câteva zile totul s-ar fi terminat şi l-ar fi revăzut în Anglia! Nu, trebuia să se liniştească, să găsească puterea să-i reziste! Frankie se încordă în braţele lui şi încercă să se elibereze din strânsoare.

- Lasă-mă, Cal, mă doare! Vreau să plec de-aici.

Dar în loc s-o lase, Cal se aplecă spre ea şi o sărută aşa cum

nu mai fusese niciodată sărutată. Frankie simţi cum i se înmoaie picioarele. Buzele lui erau atât de dulci...

Cal îi acoperi cu sărutări arzătoare faţa, până la ureche, unde-i urmări cu limba sinuosul contur. Imediat, Frankie simţi un val de plăcere cotropind-o şi se lipi mai strâns de el.

- Eşti frumoasă şi atât de apetisantă, murmură Cal. Te doresc!

- Şi eu, Cal! Aşteptam de mult clipa asta.

Cal o înlănţui cu pasiune şi revărsă asupra ei un potop de sărutări din ce în ce mai apăsate pe buze, pe faţă şi pe gât. Simţind-o pe Frankie arcuindu-se sub sărutările lui pasionate, îşi strecură mâna pe sub tricoul ei şi-i mângâie cu blândeţe pielea fină. Ea simţi ca o lavă arzătoare răspândindu-i-se în vene. Dulceaţa buzelor lui Cal, căldura corpului său, o împiedicau să se gândească la ce se întâmpla cu ea.

Când Cal îi scoase tricoul şi şortul, lăsând-o goală în faţa lui, Frankie nu simţi nici o stânjeneală. Nici un bărbat n-o adusese până aici.

Cal îi contempla conturul sânilor, mijlocul subţire şi rotunjimea coapselor cu o admiraţie vizibile.

- Eşti minunată, şopti el cu un glas tremurând de emoţie.

Beat de pasiune o strânse lângă el mângâindu-i pătimaş umerii, coapsele, sânii... Deodată, nemaiputându-se stăpâni, o luă pe sus s-o ducă în pat. Frankie îl trase peste ea şi-i descheia unul câte unul nasturii cămăşii. Mâna ei coborî pe pieptul lui până la cureaua de piele pe care o desfăcu.

Excitat de îndrăzneala ei, Cal se descotorosi şi de restul de

haine şi se lipi de ea. Contactul cu acest trup viril îi spori emoţia lui Frankie în timp ce mâna ei aluneca de-a lungul spatelui lui... Inima începu să-i bată gata să-i spargă pieptul când înţelese urgenţa dorinţei lui, şi îl privi neliniştită.

- E pentru prima oară, Cal.

- Te doresc, Frankie, dar nu vreau să te oblig s-o faci.

- Şi eu te doresc.

Cal o strânse lângă el pe tânăra femeie şi trupurile lor deveniră unul singur pe pat. Frankie avea impresia că se scufunda într-un ocean de plăcere, a cărui existenţă nici n-o bănuise până atunci. Oferindu-se pentru prima oară ardorii bărbăteşti a iubitului ei, tânăra scoase un ţipăt ascuţit. Cal o linişti cu un sărut pe buzele-i arzătoare, şi Frankie închise ochii dorind, să simtă mai intens extazul împreunării lor. Unde se aflau? Cât dură înlănţuirea lor? Frankie n-ar fi putut să spună, plăcerea fulminantă o făcu să uite totul.

Rămaseră mult timp îmbrăţişaţi savurând fericirea fără să rostească un cuvânt. Pe urmă Frankie se depărtă puţin de Cal şi-i mângâie cu vârful degetelor părul negru care-i acoperea pieptul.

- N-am fost niciodată atât de fericită, Cal, spuse ea privindu-l în ochi.

Cal îi zâmbi.

- A fost minunat, Frankie.

- Ştii, acum după ce m-ai făcut să simt ce-nseamnă dragostea, sunt geloasă pe femeile pe care le-ai cunoscut înaintea mea!

- N-ai de ce. Eşti singura care contează, în prezent. Şi dac-ai

vrea, te-aş mai iubi până mâine dimineaţă, fără să-ţi las nici o clipă de răgaz.

Frankie se ghemui la pieptul lui cu un oftat de mulţumire.

- Nu-mi doresc nimic altceva, Cal. Sunt a ta pentru totdeauna.

Capitolul 12

Când Frankie se trezi a doua zi, soarele era deja sus pe cer şi inunda salonul în lumină. Cal, lungit alături, o privea tandru.

- Eşti foarte frumoasă, Frankie, spuse el. Nu mă satur să te privesc.

Tânăra simţi că roşeşte de plăcere. Se putea să spună adevărul? De noaptea trecută ştia că nu putea iubi un alt bărbat cum îl iubea pe Cal. Cu vârful degetelor, îi mângâie pieptul a cărui musculatură perfectă o admirase deseori. Apoi, dintr-un impuls de moment se aplecă peste el căutându-i buzele.

- Frankie, ce faci? Să nu-mi spui că asta ai învăţat la şcoală, de la surori?

Ea izbucni la rândul ei în râs şi îl sărută uşor pe buze.

- Tu m-ai învăţat, Cal. Noaptea trecută.

- Adevărat?

- Bineînţeles! exclamă tânăra femeie.

- Ei bine, felicitări. înveţi repede! răspunse Cal strângând-o lângă el.

Frankie îşi simţi trupul luând parcă foc, în timp ce Cal o mângâia fără încetare, din ce în ce mai senzual. Acum nimic nu mai avea importanţă, în afară de dorinţa tumultuoasă de a se abandona în braţele lui, de a se lăsa purtată de vârtejul ameţitor al dragostei.

Tulburată de dorinţă, Frankie se lăsă antrenată într-o lume de senzaţii îmbătătoare şi trupurile lor se înlănţuiră într-un balet ameţitor. în ajun, Frankie se gândise că atinsese culmea

voluptăţii, dar descoperi, încântată, că plăcerile dragostei erau infinite şi simţi o fericire încă şi mai intensă ca prima oară.

Mult mai târziu, Cal se întinse lângă ea şi îi contemplă chipul cu tandreţe. Ochii de azur ai tinerei femei străluceau în timp ce un zâmbet radios îi lumina faţa. Cal privi afară şi închise ochii pe jumătate, orbit de soare.

- Trebuie să fie ora prânzului, spuse el. Mi-e o foame de lup, ţie nu?

Frankie pufni în râs.

- Am uitat să cinăm aseară, remarcă ea.

Cal o privi cu o asemenea intensitate încât Frankie îşi simţi inima bătându-i mai repede.

- Am uitat totul, începând cu intenţiile mele bune, declară el.

- Şi eu, dar nu regret nimic!

Cal oftă şi o mângâie pe obraz.

- Nu ne-am luat măsurile de prevedere, Frankie. După-amiază o să trag o fugă la Mombasa.

Frankie simţi o mare emoţie. Risca să rămână gravidă? Gândul ăsta, departe de a o speria, îi umplu inima de bucurie. Purtând copilul lui Cal ar fi avut impresia că avea o parte din el însuşi. Dar el cum ar fi reacţionat dacă temerile lui se concretizau? Tânăra femeie lăsă ochii-n jos de teamă să nu-i citească tulburarea.

- Trebuie să trec pe la poştă. Poate mi-a scris Elaine.

- Dar treaba ta s-a terminat acum.

- Da, dar trebuie să încep să pregătesc următorul repor[ta]j.

Chipul lui Frankie se întunecă şi Cal îi mângâie buclele castanii care-i cădeau pe umeri.

- Tu ştii ce înseamnă viața de fotograf. Mereu între două avioane...

- Ştiu, şi încă foarte bine! N-are rost să-mi mai spui.

în ciuda teribilei nelinişti care-i punea un nod în gât, ea reuşi să adauge.

- Nu-ți face griji, Cal. Sunt perfect conştientă că aventura noastră n-are viitor.

„N-are viitor". Aceste cuvinte îi străpunseră inima ca nişte pumnale. Totuşi, reuşi să-i înfrunte privirea lui Cal fără să clipească.

- Sau cel puțin aşa văd eu lucrurile, continuă ea. N-am de gând să mă ataşez de cineva. Sunt prea tânără pentru asta.

Cal îi privi câteva clipe chipul întunecat. Apoi se ridică brusc şi-şi îmbrăcă pantalonii.

- Am învățat să trăiesc în prezent, Frankie. Pentru că împrejurările sunt cele care sunt, să profităm de fiecare clipă care ne-a rămas.

Timp de două zile, trăiră aşa, clipa prezentă, fără să îndrăznească să se gândească la ziua de mâine. învățară să se cunoască de parc-ar fi trăit împreună. Era destul ca Frankie să închidă ochii pentru a-şi închipui că respiră parfumul lui Cal, că simte mângâierea mâinilor lui pe pielea ei.

Zilele se scurgeau liniştite, între plajă, băile în mare şi

plimbările lungi pe țărm. Noaptea îmbrățișările lor pasionate durau ore întregi şi, de fiecare dată, aveau impresia că n-or să se potolească niciodată, atât de nemărginită era dorința lor.
***

într-o zi, când stăteau întinşi pe plajă, Frankie nu se putu abține să nu-i pună lui Cal o întrebare care o chinuia de mult timp.

- Cal, ai întâlnit şi alte femei aici?

- Da, răspunse el după o clipă. Dar asta n-are nici o importanță.

- Şi s-a petrecut acelaşi lucru care se întâmplă acum cu noi? întrebă Frankie cu o voce tremurătoare.

Cal o apucă de mână şi o strânse uşor.

- Nu, asta n-are nici o importanță. Niciodată vreo femeie nu m-a făcut atât de fericit.

Frankie simți cum inima i se strânge. îl iubea pe Cal din tot sufletul. Şi în ciuda tinereții şi a lipsei ei de experiență, avea certitudinea că n-o să mai încerce niciodată un sentiment atât de profund față de alt bărbat.

Cum putuse să creadă că era posibilă o scurtă aventură cu Cal? Tocmai se condamnase să trăiască cu nostalgia acestei iubiri pierdute! De ce nu fugise atunci când mai avea timp? Fără îndoială că nutrise speranța inconştientă de a schimba cursul lucrurilor. Dar un om precum Cal Fenton nu putea fi schimbat. El nu va fi niciodată bărbatul unei singure femei...

- Nu plânge, Frankie!

Cu un gest plin de blândețe, el şterse o lacrimă de pe

obrazul tinerei. Urmă o tăcere, apoi Cal continuă:

- Mă simt atât de bine împreună cu tine! Din nefericire, în curând va trebui să plec.

El oftă.

- Acum înțelegi de ce nu m-am ataşat niciodată de o femeie? Eu trăiesc clipa, nu pot să fac altfel.

- Ba da, poți! exclamă Frankie. E de ajuns să ți se dea nişte condiții!

- Nu-i chiar atât de simplu, Frankie!

Deodată, se ridică şi-şi scutură prosopul puțin mai departe. Frankie se aşeză să-l privească. Chipul îi era atât de crispat, şi privea cu încăpățânare marea.

- Sunt unele lucruri pe care nu le ştii despre mine, continuă el. Dacă le-ai afla, cu siguranță n-ai mai vrea să mă vezi niciodată.

- Nu-i adevărat! Nimic n-o să schimbe sentimentele mele pentru tine! țipă tânăra cu vehemență.

- Nu ştii ce vorbeşti!

Frankie primi răspunsul lui ca pe o palmă. O duru atât de tare încât fu cât pe ce să izbucnească în plâns. Dar etalându-şi amărăciunea n-ar fi făcut decât să sporească dispreţul lui Cal față de ea. Aşa încât făcu un imens efort să se liniştească. Se ridică şi îşi potrivi pare-ul în jurul taliei.

- îmi pare rău, Frankie, n-am vrut să te fac să suferi, spuse Cal apropiindu-se de ea.

- N-ai de ce să te scuzi. în definitiv, nu mi-ai promis nicio-

dată nimic.

Cal o apucă de bărbie silind-o să-l privească în ochi.

- Ai toată viaţa înaintea ta şi un talent nebun. Crede-mă, ai viitor.

- Atunci, păstrează-mă ca asistentă! învăţ atâtea de la tine! spuse ea rugându-l din ochi.

- Nu, e imposibil. Ştii şi tu foarte bine că sunt obişnuit să lucrez singur.

- Umărul nu ţi s-a vindecat încă!

- Ba da, practic s-a vindecat. Ascultă, Frankie, eşti pe cale s-o apuci pe un nou drum în viaţa ta, şi îm presentimentul că fotografia o să-ţi deschidă noi orizonturi. Eu n-am să-ţi deschid nici unul. Nu vreau să te fac părtaşă la viaţa mea nebunească, meriţi mai mult!

- Atunci, de ce practici meseria asta?

- Pentru că-mi convine viaţa asta.

Frankie păli.

- Cal, nimeni nu poate să trăiască singur toată viaţa. într-o zi o să te saturi să fii martor la toate nenorocirile din lume şi o să fie prea târziu. Vei fi singur cu gândurile tale.

Cal o privi fix, ca pierdut într-un vis. Deodată, se răsuci pe călcâie şi porni către bungalou.

- Cal! strigă Frankie adunându-şi lucrurile în grabă. Aşteaptă-mă!

- Lasă-mă, Frankie! răspunse Cal fără să se-ntoarcă. Am nevoie să fiu singur.

Frankie se opri brusc. Cu un nod în gât, ea îl privea depărtându-se. De ce o respingea? Ceva se schimbase între ei. Avea impresia că el luase o hotărâre: aceea de a o părăsi. Dar de ce? Erau atât de fericiți amândoi!

Tânăra femeie întoarse spatele bungaloului şi începu să meargă de-a lungul plajei. Nu regreta nimic. în câteva zile, cunoscuse mai multă fericire decât în toată viața ei. Şi pe urmă, se schimbase şi ea. I se părea că este mai matură, mai înțeleaptă. Bineînțeles, Cal făcuse din ea femeie şi o făcuse să descopere plăceri pe care nu şi le-ar fi imaginat niciodată, dar asta nu era totul.

Datorită lui, Frankie îşi găsise drumul. Hotărârea ei era luată: orice s-ar fi întâmplat, trebuia să continue în direcția asta şi să devină o fotografă împlinită. Rămânea să facă o pregătire, pentru că mai avea încă atâtea de învățat. în fond, această perspectivă o bucura. Pentru prima oară în viață, tânara avea sentimentul că ştia cine era. Toate trăsăturile de caracter pe care mătuşa Jenny le criticase atât, elanul, setea de imposibil, îndrăzneala, țінteau în sfârşit să se exprime liber!

Pentru o clipă, ochii îi sclipiră de bucurie. Dar tristețea înăbuşi rapid acest moment de exaltare. Fără Cal, toate astea nu însemnau nimic. Proiectele ei profesionale i se păreau neînsemnate în comparație cu suferințele pricinuite de despărțirea lor. Niciodată n-avea să-şi revină, era sigură. Fericirea ei nu putea fi completă fără prezența lui alături.

Când se întoarse la bungalou, ziua era pe sfârşite. O formă

se profila de îndepărtare: Cal venea în întâmpinarea ei. Frankie privi apropiindu-se silueta zveltă, cu strângere de inimă. Soarele care asfinţea îi colora pielea cu un reflex cald de chihlimbar. Cămaşa lui albă, descheiată, flutura în vânt, dezvăluindu-i pieptul puternic, şi blugii îi conturau şoldurile înguste şi pulpele puternice. Frankie îşi simţi bătăile inimii accelerându-se. Părul lui negru, fluturat de vânt, ochii atât de limpezi şi luminoşi, gura lui senzuală... va avea într-o zi puterea să le privească pentru ultima oară?

Dar Cal o cuprinsese deja în braţele lui şi o privea neliniştit.

- E târziu! începusem să mă neliniştesc!

- Aveai de lucru. N-am vrut să te deranjez, minţi ea.

Cal se aplecă spre ea şi o sărută pe buze.

- Nu mi-ar fi stat mintea la treabă, dacă ai fi fost în preajma mea.

Petrecându-şi braţele pe după gâtul lui, ea îşi ridică faţa spre el aşteptând un nou sărut. Când buzele fierbinţi ale lui Cal le întâlniră pe ale ei, o plăcere inefabilă o copleşi.

- Vino, să ne întoarcem, spuse el.

Se întoarseră în linişte până la bungalou. Cal îşi petrecuse un braţ pe după talia lui Frankie. Ajuns în faţa casei, el se întoarse şi-şi puse mâna streaşină la ochi ca să admire asfinţitul.

- Rămâi aici! spuse el brusc. Mă întorc imediat.

Câteva minute mai târziu apăru din nou, cu aparatul de fotografiat după gât.

- O, nu! protestă Frankie ghicindu-i intenţiile.

- Eşti splendidă, răspunse simplu Cal.

Deja se învârtea în jurul ei cu aparatul de fotografiat, hotărât să nu-i lase nici un răgaz.

Frankie, râzând în hohote, începu să alerge să scape, dar în cursa ei pare-ul se desfăcu. în timp ce încerca să-l prindă la loc, auzi declicul aparatului. Roşie de ruşine, ridică ochii spre Cal, dar acesta continua netulburat s-o fotografieze. Consecvenţa lui o făcu să râdă pe tânăra femeie care până la urmă întră în joc şi adoptă atitudinea unui manechin într-o şedinţă foto.

- Uite că s-a terminat rola, spuse Cal punându-şi aparatul la loc.

- Aşteaptă-mă o clipă, mă întorc imediat! strigă Frankie înainte să dispară la rândul ei în casă.

Ea se întoarse cu aparatul pe care i-l împrumutase Cal.

- Să-mi iau revanşa, anunţă ea văzându-l pe Cal.

- Nu, nu-mi place să fiu fotografiat! obiectă acesta încordat.

- Eşti teribil de sexy, când eşti furios, îi spuse Frankie făcându-i o serie de fotografii.

Amuzat, Cal zâmbi, şi Frankie profită să-l mai prindă o dată în cadru.

- Sunt sigură că asta o să fie reuşită, spuse ea lăsând aparatul jos.

Cal se apropie de ea şi o îmbrăţişă tandru.

- E prima oară când zâmbesc într-o fotografie!

Frankie îl privi cu ochii radiind de bucurie.

- E nevoie de un început în toate.

Tânăra femeie se ridică pe vârfuri ca să-l sărute pe Cal pe buze şi în schimb, el o strânse în braţe şi o sărută pătimaş. Frankie închise ochii, dorindu-şi din toată inima ca acest moment de fericire să nu fie ultimul.

Capitolul 13

Frankie îşi aminti mult timp această noapte caldă de vară. îmbrăţişările lor pasionate se prelungiseră până în zori, ca şi cum cei doi amanţi îşi dădeau seama de nesiguranţa iubirii lor şi voiau să guste pentru ultima oară bucuria intensă a voluptăţii. Adormiseră unul în braţele celuilalt, dar Fankie avusese un somn agitat. Se trezise foarte devreme şi, ca să nu-l trezească pe Cal, ieşise să se plimbe pe plajă.

La întoarcere zări un om cu şapcă, îndreptându-se cu bicicleta către bungalou. Era poştaşul... Neliniştită, Frankie îl strigă şi omul ocoli bungaloul să vină la ea.

- Am două telegrame, spuse el întinzându-i două plicuri.

Cu inima bătându-i cu putere Frankie citi adresele bătute la maşină. Una din telegrame era pentru ea, cealaltă pentru Cal.

- A venit poştaşul? întrebă Cal care abia se trezise.

Stătea în cadrul uşii, cu un prosop legat de mijloc şi cu părul încă ud.

- Cred că e sfârşitul vacanţei noastre, spuse Frankie supărată.

Figura lui Cal se înăspri.

- Tot trebuia să se-ntâmple într-o bună zi!

Frankie îi întinse telegrama lui şi o deschise pe a ei cu febrilitate.

„Fotografii excelente Posibilă publicare Fără comentarii Contactaţi repede Mac Arthur Responsabil serv cu foto. Sunday Globe."

încântată, Frankie flutură telegrama ei pe sub ochii lui Cal.

- îmi iau fotografiile! exclamă ea triumfătoare.

- Minunat! Te felicit, Frankie!

- Mulţumesc.

în ciuda mândriei şi a bucuriei de a-şi vedea fotografiile apreciate de un profesionist, Frankie nu se putu abţine să nu se uite la plicul maro pe care-l ţinea Cal în mână. Un singur gând era în mintea ei: destinul ei depindea de mesajul acestei telegrame.

Cal făcu câţiva paşi pe terasă ca să ia distanţă înainte să deschidă plicul. Descifră imediat conţinutul, şi rămase o clipă nemişcat, cu ochii lipiţi de linia orizontului. Când îşi reveni, expresia lui resemnată o alarmă pe Frankie.

- Care-i mesajul? întrebă ea cu glas tremurător.

- Plec iarăşi în misiune. Jurnalul vrea să mă ocup de arestarea braconierilor.

- Te întorci la Masai Mara?

Cal încuviinţă din cap.

- Trebuie să mă întâlnesc cu echipa de supraveghere a rezervaţie, care va lucra împreună cu poliţia. Vor să-i surprindă în flagrant delict! Am bănuit eu că aşa vor decurge lucrurile dar am aşteptat confirmarea şefului de redacţie.

- O să ai nevoie de mine să conduc! interveni Frankie.

- Nu! E mult prea periculos. în orice caz, o să-mi trimită o colaboratoare.

Frankie crezu că o să i se oprească inima.

- O colaboratoare?

- Da, o ziaristă. Ea o să conducă Land Roverul. O să ajungă astăzi după-amiază.

Cal făcu o pauză, apoi continuă, cu ochii la Frankie:

- Aventura se opreşte aici, Frankie. Cred că ar fi mai bine să te gândeşti să iei avionul de ora cinci de la Nairobi.

Indignată de gelozie, Frankie îl săgetă cu privirea pe Cal. Urma să plece în savană cu altă femeie! De bună seamă că nu va rezista prea mult farmecelor rivalei sale!

- Pierzi una, găseşti alta!

- Nu amesteca lucrurile, Frankie. Plec înapoi în savană ca să lucrez, n-am nimic altceva în minte.

- Atunci de ce te grăbeşti să mă trimiți în Anglia înainte de sosirea acestei femei?

- Pentru că prefer să-mi iau la revedere între patru ochi, uite de ce.

- La revedere sau adio? întrebă ea cu voce ascuțită.

Durerea ei era imensă. în bungaloul acesta făcuseră dragoste pentru prima dată, se plimbaseră mână în mână de-a lungul acestei plaje. Era paradisul lor, şi nu voia ca o altă femeie să-l împartă cu Cal.

- Totul are un sfârşit, Frankie, reîncepu Cal. Să ne despărțim ca doi buni prieteni, asta va face despărțirea mai uşoară.

Mai uşoară! Lui Frankie îi venea să urle, dar nu reuşi să scoată nici un sunet. Cum putea să fie despărțirea lor mai uşoară? Nebună de furie, trecu prin fața lui Cal fără să-l

privească.

- Mă duc să-mi fac bagajele! spuse ea printre dinți.

Frankie închise ușa trântind-o cu putere și își aruncă geanta pe pat. Ca un automat, începu să-și încarce lucrurile fără să-și mai dea osteneala să le strângă. O ziaristă! Și-o închipuia fără probleme. O femeie de treizeci de ani cu un păr ca o coamă de leu, cu blugi mulați, cu sânii ca doi porumbei împungând cămașa kaki, sigură de ea și de efectul pe care-l producea asupra bărbaților. Cât o ura deja!

Când deschise ușa care dădea spre terasă, Cal dispăruse. îl zări departe, aruncând pietre în mare. își lăsase neglijent telegrama pe saltea, fără măcar s-o împăturească. Roasă de curiozitate, Frankie se așeză s-o citească.

Consternată, nici nu încercă să-și stăpânească lacrimile care-i șiroiau pe obraji. Presimțirea ei se adeverea! Cal o aștepta pe una dintre fostele lui amante și pe ea o trimitea la plimbare înainte de sosirea celeilalte.

Ridicând ochii, văzu silueta lui Cal care se apropia. Lăsă grăbită telegrama și fugi în baie să se spele pe față. Când veni el, Frankie era așezată în salon citind un ziar. Cal ghici în ochii ei roșii că citise telegrama și veni să se așeze lângă ea. Tânăra îl privi cu tristețe.

- Ce s-a-ntâmplat la Islamabad?

- E o glumă între noi, Frankie.

- A fost metresa ta! spuse ea scăpărând scântei din ochi.

- E o poveste veche.

- Deci e adevărat?

- E adevărat, dacă ţii să ştii!

Exasperat, Cal se ridică şi se duse în faţa uşii deschise să privească oceanul.

- Cal, reîncepu Frankie. O mai iubeşti?

- Nu fi proastă, Frankie. între mine şi Tania n-a fost niciodată vorba de dragoste. Am avut o scurtă legătură acum trei ani. Nimic serios.

- După ce-ţi scrie ea, nu s-ar zice că afacerea e clasată! remarcă Frankie pe un ton amar.

- Dar pentru mine este! răspunse el pe un ton care nu admitea replică. Şi acum, dacă eşti gata, mi-ar plăcea să plecăm.

Cu moartea în suflet, Frankie se ridică şi-şi luă geanta.

Călătoria până la aeroport se desfăşură în linişte. Cal se ocupă de toate formalităţile de întoarcere, şi îi înmână biletul pentru Londra. Telefona la hotelul din Nairobi ca să trimită direct la aeroport valiza pe care o lăsase Frankie acolo. Când se întoarse la ea, la difuzor se anunţa îmbarcarea imediată.

- O să mă uiţi, Frankie. Eşti atât de tânără.

Rănită, Frankie îl privi cu răceală.

- Fără îndoială că n-am să uit atât de repede ca tine. Eu nu sunt atât de obişnuită cu despărţirile, răspunse Frankie cu vocea gâtuită.

Cal o luă în braţe şi o sărută pe buze. Frankie se abandonă preţ de o clipă îmbrăţişării lui, tulburată de atingerea atât de plăcută a buzelor lor apoi cu un efort disperat, se despărţi de el.

- Du-te repede s-o aştepţi pe Tania, spuse ea cu ironie, aveţi de lucru!

- Nu vorbi aşa, Frankie!

- îmi pare rău că rămâi cu o imagine proastă despre mine, murmură ea încet.

îşi luă geantă şi se îndreptă spre uşă.

- Frankie! strigă Cal.

Frankie se întoarse, cu ochii plini de lacrimi. Privirile lor se întâlniră, copleşite de suferinţă.

- La revedere! spuse Cal cu emoţie în glas.

Frankie îi făcu un semn cu mâna şi dispăru.

***

La întoarcerea la Londra, Alice fu prima persoană pe care o văzu Frankie. Prietena ei îi făcu un compliment.

- Eşti strălucitoare, Frankie. Nu ştiu ce ţi-a făcut Cal Fenton, dar te găsesc parcă înflorită. Da, într-adevăr, te-ai schimbat.

- A trebuit să mă obişnuiesc cu felul lui mai repezit de-a fi! răspunse Frankie silindu-se să zâmbească.

Se hotărâse să nu sufle nimănui vreo vorbă despre aventura lor, nici măcar celei mai bune prietene a ei. Cu cât avea să vorbească mai puţin despre Cal, cu atât avea să-l uite mai repede.

Mătuşa Jenny venise s-o aştepte la gara din York. O întâmpină pe Frankie cu mare bucurie.

- Am stat ca pe ghimpi, mi-am făcut o mie de probleme pentru tine, ştiindu-te singură în savană cu bărbatul ăla!

- Totuşi a fost bine, mătuşă! Cal mi-a împrumutat un

aparat de fotografiat când eram la Masai Mare şi acum ştiu ce vreau să fac! Vreau să devin fotograf!

De îndată ce se instală la mătuşa Jenny, Frankie îl sună pe Mc Arthur de la Sunday Globe. Acesta comentă îndelung fotografiile ei din Africa şi-i propuse să vină la Londra să se-ntâlnească.

- Păi... tocmai am ajuns în Yorkshire, încercă ea să protesteze.

- Domnişoară O'Shea, dacă vrei într-adevăr să devii fotoreporter, te sfătuiesc să te prezinți la biroul meu mâine dimineață la ora zece, replică Mr Arthur.

- Foarte bine, voi fi, răspunse Frankie.

închise telefonul oftând. Ar fi trebuit să sară-n sus de bucurie că avea întâlnire cu Marc Arthur, dar amărăciunea o împiedica să privească viitorul cu optimism. Depărtarea nu atenuase deloc sentimentele ei pentru Cal. Ba dimpotrivă, i se părea că avea mai multă nevoie de el acum când, se despărțiseră.

***

întâlnirea cu Marc Arthur a fost benefică. Acesta, entuziasmat de fotografiile ei, îi propuse un nou reportaj, de data asta în Anglia. Frankie acceptă, dar îşi dădu seama imediat că sfaturile lui Cal i-ar fi fost indispensabile.

Două săptămâni mai târziu, ea se întoarse să-l vadă pe Marc Arthur şi îi mărturisi confuzia în care se afla.

- îmi lipsesc noțiuni tehnice de bază. Am nevoie de o perioada de pregătire înainte de a mă lansa în reportaj.

- Ai dreptate, Frankie. Şi mi-ai dat o idee: de ce nu l-ai asista pe Cal Fenton timp de câteva luni, dacă tot îl cunoşti? Ştii bine că e cel mai bun fotograf al nostru!

- Nu! exclamă Frankie. Nu cred că ar fi o idee prea bună.

- în locul tău, m-aş gândi de două ori. Priveşte ultimul lui reportaj, e artă curată!

Doug Marc Arthur îi întinse Sunday Observer.

Coperta îi era consacrată lui Cal, şi inima lui Frankie începu să bată frenetic când îl avu în fața ochilor. Poza alături de o femeie care trebuia să fie Tania. Aşa cum îşi imaginase Frankie, ea era foarte frumoasă: înaltă şi subțire, cu părul negru şi lung fluturându-i pe umeri. în fotografie, ea îi zâmbea lui Cal, cu o expresie triumfătoare pe față. Frankie simți imediat pumnalul geloziei. Cal şi Tania formau o pereche extrem de seducătoare... în mod ciudat, Cal avea un aer visător pe care nu i-l cunoştea. Ochii lui nu priveau obiectivul ci păreau că privesc orizontul, ca şi cum ar fi fost pierdut în gândurile lui.

Frankie se înfioră văzând frumosu-i chip ars de soare, ochii gri-verzui, gura aceea pe care o adorase...

- I-au găsit pe braconier vinerea trecută, spuse Mac Arthur luându-i ziarul. Dar nu asta am vrut să-ți arăt, priveşte mai degrabă fotografiile lui Cal.

Deschise ziarul la pagina din mijloc şi i-l întinse din nou lui Frankie.

Fotografiile erau uimitoare: scenele, surprinse pe viu, erau de o frumusețe care-ți tăia răsuflarea. Cal arătase masacrul

săvârşit de braconieri şi justifica arestarea lor în cele mai mici detalii. Văzându-i pe oamenii aceia cu cătuşe la mâini, Frankie simţi că i se strânge inima. Atâtea amintiri erau legate de acele imagini.

Stăpânindu-şi emoţia, tânăra plie ziarul.

- Fotografiile sunt superbe, spuse ea. Şi articolul, l-aţi citit?

- Bineînţeles. E foarte la obiect. Tania e o ziaristă experimentată. împreună formează o echipă grozavă.

- Bineînţeles, încuviinţă Frankie întorcându-şi privirea.

- Atunci, reluă Mac Arthur, ai vreo idee în legătură cu pregătirea pe care doreşti s-o faci?

- Da, m-am informat. Mi-ar plăcea să intru la şcoala de fotografie din Londra. Au un curs intensiv de şase luni.

- E o idee excelentă. Şcoala are o reputaţie bună. O să-ţi dau o scrisoare de recomandare. în orice caz, n-o să ai nici o dificultate să fii admisă. în general, studenţii lor îşi vând fotografiile la Sunday Globe după ce-şi termină studiile, nu înainte, ca tine. Dar bănuiesc că ai cu cine să semeni. Mike a fost unul dintre cei mai buni fotografi ai noştri. Fă-ţi şcoala şi vino după aceea, de acord?

Săptămânile petrecute la şcoala de fotografie i se părură secole. Totuşi, când era într-o şedinţă de lucru sau îşi developa fotografiile în laborator, punea atâta suflet în ceea ce făcea încât nu se mai gândea la nimic altceva. Perioada petrecută la şcoală o lămurise clar asupra unui lucru: viitorul ei era fotografia. Activitatea asta o pasiona şi profesorii considerau că are talent.

Frankie ar fi avut o perioadă foarte fericită dacă ar fi reuşit să-l uite pe Cal. Dar acesta era în permanenţă în gândurile ei şi seara ea se răsucea în pat, neputând să adoarmă pentru că amintirea nopţilor lor de dragoste era încă vie. Unde se afla Cal acum? Din când în când dădea peste o fotografie de-a lui care tocmai fusese publicată, aflând cu ocazia asta că fusese în Ciad sau Guatemala. Nu primise nici o veste de la el.

în fond, era mai bine aşa. Cal n-o iubea. O făcuse să înţeleagă clar acest lucru trimiţând-o peste noapte în Anglia. Ea nu mai avea loc în viaţa lui! De bună seamă că o uitase deja şi o înlocuise cu Tania sau cu o alta!

Şase luni mai târziu, obţinându-şi diploma cu menţiunea foarte bine, Frankie se duse la Sunday Globe, înarmată cu mapa de prezentare. Mac Arthur o primi cu căldură şi se uită cu interes la fotografiile ei.

- Bravo. Ai căpătat o mare măiestrie. Ce-ai zice de un reportaj în Egipt? îl trimit pe unul dintre ziariştii noştri pe un şantier arheologic şi are nevoie de cineva ca să fotografieze ultimele rezultate ale săpăturilor. Călătoria o să fie destul de obositoare, trebuie să te avertizez de la început. Dar e un reportaj foarte interesant.

- Când e plecarea, domnule Mac Arthur?

O călătorie în Egipt! Aceste şase luni petrecute la şcoală o ofiliseră. Ideea de a pleca să descopere o ţară străină îi trezea noi energii. Nimic nu s-ar fi potrivit mai bine pentru a uita de ceaţa londoneză şi a-şi schimba gândurile!

- Bine, reluă Mac Arthur. Pleci într-o săptămână.

Se uită la ceas.

- Din păcate, acum n-am timp să-ți spun mai multe, sunt în întârziere. Sunt aşteptat la vernisajul expoziției lui Cal Fenton.

Cal era la Londra! La anunțul acestei veşti, Frankie îşi simți inima bătând să-i spargă pieptul şi trebui să facă un efort mare ca să-şi ascundă tulburarea.

- De ce nu m-ai însoți? Cred că sunt fotografii din Africa. Or să te intereseze cu siguranță.

- Da, bineînțeles, articula ea, incapabilă să se gândească la ce spunea.

- Să ne grăbim, altfel o să ajungem prea târziu. Vernisajul se va termina peste o oră.

Erau deja în taxi. De ce acceptase? Cal va fi acolo, cu siguranță. Nu îndrăznea să-şi imagineze întâlnirea lor, ce aveau să-şi spună, sau să nu-şi spună... poate Cal se va face că n-o recunoaşte?

Frankie era cu nervii întinşi la maxim. Când Mac Arthur împinse uşa galeriei, ea se întoarse pe jumătate, gata s-o zbughească înapoi, dar mulțimea care se înghesuia înăuntru o făcu să se linişească. Era atâta lume încât şansele să se trezească nas în nas cu Cal erau minime, asta dacă el se afla acolo. Având oroare de evenimentele mondene, era foarte posibil să fi profitat de primul pretext pentru a dispărea!

Totuşi, Frankie se uită cu grijă împrejurul ei înainte de a se desprinde de micul grup care se formase în jurul lui Mac

Arthur, ca să meargă să vadă fotografiile lui Cal. Prima parte a expoziției refăcea traseul reportajelor din ultimii trei ani şi descoperi fotografii pe care avusese deja ocazia să le vadă apărute în diverse ziare.

Pe urmă, venea o parte intitulată „confrați". Un cameraman filma o rebeliune, culcat la pământ ca să nu fie reperat de serviciul de ordine, un ziarist lua un interviu unui membru al I.R.A. cu fața ascunsă de o cagulă... şi deodată, Frankie îl văzu pe tatăl ei. Zâmbea, stând la masă cu alți ziarişti pe terasa unei cafenele şi închina un pahar în cinstea fotografului. Fotografia fusese făcută la Beirut, Era probabil ultimul lui pahar.

Frankie simți că-i dau lacrimile şi trebui să se depărteze o clipă ca să se liniştească. Automat se opri în fața ultimei fotografii, „Două femei la Mombasa", şi nu reacționă imediat la propria ei imagine. Pentru că despre ea era vorba! De ea şi de Tania! îşi aminti scena... Cal se dusese să-şi caute aparatul şi o fotografiase în timp ce ea încerca să-şi aranjaze pare-ul. Modelul îl privea pe fotograf cu reproş, dar în acelaşi timp îi adresa un zâmbet tandru. Reacția amoroasă care lega modelul de fotograf era de la sine înțeleasă.

Fotografia Taniei n-avea spontaneitatea celeilalte. îmbrăcată cu un costum de baie ultimul model, cu ochii ascunşi de ochelarii de soare, Tania poza într-un şezlong, cu un pahar în mână. Geloasă, Frankie îi admiră silueta perfectă, părul pieptănat cu grijă, machiajul discret care-i punea în valoare ochii mari turcoaz. Era femeia fatală.

Era evident că fotograful voia să sublinieze contrastul între tinerețea şi dezinvoltura lui Frankie şi sofisticarea Taniei. însăşi ideea de a le compara una cu cealaltă îi stârni furia tinerei femei. Fără îndoială că le considera ca pe nişte trofee, şi aprecia la una ceea ce nu avea la cealaltă.

Rănită în amorul propriu, Frankie se răsuci pe călcâie şi căută din priviri ieşirea.

- Deci tu eşti, spuse o voce feminină cu accent străin.

La doi paşi de ea era frumoasa brunetă din fotografie.

- Tania?

Aceasta încuviință zâmbind.

- Cal nu mi-a spus niciodată numele tău. Cum te cheamă? întrebă ea arogantă.

- Francesca O'Shea, răspunse Frankie jignită.

Cu siguranță Cal nu-i spusese nimic Taniei despre aventura lor.

- Mă întrebam de ce-a fost Cal atât de distant la sosirea mea în Africa, reluă frumoasa Tania. Acum, înțeleg tot!

O privi pe Frankie cu condescendență.

- E drept că tinerețea are farmecul ei!

- Ce vrei să insinuezi? replică Frankie exasperată. I-am fost asistentă şi-atâta tot.

- Să fim serioşi! exclamă Tania suficient de tare încât să se întoarcă două-trei capete spre ea. Doar n-o să mă faci să cred că i-ai fost doar asistentă!

Făcu un semn cu capul în direcția fotografiei.

- O asistentă nu se plimbă pe jumătate dezbrăcată, domnişoară O'Shea! Dar nu înţeleg de ce eşti atât de ofensată. La urma urmei suntem amândouă în aceeaşi situaţie.

- Cum aşa?

Tania se apropie de ea şi-i spuse încet.

- Cal este un călău al inimilor. Crede-mă, îl cunosc de multă vreme. Ei bine, n-a stat niciodată mai mult de trei luni cu o femeie! Tot ce-l interesează e munca lui. Restul nu e decât divertisment.

- Ai cu siguranţă dreptate, dar asta nu mă interesează deloc. Şi acum, scuză-mă te rog!

Tremurând de indignare, Frankie îşi croi drum prin mulţime, căutând cu disperare ieşirea. în clipa în care ieşea pe uşă simţi o mână care o prinse de umăr. Frankie se întoarse să protesteze dar rămase cu gura căscată, neputând să scoată nici un sunet împietrită de surpriză. Cal! Rămaseră ochi în ochi, ca şi cum ar fi fost singuri pe lume.

- Frankie! exclamă el în sfârşit, vizibil încântat s-o vadă.

Dar înainte să aibă timp s-o reţină, tânăra femeie se precipită afară şi alergă pe trotuar în căutarea unui taxi. Dar vai, degeaba cercetă valul de maşini care treceau pe stradă, nu zărea nici unul. Cineva alergă în urmă ei. Total bulversată, Frankie continuă să meargă cu paşi mari.

- Aşteaptă-mă, Frankie!

Tânăra femeie se întoarse. îmbrăcat în smoching negru şi cămaşă albă, Cal avea multă prestanţă. Cu figura lui serioasă, ai

cărei obraji se mai supseseră în ultimele luni, era teribil de seducător.

- Nu vreau să te văd, spuse Frankie cu glas tremurător.

- Atunci de ce-ai venit la vernisaj?

- L-am însoțit pe Doug Mac Arthur. M-a anunțat în ultima clipă, n-am avut timp să mă răzgândesc.

- Ai venit cu Doug? Deci ai devenit fotograf?

- Da.

Cal făcu un pas înapoi ca s-o vadă mai bine.

- Să ştii că te-ai schimbat.

- Sub trenci, Frankie purta o bluză de crep şi o fustă dreaptă care-i punea în valoare picioarele lungi. Părul pieptănat pe spate era prins cu cleme de sidef. Puştoaica timidă care se prezentase la el vara trecută se transformase într-o femeie împlinită şi sigură pe ea.

- Da, m-am schimbat, declară ea înfruntându-i privirea. Nu mai sunt naivă cum eram.

- Ce se-ntâmplă cu tine?

- Să nu-mi spui că-ți pasă de mine!

- Bineînțeles că-mi pasă!

- Ai un fel ciudat de a o arăta!

Cal o privi trist dar nu răspunse. Tensiunea dintre ei era aproape palpabilă. în timp ce stăteau nemişcați unul în fața celuilalt, un val de senzații o copleşi pe Frankie. Se revăzu pe aeroportul din Mombasa, în ziua plecării, copleşită de mâhnire. Nimic nu se schimbase de atunci. Lunile de despărțire nu

atenuaseră dragostea ei pentru Cal.

- Am urmat un curs intensiv la Şcoala de fotografie, spuse ea. Şi acum caut de lucru. Am deja o propunere.

- Te-aş putea ajuta.

- Nici nu se pune problema!

Vru să fugă. Să-l revadă pe Cal, acum, când totul se terminase între ei, era insuportabil.

- Scuză-mă, sunt grăbită, adăugă ea. Trebuie să plec.

- Aşteaptă-mă aici, am ceva pentru tine, strigă Cal îndepărtându-se în fugă. Vin în două minute!

Se întoarse în scurt timp cu un plic mare în mână.

-Ţine! E una dintre fotografiile din expoziţie. Ţineam să ţi-o dau.

Surprinsă, Frankie se uită lung la plic.

- Sper că nu e fotografia pe care mi-ai făcut-o mie?

- Nu. Ia-o, ordonă Cal punându-i plicul în mână. Nu te uita imediat. Aşteaptă să ajungi acasă.

Frankie îi aruncă o privire întrebătoare. Ce însemna acest cadou? Că avusese într-adevăr intenţia s-o revadă?

- Ştiu că ar putea să-ţi pară greu de crezut, dar n-am încetat nici o clipă să mă gândesc la tine, Frankie. Mă întrebam ce se-ntâmplă cu tine, dacă eşti fericită!

- Cum puteai crede că sunt fericită după ce se-ntâmplase între noi?! exclamă Frankie.

-îmi pare rău că lucrurile s-au terminat aşa. Dar era inevitabil.

- Bineînțeles, continuarea poveştii era deja stabilită! O aşteptai pe Tania şi eu n-aveam decât să plec.

Privirea lui Cal se întunecă.

- Plecam la treabă, de asta te-am trimis înapoi la Londra.

- Mă crezi proastă? Am văzut fotografia Taniei alături de a mea. în locul tău, le-aş fi intitulat „Trofee de vânătoare"!

- N-ai deloc dreptate! Nu s-a-ntâmplat nimic între mine şi Tania.

Deodată, Cal o prinse pe Frankie de umeri şi se uită adânc în ochii ei.

- Am să-ți mărturisesc ceva, Frankie. Niciodată n-am fost atât de fericit ca atunci, cu tine, la Mombasa.

Deodată, cineva deschise uşa galeriei şi îl strigă pe Cal. Acesta întoarse capul.

- Da, vin imediat! strigă el. Trebuie să țin un discurs, Frankie. Vino cu mine şi după aceea vom merge să cinăm împreună. Doar tu şi eu.

Frankie lăsă ochii-n jos. Inima îi bătea în piept ca un ciocan. Sufletul îi spunea da, dar rațiunea n-o lăsa să accepte. Nu trebuia să-şi mai facă iluzii. Povestea lor se terminase, nu mai avea nimic de aşteptat de la Cal. Se trezi răspunzându-i:

- Nu, Cal. îmi pare rău, nu pot să accept invitația ta. N-are rost să încerci să mă cauți, nu mai am nimic să-ți spun.

Văzându-l pe Cal stupefiat de reacția ei, se răsuci pe călcâie şi plecă fără să arunce o privire înapoi.

- Hai, Cal! Vii? strigă din nou bărbatul din uşa galeriei.

Nehotărât, Cal o privi pe Frankie dispărând după colțul străzii, înainte de a se-ntoarce spre galeria unde lumea îl aştepta.

Capitolul 14

începuse să plouă şi maşinile îi împroşcau cu apă pe trecătorii imprudenţi care se aventurau pe marginea trotuarului. Frankie tocmai trecuse de parcul Regent. Mai avea încă două străzi de traversat şi ajungea acasă. După ce-l părăsise pe Cal, ideea să strige după un taxi i se păruse absurdă: să se întoarcă pe jos i-ar fi luat doar douăzeci de minute şi în orice caz mersul pe jos i-ar fi prins foarte bine.

Dar această plimbare nocturnă nu fusese de ajuns ca să-i domolească resentimentele faţă de Cal. Revederea nu făcuse altceva decât să-i confirme temerile: pentru el povestea lor se terminase pentru totdeauna. Fără îndoială că îi părea sincer rău c-o făcuse să sufere, motiv pentru care-i dăduse o fotografie.

Frankie împinse uşa apartamentului ei şi aruncă trenciul pe un scaun. Avea de gând să se întindă în pat şi să nu se mai gândească la nimic.

Şi unde mai pui că crezuse că-l cunoaşte! Se lăsase amăgită de farmecul lui şi îl înzestrase cu calităţi pe care nu le avea: tandreţe, generozitate, sinceritate! De fapt, Cal era un om cinic, care-i manipula pe ceilalţi după bunul lui plac. O uitase atât de repede!

Frankie închise ochii, copleşită de tristeţe. Cât de searbădă i se păruse viaţa după ce se întorsese din Africa! îi pierise tot entuziasmul. Nici măcar pasiunea pentru fotografie nu fusese de ajuns pentru a umple vidul pe care-l simţea în ea. Ce absurditate! în acelaşi timp, Cal şi Tania se plimbau pe plaja din

Mombasa, braț la braț. Bineînțeles, Cal se ferise să-i vorbească despre ea celei care-i luase locul, dar Tania nu se lăsa înşelată!

Deodată, soneria de la uşă răsună în apartamentul liniştit. Cine putea fi? Alice era plecată în Scoția pentru câteva zile şi ea nu aştepta nici o vizită.

Cu inima bătându-i tare, Frankie alergă să deschidă uşa. în fața ei era Cal, gâfâind, cu părul ud lipit pe frunte.

- Şi discursul tău? întrebă Frankie.

- Puțin îmi pasă de el. Pot să intru?

- Nici vorbă! Credeam că te-am făcut să înțelegi clar că nu mai vreau să-ți vorbesc.

- Nu plec până nu-ți vorbesc.

Frankie citi o asemenea hotărâre în privirea lui încât îl lăsă până la urmă să intre. El se debarasă de trenciul ud şi făcu câțiva paşi prin cameră, gânditor.

-Parcă aveai ceva să-mi spui? întrebă Frankie apropiindu-se de el.

- De ce eşti atât de agresivă, Frankie? S-ar zice că mă urăşti!

- Da, te urăsc! strigă tânăra femeie cu ochii scânteind de furie. N-aveai dreptul să expui o fotografie a mea pe jumătate dezbrăcată, în expoziția ta.

- Credeam c-o să fii flatată.

- Bineînțeles că nu! Acum toată lumea bănuieşte ce s-a-ntâm- plat între noi.

- Ei şi?

- Ei şi, nu-mi place să-şi bată joc lumea de mine!

Chipul lui Cal se întunecă şi se încruntă.

- Cine şi-a bătut joc de tine?

- Prietena ta Tania n-a scăpat prilejul.

Cal clătină din cap în semn de dezaprobare, cu o privire tristă. Părul lui negru ca smoala, încă ud, forma cârlionți pe frunte, făcându-l mai seducător ca oricând. Frankie simți că o cuprinde o senzație ciudată. De câte ori îl mângâiase pe față, de câte ori îl sărutase pe buzele lui tentante? Amintirea acelor clipe fericite făcu să-i bată inima mai tare şi, ca să scape de frământarea ei, se hotărî să rupă tăcerea.

- Nu te urăsc pentru că ai avut o aventură cu Tania. în definitiv are mult farmec. Dar ce mă mâhneşte profund e că te-ai grăbit s-ajungi în brațele ei imediat după plecarea mea.

- Nici vorbă! N-a fost nimic între noi! De altfel, aventura noastră la Masai Mara a fost mult mai dificilă decât prevăzusem. Tania a fost bolnavă două zile la rând, aşa încât n-am avut de ales şi am trecut la volan când umărul mă mai durea încă. Serviciul de securitate a rezervației nu s-a dovedit prea cooperant. Din cauza lor, a fost cât pe ce să ne rătăcim prin savană şi să pierdem urma braconierilor. în sfârşit, am avut parte de o salvă de focuri în timp ce gardienii care ne însoțeau nu erau autorizați să tragă nici un foc. E un miracol că suntem încă vii!

La gândul că el ar fi putut fi împuşcat, pe Frankie o trecură fiorii. Dar cu un suprem efort de voință îşi reveni.

- Doug Mac Arthur ți-a elogiat munca.

- Iată şi rezultatul! Braconierii au fost arestaţi şi opinia publică a fost alertată. Se pare chiar că Naţiunile Unite vor vota o lege care să pună capăt acestui gen de practici.

Ochii lui Cal străluceau de mândrie.

- Felicitări! Tu şi Tania formaţi o echipă excelentă, remarcă Frankie cu sarcasm.

- Tania e o coechipieră foarte bună.

- Şi de viaţă, îmi închipui. Cum s-a desfăşurat sejurul vostru la Mombasa?

- N-am stat acolo decât două zile.

- Dar cel puţin eraţi împreună! replică Frankie geloasă.

- într-adevăr. Eu şi Tania ne-am certat tot timpul.

Frankie îl privi neîncrezătoare.

- Adevărat? în cazul ăsta, de ce-ai ţinut să-i apară şi ei fotografia în expoziţie?

- Din cauza contrastului cu imaginea ta. Tu ai toate atu-urile tinereţii. Tu nu încerci să fii frumoasă, eşti aşa de la natură. Tania ia o poză atât de sofisticată încât îşi pierde tot farmecul.

Cal se apropie de tânăra femeie şi o privi în adâncul ochilor. Era atât de aproape de ea încât Frankie îi simţea mângâierea răsuflării pe faţă.

- Nu ştiu ce te-a făcut să crezi Tania, continuă el. în orice caz pot să te asigur că nu s-a întâmplat nimic între noi.

- Cât aş vrea să te cred!

Cal oftă.

- Ascultă, Frankie. O cunosc pe Tania de mult timp. Acum

trei ani, am avut o scurtă aventură cât am fost la Islamabad. Mi-am dat repede seama că nu eram îndrăgostit de ea şi prin urmare am rămas doar buni prieteni. De cum a sosit în Africa, am înțeles că spera la mai mult decât o simplă reîntâlnire, dar a fost profund decepționată. Şi pe urmă, când a văzut fotografia ta, a bănuit imediat că era ceva între noi. De fapt, ce ți-a spus la vernisaj?

Frankie ezită să vorbească, dar zâmbetul cald al lui Cal o linişti.

- Te-a găsit foarte distant la început şi a dedus că eu eram la mijloc.

- E drept, recunoscu Cal. Eram disperat. Aveam atâta nevoie de tine.

- Ți-am lipsit?

- Mai mult decât oricare altă femeie! Mă întrebam unde erai, ce făceai, cu cine... aş fi vrut atât de mult să fiu cu tine!

- Puteai să-mi dai telefon!

Frankie îşi aduse aminte de toate nopțile petrecute aştep-tând un telefon. Sperase atât de mult să audă într-o zi glasul lui Cal. Uneori, cuprinsă de o speranță nebună, anula o întâlnire, de teamă să n-o sune chiar în seara aceea. Dar minunea nu se întâmplase.

- Am vrut să te sun de mai multe ori, spuse Cal. Formam numărul dar închideam de fiecare dată înainte să sune.

- De ce?

- Ştiam că mă urai teribil. Şi pe urmă, credeam că aşa e mai

bine pentru amândoi.

- Atunci, de ce-ai venit aici?

Cal o apucă de mână şi o strânse uşor.

- Pentru că trebuia să te revăd. Erai atât de frumoasă adineauri. N-am putut suporta ideea că te pierd a doua oară.

O contemplă cu tandreţe, apoi, foarte încet, îi sărută delicat mâna pe care-o ţinea în palma lui. Stânjenită, Frankie îşi trase mâna şi făcu un pas înapoi.

- N-are rost, Cal. Ai avut dreptate de la început. N-ar fi trebuit să cedăm în faţa impulsurilor. Am aflat-o şi eu, dar era prea târziu. Eram prea îndrăgostită de tine ca să rezist farmecului tău. Un timp, am fost destul de naivă să cred că până la urmă o să mă iubeşti. Când am ştiut că nu mă mai vrei, am crezut că e sfârşitul lumii. Nu mi-aş fi închipuit să sufăr atât pentru un bărbat.

Frankie se liniştise şi continuă cu o voce calmă:

- Mă întreb ce aştepţi de la mine, Cal. Mâine sau poimâine o să fii în Afganistan sau în Argentina, la mii de kilometri distanţă. Mi-a trebuit mult timp să înţeleg, dar acum ştiu, că această viaţă de călător prin toată lumea e singura care-ţi convine. Şi e incompatibilă cu a mea. N-am nici un chef să vii şi să pleci din viaţa mea când vrei tu.

Deodată, emoţia fu prea puternică. Ochii i se umeziră şi buzele începură să-i tremure.

- Dacă aşa vedeai tu lucrurile, e mai bine să pleci şopti ea.

Chipul lui Cal se întunecă.

- Am venit să-ți vorbesc, Frankie. Sunt unele lucruri pe care țineam să ți le spun.

Se gândi câteva clipe înainte să continue:

- Când te-am întâlnit, am înțeles imediat că tu erai altfel decât femeile pe care le cunoscusem până atunci. Din cauza asta, am fost încă de la început foarte distant cu tine. îmi jurasem să nu cedez farmecului tău. De asemenea, când s-a-ntâmplat ceea ce ne temeam amândoi, am vrut să cred că era vorba de o simplă atracție fizică. Mi-era prea teamă să recunosc adevărul! Şi adevărul era că te doream în fiecare clipă, că nu suportam ideea să fiu despărțit de tine.

Mica flacără aurie care se aprinsese în privirea lui Cal o îngrozi pe Frankie. O dorea mai mult ca oricând! în ciuda voinței ei, tânăra femeie îşi simțea corpul reacționând la căldura acestei priviri, şi luând foc ca o torță. De luni întregi se gândea la reîntâlnirea lor, dar reacția ei depăşea tot ce-şi putuse închipui.

- Când a venit telegrama Taniei, am văzut în ea ultima soluție de salvare. E drept, credeam că te pot uita. Voiam să te uit... pentru binele tău.

Cal se apropia de ea şi o prinse de umeri.

- încearcă să înțelegi. Sunt un bărbat fără obligații. Niciodată n-am trăit mai mult de câteva luni cu o femeie. Tu eşti atât de tânără, Frankie, atât de vulnerabilă. Meriți mai mult decât pe mine. îmi pare rău că te-am făcut să sufei inutil dar credeam că ăsta e singurul mijloc să te despart de mine.

Trimițându-te peste noapte în Anglia, credeam c-o să mă consideri atât de laș, încât n-o să mai vrei să mă revezi niciodată.

Cu lacrimi în ochi, Frankie îl întrebă:

- Ai lăsat special telegrama Taniei ca s-o citesc şi eu?

Cal încuviință dând din cap.

- Nu voiam să te ataşezi de mine.

- Nimic n-ar fi putut să-mi schimbe sentimentele pentru tine. Când m-am întors aici, am crezut că înnebunesc. Mă gândeam la tine de dimineață până seara şi nimeni şi nimic nu te putea şterge din memoria mea.

- Am ceva important să-ți spun, care te poate face să te răzgândeşti, zise Cal.

Expresia lui avea o gravitate pe care ea nu i-o cunoştea.

- Te-ai uitat la fotografia pe care ți-am dat-o mai devreme?

- Nu, nu încă.

Frankie căută cu privirea plicul şi îşi aduse aminte că-l lăsase în vestibul când sosise.

- Mă duc să-l caut.

Se întoarse după câteva clipe cu plicul, pe care-l deschise în fața lui Cal. Figura tatălui ei îi apăru, zâmbitoare, cu ochii vii. Neliniştit, Cal pândea reacțiile tinerei femei.

- E o copie mărită a fotografiei expuse la galerie, explică el. A fost făcută la Beirut, în ziua morții lui.

Frankie tresări. Cal îl întâlnise deci pe tatăl ei chiar înaintea accidentului.

- în seara aceea ieşiserăm cu toţii la restaurant să sărbătorim aniversarea unuia dintre ziariştii din grup. După aceea, eu n-aveam chef să mă duc la hotel şi nici Mike. Am plecat deci să ne plimbăm prin cartier. Trecând prin faţa ruinelor unei case am văzut nişte copii care se jucau printre dărâmături. L-am rugat pe Mike să mă aştepte până fac nişte fotografii.

Ochii lui Cal se întunecară brusc.

- în timp ce eu le făceam câteva fotografii puştilor, el m-a aşteptat rezemat de o maşină câţiva metri mai departe, reîncepu el. După ce-am terminat, am venit la el la maşină. Totul s-a petrecut foarte repede. Mike a ţipat şi m-a împins violent înapoi. Am căzut pe trotuar. Când am ridicat capul, Mike nu mai era acolo. Nu mai era decât carcasa maşinii în flăcări.

Sub şocul acestei revelaţii, Frankie îşi ţinu respiraţia şi se uită fix la Cal.

- Au venit nişte oameni să m-ajute, continuă el. Aveam impresia că traiam un coşmar. Le strigam să-l ajute pe Mike dar nici unul nu mă asculta. Deodată, l-am văzut, întins pe jos puţin mai departe şi am înţeles că pentru el nu mai era nimic de făcut.

Cal tăcu o clipă, cu privirea pierdută. Apoi o privi pe Frankie în ochi.

- N-am ştiut niciodată ce auzise sau văzuse Mike în momentul în care m-a împins. Tot ce ştiu e că mi-a salvat viaţa, sacrificându-şi-o pe-a lui.

O tăcere apăsătoare se instală între ei.

- Fără mine, tatăl tău ar trăi şi acum. Aş fi preferat să-şi

salveze viaţa lui în loc să mi-o salveze mie.

Frankie ridică spre el ochi plini de lacrimi.

- Tu nu eşti vinovat deloc, Cal. Vinovaţi sunt cei care au pus bomba şi sunt răspunzători pentru moartea tatălui meu.

Cal clătină din cap.

- Bineînţeles, ei sunt adevăraţii vinovaţi. Dar nu pot să nu mă gândesc că am şi eu o parte de vină în povestea asta.

- Dac-aş fi ştiut toate astea mai devreme, te-aş fi înţeles mai bine, Cal. în orice caz, un lucru aş vrea să ştii: n-am fost nicio-dată mai fericită decât am fost cu tine! Şi sunt sigură că tata ar fi fost fericit să ne vadă împreună.

- Nu sunt atât de sigur. Cred c-ar fi preferat să te vadă în compania unui bărbat aşezat.

- Pe tine te vreau, Cal! exclamă Frankie cu ochii sclipind de bucurie. Şi prefer să te văd practicând meseria care-ţi place decât să trebuiască să renunţ la tine.

Figura lui Cal se lumină brusc şi un zâmbet palid apăru pe buzele lui.

- Cred că aş putea cu uşurinţă să-mi limitez deplasările. M-am gândit mult în ultimele săptămâni. A venit timpul să duc o viaţă mai ordonată.

Nevenindu-i să creadă, Frankie scrută chipul lui Cal, ale cărui trăsături exprimau acum calm şi linişte.

- Când m-am îndrăgostit de tine eram disperat, recunoscu el. Eram sigur c-o să mă deteşti când o să afli cum a murit tatăl tău. De asta am preferat să distrug totul între noi.

Inima lui Frankie începu să-i bată nebuneşte în piept. Cal era îndrăgostit de ea! Şi ea îl crezuse insensibil şi cinic!

- Să ştii că aveam unele bănuieli, declară ea deodată. Când ai delirat, ai spus ceva despre o maşină care exploda. N-am putut să nu fac legătura cu accidentul tatălui meu.

Cal zâmbi şi mângâie cu blândețe mâna tinerei femei. O privi îndelung, contemplându-i ochii, părul, gura.

- N-am vrut să te iau în Africa. N-am vrut să mă îndrăgostesc de tine. N-am vrut să devin amantul tău. Şi totuşi, din clipa în care te-am întâlnit am ştiut c-aşa o să se-ntâmple.

Cal o trase lângă el şi o îmbrățişă tandru. La atingerea mâinilor lui, mii de amintiri îi reveniră în minte lui Frankie.

- îți aminteşti de incidentul cu marinarul beat din Mombasa? întrebă Cal. Când l-am văzut c-a pus mâna pe tine, am crezut că înnebunesc de gelozie. L-aş fi plesnit dac-ar fi încercat să te sărute.

- De ce nu mi-ai spus?

- N-am vrut să recunosc față de mine însumi că te iubesc. Dar când ai plecat, mi-am dat seama cât de mult aveam nevoie de tine. De tine, Frankie, de prezența ta! Am suferit atât de mult din cauza despărțirii noastre.

- Câte suferințe inutile!

Privirea lui Cal deveni gravă.

- Nu cred c-au fost inutile, Frankie. A trebuit să te depărtezi de mine ca să-ți dai seama ce voiai să faci în viață. Cât despre mine, eu trebuia să-ți vorbesc despre tatăl tău. Şi doar o

situație disperată putea să-mi dea curajul s-o fac.

Frankie îşi adânci ochii albaştri în cei ai lui Cal.

- Tata spunea mereu că trecutul e trecut şi că nu foloseşte la nimic să-ți faci griji pentru nişte lucruri pe care nu mai poți să le schimbi. Avea dreptate: trebuie să trăieşti în prezent.

- în prezent şi viitor, spuse Cal cu o voce din care răzbea emoția. Eu am trăit prea mult în efemer. Nu suportam ideea de a mă stabili undeva sau de a mă lega de cineva. Acum vreau să trăiesc cu tine toată viața!

- Şi eu, Cal. Nu vreau pe nimeni altcineva.

Cal puse stăpânire pe buzele tinerei femei şi o sărută pătimaş.

- Hai să ne căsătorim, Frankie. Cât mai repede!

Frankie simți un val de fericire copleşind-o şi îl privi pe Cal cu un zâmbet radios.

- Trebuie să-i spun mătuşii Jenny!

Tânăra femeie deveni deodată gânditoare.

- Am acceptat un reportaj în Egipt şi trebuie să plec în cursul săptămânii viitoare. Dar pot încă să renunț, dacă vrei?

Cal se depărtă puțin de Frankie şi zâmbi.

- Nu-i nimic, draga mea. Am să te-aştept. Dar te sfătuiesc să nu te îndrăgosteşti de un alt fotograf!

Frankie pufni în râs.

- Imposibil. Nu sunt doi ca tine în lume!

Cal o strânse din nou cu putere şi o sărută cu ardoare.

- Dragostea mea, murmură el lângă buzele ei. Aşteptam această clipă de atâta timp!

Frankie se mulțumi să zâmbească, apoi lăsă capul pe spate ca să-i ofere buzele. Cal pecetlui unirea lor printr-un lung sărut, plin de o ardoare amețitoare, care valora cât toate promisiunile din lume.

Sfârşit